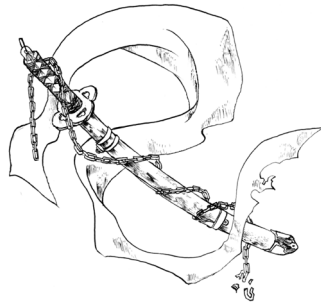

0

Prologue

ณ ดาวที่ถูกเรียกว่า ซารัง ช่วงต้นศตวรรษที่ 22

ยุคแห่งเกมออนไลน์ที่เคยรุ่งเรืองจากเครื่องจับคลื่นสมองเข้าสู่ช่วงตกต่ำ เพราะนโยบายกว่าศตวรรษของเหล่าผู้พัฒนาที่มัดแต่ลอรูปแบบกันไปมา ทำให้ผู้ใช้บริการกว่าครึ่งหันไปสนใจเพียงเกมออฟไลน์อีกครั้ง

ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของซารัง ได้ทุ่มเทให้กับการสร้างเกมออนไลน์สุดท้ายในชีวิต ที่เรียกว่า ลิมิตเต็ดออนไลน์ - Limited Online

เขาตั้งเงื่อนไขพิเศษไว้เพียงหนึ่งเดียว แต่ทำให้คนที่รับฟังต้องสั่นสะท้านไปทั่วร่าง นั่นคือ หากใครสามารถจบเกมนั้นได้ จะได้รับทั้งมรดกหนึ่งในสามของเขา และมีโอกาสแต่งงานกับหลานสาวหรือ

หลานชายคนใดคนหนึ่งของเขา โดยเขาจะเป็นคนเลือกให้

เพียงชั่วข้ามคืน ทั้งเขียนเกมและพวกที่ไม่ใช่ ได้สมัครเข้ามาเล่นเกมนี้กันล้นหลาม แม้แต่คนจนๆ ก็ยังสมัครเข้ามาเล่น เพราะค่าสมัครเท่ากับราคาอาหารถูกๆ สามมื้อเท่านั้น

แต่ทางบริษัทกลับไม่ได้เปิดตัวเกมให้ดาวน์โหลดเกือบหนึ่งสัปดาห์ จนกระทั่งมีคนสมัครถึง 1,000 ล้านคน ทางเว็บไซต์จึงได้ส่งบัตรเชิญไปยังผู้สมัครทุกคน ทว่าภายในบัตรเชิญใบนั้นกลับมีเพียงชื่อผู้สมัคร รหัสพาสเวิร์ดเข้าเกม หมายเลขยืนยันว่าผ่านการพิจารณาให้เข้าร่วมเล่นเกม แต่ไม่ได้กำหนดสถานที่และเวลาเปิดเกมมาให้

หลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ ชาวเกี่ยวกับตัวเกมก็เงียบหายไป ไม่มีแม้แต่ข้อมูลของตัวเกมให้ผู้สมัคร จึงเกิดการต่อว่ามากมายมายังบริษัท บ้างก็ฟ้องร้องและกล่าวหาสารพัด แต่บริษัทยังคงใช้ความนิ่งสงบสยบความเคลื่อนไหวของผู้ชน

จนกระทั่งเวลาผ่านไปครบหนึ่งเดือน ยอดคนสมัครทะลักถึง 3,500 ล้านคน บริษัทจึงได้ส่งบัตรเชิญไปยังผู้สมัครทุกคนอีกครั้ง บัตรเชิญรอบนี้ระบุเพียงวันเวลาที่รถจะมารับเหล่าผู้สมัคร และวันเปิดเกม Limited Online อย่างเป็นทางการ เอกสารทางกฎหมายจำนวนมากเกือบ 3,000 หน้า ถูกแนบมาเพื่อให้ผู้สมัครรอกความยินยอมก่อนจะส่งกลับไปยังบริษัท

ทว่าวันเปิดเกมกลับเกิดปัญหาขึ้นอีกครั้ง ทั้งที่คนเล่นยอมเข้าเครื่องจับคลื่นสมองตามสถานที่ที่รถเหาะพาไป แต่พวกเขาทั้งหมดกลับโดนขังไว้หน้าประตูบานหนึ่งหลังจากล็อกอินเสร็จแล้ว เพียงเพราะบริษัทประกาศออกมาสั้นๆ แต่ได้ใจความว่า หากจำนวนผู้ล็อกอินเข้ามายังไม่ครบ 1,000 ล้านคน ตัวเกมจะไม่เปิดให้เข้าเล่นเป็นอันขาด

เหล่าผู้ล็อกอินมากมายได้แต่ยืนอยู่หน้าประตูบานหนึ่งที่เปิดไม่

ออก จึงได้แต่นอนลงกับพื้น รอคอยจนกว่าประตูบานนี้จะเปิดออก

ผ่านไปถึงสามชั่วโมง จำนวนผู้เล่นได้ล็อกอินเข้ามาครบ 1,000
ล้านคน ประตูแห่งการผจญภัยครั้งยิ่งใหญ่นับศตวรรษจึงถูกเปิดออก
ต้อนรับเหล่าผู้ทำทนายโชคชะตา

แม้จะมีผู้คนมากมายถูกส่งกลับออกมาตั้งแต่วันแรก แต่ทุกคน
ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าจะไม่มีวันลืมเลือนการเดินทางครั้งนี้ ไม่ว่าจะ
จะเป็นนักเล่นเกมมืออาชีพ มือสมัครเล่น และพวกผ่านการฝึกอบรม
จากโรงเรียนวิชาซีพีเกมเมอร์โดยตรง

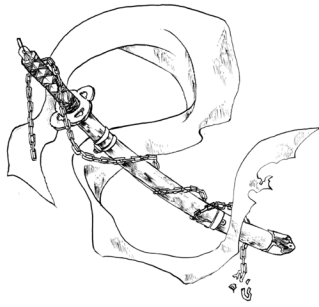
พวกเขาทั้งหมดต่างช่วยกันสร้างสรรค์ตำนานนับร้อยล้านเรื่อง
และถูกเล่าขานต่อๆ กันมานานถึงสองศตวรรษ แม้บางคนจะเล่นได้
ไม่ถึงหนึ่งวันก็ตาม

ยินดีต้อนรับทุกท่านเข้าสู่ *ลิมิตเต็ดออนไลน์*

Limited Online โลกนี้มันมีจำกัด

1

Pilot

สามเดือนก่อนเปิดเกม Limited Online

ณ โชนแข่งขันของสนามประลองแห่งชาติประจำปีการรูด้า
ที่เป็นเจ้าภาพจัดการประลองยอดยุทธ์รุ่นเยาว์ในปีนี้

สนามประลองฐานทรงกระบอกริมเส้นผ่านศูนย์กลางสี่สิบเมตร
ความสูงจากพื้นหนึ่งเมตร แสงสว่างจากดวงไฟทรงกลมสอดแสงลงมา
ทำให้ตรงกึ่งกลางสนามประลองดูเด่น ชายหนุ่มสามคนยืนอยู่ด้วย
ท่วงท่าสบายๆ สองคนแรกดูจากใบหน้าน่าจะอายุไล่เลี่ยกัน คนหนึ่ง
ใส่ชุดนักบู้สีดำสนิท ส่วนอีกหนึ่งใส่ชุดนักบู้สีขาวสะอาดตา

ส่วนคนที่ยืนอยู่กึ่งกลางของทั้งสอง ใบหน้าดูมีอายุมากกว่า เขา
สวมชุดสีขาวสลบดำดูจม้ายลาย บนศีรษะสวมหมวกที่มีสัญลักษณ์รูป
ตาซัง แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นกรรมการภาคสนาม

ชายคนแรกที่สวมชุดนักบู้สีดำ ด้านหลังเสื้อเขียนไว้ว่า มัจจุราช ยืนตั้งท่าต่อสู้อย่างไร้ช่องโหว่ เขาสูง 180 เซนติเมตร ไร้ผมทรงโมฮิเกน สีแดง นัยน์ตาสีฟ้าดูเปล่งประกาย ใบหน้าเรียวรวมขำเล็กน้อย ผิวว สีแทน

ส่วนอีกคนสวมชุดนักบู้สีขาว กำลังยืนนิ่งวางมือไหล่หลัง ดูแล้ว เตี้ยกว่าชายคนแรกประมาณสองเซนติเมตร ไร้ผมสั้นสีดำปล่อยตาม ธรรมชาติ นัยน์ตาสีดำเปล่งประกายวาววับ ใบหน้าคมเข้ม ผิวขาว

เมื่อมองออกไปรอบสนามประลองจะเห็นคนจำนวนมากนั่งอยู่ บนอัฒจันทร์ ซึ่งทุกที่นั่งล้วนโดนจับจองจนเต็มหมด อัฒจันทร์นี้รองรับ คนดูได้สูงสุดถึง 50,000 คน

เฮ!!! เสียงเชียร์ดังขึ้นอยู่เรื่อยๆ สลับกับเสียงประกาศรายชื่อ ผู้สนับสนุนและประวัติผู้เข้าแข่งขัน

“เคออส ชัยชนะวันนี้ต้องเป็นของข้า แล้วข้าจะได้ลบสถิติ ชนะ 90 แพ้ 90 เสมอ 90 ไปซะที” ชายผมแดงตะโกนใส่คู่ต่อสู้ของเขาอย่าง จริงจัง ใบหน้าเต็มไปด้วยความมั่นใจในตนเอง

“เราเคยสู้กันเยอะขนาดนั้นเลยหรือ” ชายผมดำที่ถูกเรียกว่า เคออสตอบหัวนึ้ม ดวงตามีแววครุ่นคิดเล็กน้อย

“ใช่ และหลังจากวันนี้ คนทั่วทั้งซาร์จจะต้องรู้ว่าข้าซาร์จแกร่งกว่า เจ้า ฮ่าๆๆ” ชายผมแดงยกมือขึ้นเท้าเอวพร้อมหัวเราะดังลั่น

กรรมการหนุ่มชูแขนขวาขึ้นแล้วค่อยๆ กำมือให้สัญญาณแก่คน ทั้งสอง

เฮ!!! เสียงเชียร์ค่อยๆ ซาลงเพราะเวลาการประลองใกล้เริ่มต้น

เคออสมองไปยังนาฬิกาจับเวลาหลังที่อยู่บนเพดานสนาม ประลอง แล้วพุดขึ้นพร้อมตั้งท่าเตรียมต่อสู้ “งั้น เรามาเริ่มกันเถอะ สหายซาร์จ”

กรี๊ด!!! กรรมการหนุ่มยกแขนลงในเวลาเดียวกับเสียงกระดิ่งบอก
เริ่มการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ

ร่างของซารัมและเคออสเคลื่อนที่อย่างว่องไวเข้าไปแลกเพลง-
หมัดและเพลงเตะอย่างต่อเนื่อง จนเหล่าผู้ชมแทบไม่กล้ากะพริบตา
เพราะกลัวพลาดฉากเด็ดไป

ตุบ!!!

เคออสเห็นท่าซำยของซารัมเตะตรงมา จึงเร่งใช้มือขวาปิดมัน
ออกไปด้านข้าง พร้อมย่อเข่าลงเล็กน้อยเพื่อหลบหมัดขวาของซารัม
แล้วพุ่งร่างเข้าไปใช้ข้อศอกซ้ายกระทุ้งใส่ลำตัวของอีกฝ่ายอย่างแม่นยำ
โครม!!!

ร่างของซารัมลอยกระเด็นไปเกือบสามฟุต ดวงตาปิดลงเหมือน
คนสิ้นสติ เขาพยายามลุกขึ้น แต่เหมือนร่างกายจะไม่เชื่อฟัง จึงยังคง
นอนอ้าปากพะงาบอยู่บนพื้น

กรรมการหนุ่มรีบวิ่งเข้ามานับ “หนึ่ง!”

เหล่ากองเชียร์ของเขาล้วนตะโกนก้อง “ซารัม!...ซารัม!...
ซารัม!...”

“สอง!...สาม! ... แปด!...”

เคออสซึ่งยืนอยู่ห่างจากซารัมไปเกือบห้าเมตร ตะคอกใส่อีกฝ่าย
“ซารัม เลิกเล่นได้แล้ว ลุกขึ้นมาซะ ไม่งั้นผมจะพูดความจริงนะว่า
วันก่อนนายแอบไปทำอะไรเพียงลำพังที่...”

ซารัมกระโดดขึ้นมายืนอย่างว่องไว ปากพูด “อย่าพูดนะโง่! ใต้
เพื่อนซัว”

กรรมการหนุ่มเดินออกไปยืนอยู่ด้านข้างทันใด

“อะไรปะ! ถ้าแกไม่พูดก่อน รอให้นับเกือบถึงสิบ เมื่อข้าลุกขึ้นมา
มันจะเรียกเสียงเชียร์ได้เยอะเลยนะเพ้ย! แกรมพอข้าชนะแก พวกสาวๆ

โดยเฉพาะผู้หญิงที่นั่งมองแกอยู่ตรงนั้น อาจจะหันมาสนใจข้าบ้างก็ได้ นะเว้ย!” ซารัมทั้งคลี่ยิ้มและใช้นิ้วชี้ไปยังที่นั่งคนดูชั้นพิเศษของเหล่า เศรษฐีและบุคคลสำคัญที่จัดแยกไว้ชั้นบน

เคออสหันไปมองตามทิศที่ซารัมชี้ เห็นหญิงสาวผมยาวสีทอง ที่ถูกตัดเป็นลอนเหมือนเหล่าเจ้าหญิง ดวงตาสีแดงของเธอแวววาว เหมือนอัญมณีชั้นสูง ใบหน้าได้รูปของสตรีสะคราญโฉม เพียงครู่หนึ่งที่ สายตาของเคออสจับจ้องหญิงสาวนางนั้น เขาก็รู้สึกปวดศีรษะจนเปิด ช่องโหว่ให้ศัตรู

เมื่อเห็นเคออสเสียสมาธิไปวูบหนึ่ง ซารัมก็พุ่งร่างเข้ามาพร้อม โจมตีด้วยเพลงเตะเคียวมัจจุราช อันเป็นหนึ่งในสิบสามเพลงเตะ มัจจุราชของเขา

เคออสพลันล้มล้มได้ถึงอันตราย จึงรีบยกแขนขวาขึ้นมาป้องกัน อย่างรวดเร็ว

ตูบ! ตูบ! ฉึบ!

ซารัมถึงกับคลี่ยิ้มให้เคออสที่สามารถป้องกันเพลงเตะของเขาได้ ถึงสองครั้ง แต่จังหวะสุดท้ายที่เป้าหมายคือต้นขาขวา เคออสไม่อาจ หลบพ้นได้ จึงต้องเกร็งกล้ามเนื้อขึ้นมาตั้งรับ ทว่าซารัมมิได้ตั้งใจให้ จังหวะนี้ซัดใส่กล้ามเนื้อ เขาเพียงใช้ปลายเท้าที่ฝึกฝนจนแกร่งดุจ เหล็กกล้า ฉีกรอยฉีกให้เกือกรอยแผลเลือดไหลซึม

ทั้งสองต่างกระโดดถอยห่างจากกันทันทีที่การปะทะสิ้นสุดลง

เฮ!!! เสียงเชียร์ดังขึ้นจากกองเชียร์ของซารัม

“เก่งนะนั่น ทั้งที่เหม่อลอยอยู่ก็ยังป้องกันเพลงเตะเคียวมัจจุราช ของข้าได้จนเกือบครบทั้งสามจังหวะ แต่ยังไม่ขาของแกข้างนั้นที่เลือด ออกก็ต้องทำให้แพ้ข้าอยู่ดีละ เคออสเพื่อนรัก” ซารัมยกคิ้วให้เคออส ด้วยสีหน้ารันทรม

เคออสเลื่อนฝ่ามือขวาทาบบลงไปยังต้นขาขวาที่เลือดไหลซึม แล้วหันไปมองอีกฝ่ายก่อนจะเปลี่ยนมายืนตั้งท่าควบอาซา เปลือกตาทั้งสองข้างของเขาค่อยๆ ปิดลง เสียงลมหายใจที่สูดเข้าออกแรงๆ ทำเอากรรมกรรมที่เย็นอยู่ใกล้ถึงกับหน้าถอดสี

ฟู!!!

“เฮ้ย! เกจอะไรจริงเลยหรือ เจ้าตัวลัมหมี่” แม้จะเหมือนซารัมพูดเล่น แต่ท่าเย็นของเขาไม่เปิดช่องโหว่เลยสักนิด รอยยิ้มที่เคยประดับไว้บนใบหน้าต้องมลายหายไปจนหมดสิ้น

เคออสกล่าวตอบขณะปิดตาอยู่ “เลิกอุ้งเครื่องแล้วเอาจริงขึ้นอีกนิดเลยดีกว่า ซารัม”

“จำไว้เลย ถ้าข้าหน้าปูดเบี้ยวมากกว่านี้ แกต้องรับผิดชอบหาแฟนให้ข้านะ ใส้เพื่อนเลย!”

ถ้ามองเนื้อของทั้งสองฝ่ายเกร็งขึ้นมาเล็กน้อย เลือดที่เคยไหลซึมตรงต้นขาของเคออสหยุดลงแล้ว ซารัมเพียงสะบัดมือครั้งหนึ่งให้หยดเหงื่อที่ไหลซึมลอยขึ้นสู่อากาศ เพียงเสี้ยววินาทีที่หยดเหื่อนั้นตกลงมาสู่พื้นดังตึง! ทั้งสองพลันตรงปรี่เข้าหากัน

ฟิว! ฟิว! ฟิว!

เพียงชั่วพริบตา เคออสเคลื่อนร่างหลบเพลงเตะเคียวมัจจุราชของซารัม กระแทกฝ่ามือขวาอัดใส่อกซ้ายของอีกฝ่าย แต่ซารัมไม่นึกกลัวที่จะยอมถูกจู่โจมง่ายตายเช่นนี้ เขาเบี่ยงร่างออกด้านข้างพร้อมใช้สองมือจับล็อกแขนขวาของเคออสเพื่อปิดร่างของอีกฝ่ายให้ล้มลงพื้น

ตูบ!!!

ก่อนที่ร่างของเคออสจะตกลงพื้น เขาใช้มือซ้ายยันร่างเพื่อสร้างสมดุลร่างกายขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ส่วนขาทั้งสองข้างที่ชี้ฟ้าอยู่ เปลี่ยนเป็นตวัดเตะใส่ลำตัวของซารัมอย่างต่อเนื่อง

“แกนี่เก่งจริงนะ ขนาด คาโปเอร่า วิชานัดของข้า ยังอุตสาห์ ผึกมาได้อีก”

“เพลงยุทธ์ทั้งหมดล้วนเกิดจากผู้มุ่งมั่นในวิชายุทธ์”

ซารัมไม่เปิดโอกาสให้เคออสตั้งตัวขึ้นมาได้ เขายังคงระดม เพลงตะเข้าโจมตีใส่เคออสอย่างต่อเนื่อง ทุกครั้งที่เกิดการปะทะ ทั้ง ความเร็วและความรุนแรงล้วนเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

ตบ! ผัวะ!! เบ่รียง!!!

เสียงปะทะจากกระบวนท่าของคนทั้งสองดังถึ้ว ทำเอา กรรมการหนุ่มซึ่งเป็นเด็กใหม่ต้องหันไปมองกรรมการอาวุโส เขาเร่ง พยักหน้าเพื่อขอเปลี่ยนตัวทันใด หนึ่งในห้ากรรมการอาวุโสที่นั่งอยู่ข้าง สนามได้กระโดดขึ้นมาก่อนที่จะกรรมการหนุ่มจะลงไปจากสนามประลอง

“ซารัม...” เสียงเชียร์จากข้างสนามประลองฝั่งตะวันตก ดังมาจากเหล่าเด็กๆ ที่ใส่ชุดแก๊ง

“เคออส...” เสียงเชียร์จากข้างสนามประลองจากอีกสามทิศเป็น ของหญิงสาวหน้าตาดีเกือบทั้งหมด

จู่ๆ ซารัมที่กำลังได้เปรียบในการต่อสู้ พลันมีสีหน้าเจ็บปวด ริมฝีปากบิดเบี้ยว แล้วกลายเป็นสีหน้าน้อยใจ น้ำตาลดอบ้าเหมือนคน อมทุกข์

“ไอ้เคออส ทำไมชีวิตมันไม่เป็นธรรมดาแบบนี้วะ! ถึงข้าจะดั่งน้อย กว่าแก ถึงหน้าข้าจะหล่อน้อยกว่าแกนิดหน่อย แต่ถ้าวัดกันที่ปริมาณ ถ้วยชนะเลิศ ข้ามีมากกว่าแกถึงสามถ้วย แต่ทำไมแฟนคลับของข้าถึง ไม่มีสาวสวยแบบฝั่งของแกสักคนเลยวะ! ยาก!!!” ลั่นเสียงซารัม ร่าง ของเขาก็เคลื่อนไหวอย่างว่องไวเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าตัว

เคออสรู้ทันละครตบตาของเพื่อนเก่า จึงรีบใช้สองมือดันร่างให้ ลอยขึ้นไปสุดแรงเกิด เพื่อหลบกระบวนท่าสังหารของอีกฝ่ายที่กำลังจะ

ตามมา

ตุ้ม!!!

พื้นสนามประลองจุดที่เคออสเคยอยู่ ถูกฝ่าเท้าขวาของซารัม กระแทกจนปรากฏรอยแตกที่เห็นได้ชัด ดวงตาที่เต็มไปด้วยความโกรธ ของอีกฝ่ายทำให้เคออสอมยิ้ม

“ซารัม ทำยที่สุดนายก็ยอมเอาจริงเสียที เมื่อนายเริ่มใช้พลัง สายความโกรธ พวกเราก็จะได้ลุยกันให้เต็มที่” กล่าวจบเคออสก็พนมมือ ขึ้นกึ่งกลางอกพร้อมหลับตาลง

“เดี๋ยวเคออส อย่าเพิ่ง!” ซารัมพูดเสียงร้อนรน

รอบข้างสนามประลอง

เสียงเชียร์ที่ดังมาตลอดพลันเงียบลงทันควัน ทุกคนคล้ายโดน พลังกดดันประหลาดที่ทำให้พวกเขาไม่อาจส่งเสียงอีกต่อไป คงมีเพียง กรรมาการอาวุธที่ยืนอยู่ด้านข้างกับเหล่าผู้เฒ่าและหนุ่มสาวไม่กี่คน เท่านั้น ที่ยังมีรอยยิ้มและมองเห็นแรงกดดันสีขาวที่พวยพุ่งออกจาก ร่างของเคออส

ห้องพิเศษชั้นบนด้านทิศเหนือของสนาม ภายในห้อง ประดับประดาด้วยโคมไฟเลิศหรู ซึ่งทำให้มันดูตัดกับสนามประลอง แห่งนี้อย่างเด่นชัด เบาะหนังสีน้ำตาลอ่อนอย่างดีมีร่างของชายชราและ หญิงสาวนั่งอยู่

ชายชราผมขาวภายใต้หน้ากากหมึ้อ่อยขึ้น “ก็แค่ คลื่นม้งกร¹

¹ คือพลังชนิดหนึ่งที่แผ่ออกจากร่างกายของผู้ฝึกยุทธ์ เป็นการปลดปล่อยพลังชีวิต ออกมาเสริมทั้งพลังการโจมตีและความเร็ว สำหรับผู้ที่ฝึกถึงขั้นสูงสุดจะสามารถ ควบคุมได้แม้กระทั่งธรรมชาติ

ขั้นต่ำสุด ใครก็ใช้ได้ขอเพียงเป็นจอมยุทธ์ชั้นหนึ่ง ช่างน่าผิดหวังจริงๆ”

“ไม่หรอกค่ะท่านปู่ เขายังไม่ได้เอาจริง หนูเคยเห็นเขาใช้พลังที่สูงกว่านี้อีกหลายเท่า” หญิงสาวผมยาวสีทองที่ตัดเป็นลอนเหมือนนเหล่าเจ้าหญิง ดวงตาสีแดงของเธอแวววาวเหมือนอัญมณีชั้นเลิศ สวมชุดวันที่ซีขาวสะอาดตา ที่เอวผูกริบบิ้นสีแดงเส้นหนึ่ง

“อย่าหลอกปู่ซะให้ยากเลยหลานรัก จงจำไว้ว่า หากเขาไม่เอาเจ้าเหมือนที่ตกลงไว้ในสัญญา เจ้าก็ยังมีสิทธิ์ได้เป็นของรางวัลในเกมของปู่ ฮ่าๆ” ชายชราลุกขึ้นยืนแล้วหันหลังไปหมายจะออกจากห้อง ทว่าก่อนจะเดินจากไป เขาชำเลืองมองเคออสด้วยสายตาหวระลึกลับแวบหนึ่ง

หลานสาวที่นั่งอยู่ในห้องเพียงลำพัง ใช้สายตาขุ่นเคืองจับจ้องจออากาศบานหนึ่งที่มีตัวอักษรรวมกันเป็นคำว่า Limited Online

ส่วนในสนามประลองอันเจียบกริบ บรรยากาศอึมครึม
ยังคงปกคลุมไปทั่วสนาม ซารัมพนมมือขึ้นตามเคออส ทำให้คนกลุ่มหนึ่งมองเห็นแรงกดดันสีดำที่พวยพุ่งออกจากร่างของเขา

เคออสเปิดตาขึ้นพร้อมพุงร่างเข้าหาซารัมที่เปิดตาขึ้นตาม ร่างของเคออสพุ่งเข้าใส่อีกฝ่ายดุจลูกธนูที่ถูกยิงออกจากแฉ่ง แต่ซารัมซึ่งเพิ่งลืมตาขึ้นได้รอจังหวะที่เคออสพุ่งเข้ามาถึงระยะ จึงใช้เท้าขวาเตะระวัดดูพายุฝนเพื่อรักษาระยะห่างเอาไว้

ทว่าระยะห่างที่พยายามรักษากลับลดลงทุกครั้งทีเคออสก้าวเท้า

ในสายตาของซารัม เห็นเคออสหลบเพลงเตะได้อย่างง่ายดาย และยังคงเดินเข้ามาหาเขาทีละก้าวอย่างมั่นคง ดูเพลงเตะของตนเป็นแค่ภาพมายา

เมื่อเข้ามาถึงระยะลู่วิ่ง เคออสก็หายไปจากคลองจักษุของ

ซารัม แล้วไปปรากฏกายขึ้นที่ด้านหลังพร้อมกระแทกร่างของซารัมด้วยฝ่ามือคู่

ฟูบ!!! ตูบ!!!

ทว่าก่อนจะโดนโจมตี ซารัมได้กระโดดหมุนตัวขึ้นไปยืนอยู่บนไหล่ของเคออส ใช้สองฝ่าเท้ากระแทกสุดกำลังหวังทำลายข้อต่อที่หัวไหล่ของอีกฝ่าย

เคออสกลับมิได้ขัดขึ้นแรงปะทะ เขาปล่อยร่างไปตามแรงกดฝ่าเท้าของซารัม พร้อมทำให้ร่างของอีกฝ่ายเสียดสมดุกลงกลางอากาศ รอจังหวะสวนกลับในชั่วพริบตา

เมื่อถูกชักนำด้วยวิชาโอนอ่อน ซารัมจึงเร่งสะบัดสองเท้าเข้าหากันหวังเตะใส่บ้องหูของเคออส

ส่วนเคออสที่เห็นอีกฝ่ายไม่ยอมติดกับดัก จึงก้าวถอยหลังหนึ่งก้าวแล้วกระโดดขึ้นไปสุดแรง พร้อมใช้สองแขนรัดร่างของซารัมจากด้านหลัง พอสู่จากพื้นเกือบเจ็ดเมตร ก็หมุนตัวเปลี่ยนเป็นดิ่งศีรษะลงสู่พื้นปรุพี หวังให้ศีรษะของอีกฝ่ายกระแทกพื้นเพื่อจบการประลองครั้งนี้

เฮ!!!

ผู้คนมากมายต่างเฝ้ารอหวังให้การประลองเบื้องหน้าจบลงด้วยกระบวนท่านี้ เพราะพวกเขาล้วนตื่นเต้นกับฉากต่อสู้อันเร้าใจ จนหัวใจเต้นโครมครามมานานมากแล้ว หากยังต้องดูต่อไปอีกสักพัก บางคนอาจจะหัวใจวายตายคาสนามแห่งนี้เลยทีเดียว

ซารัมช่างอึดและทนเสียนี้กระไร ในจังหวะที่ศีรษะเกือบจะดิ่งลงสู่พื้นสนามประลอง เขาก็เกร็งแขนข้างหนึ่งจนหลุดออกจากการล็อกของเคออส แล้วเปลี่ยนเป็นยืนด้วยแขนข้างเดียว พร้อมควบคุมร่างให้หงายไปด้านหลัง หวังกระแทกร่างของเคออสใส่พื้นสนาม

เคออสรู้ทันจึงคลายแขนออก เปลี่ยนเป็นทาบฝ่ามือทั้งคู่ใส่แผ่นหลังของอีกฝ่าย ใช้วิชากระแทกทะลวงหลังอัดร่างของซารัมลอยกระเด็น ทว่าก่อนจากลา ซารัมได้ฝากของขวัญให้เคออส นั่นคือสองสันเท้าที่มุ่งเข้าใส่หัวเขาของเขาอย่างแม่นยำและรุนแรง

ตูม!!!

ร่างของซารัมลอยละลิวไปจนเกือบจะหลุดออกจากลานประลอง ทันใดนั้นเขาก็ตัดสินใจใช้มือข้างหนึ่งเกี่ยวไว้กับพื้น แม้จะต้องเอาหน้ากระแทกพื้นและไหลไปตามแรงอัด แต่เขาก็จะไม่ยอมตกเวทีเป็นอันขาด

ส่วนสภาพของเคออสก็ใช้ว่าจะดีกว่าอีกฝ่าย เพราะจากการที่โดนตอกสันเท้าใส่หัวเขาทั้งสองข้าง และออกแรงชดฝ่ามือใส่ซารัมอย่างเต็มที่ ทำให้ตัวเขาเองไม่อาจควบคุมสมดุลของร่างกายตอนร่วงลงสู่พื้น แผ่นหลังจึงกระแทกสนามประลองเข้าอย่างจัง

แม้จะยังนอนคว่ำร่างอยู่บนพื้นสนามประลอง แต่ซารัมก็ยังตะโกนเสียงสันเค็ร้อออกมา

“ฮ่าๆๆ เคออส ถ้าแก่นแท้จริงก็รีบลุกให้ขึ้นลิปะ!”

“ซารัม ไว้คุณลุกขึ้นก่อน แล้วผมจะรีบลุกตาม”

ผ่านไปครู่หนึ่ง ถึงผู้ซึ่งซัยทั้งสองจะพยายามฝืนพุงร่างให้ลุกขึ้น ทว่าซารัมเองก็บาดเจ็บสาหัสเกือบทั้งร่างกาย จึงไม่อาจฝืนลุกขึ้นมาได้ ริมฝีปากของเขามีเลือดไหลซึมออกมาเล็กน้อย ส่วนเคออสก็ใช้ว่าอาการจะดีกว่าอีกฝ่าย เขาจึงไม่อาจลุกขึ้นได้เช่นกัน

เมื่อหนยร่างขึ้นมานอนบนพื้นสนามประลองได้สำเร็จ ซารัมยังหอบหายใจถี่ๆ แต่เขาก็พยายามฝืนพูดด้วยเสียงเข้มแข็งดุดกติ “ฝ่ามือคู่ปรมาจารย์น้อยของแกยังแกร่งกล้าเหมือนเดิม แต่เพลงเตะมัจจุราชลำดับที่สิบสามของข้าล่ะ รสชาติดีไหม”

“เร็วสมชื่อมัจจุราชสายฟ้า แต่ถึงจะบอกว่าเร็วก็เป็นแค่ท่า

ธรรมดาทั่วไป เพียงแต่ผมไม่อยู่ในสภาพที่จะหลบได้เท่านั้นเอง”
เคออสตอบตามความเป็นจริง

ทั้งสองฝ่ายต่างหัวเราะออกมาพร้อมกัน “ฮ่าๆๆ”

แม้การที่ทั้งสองลุกไม่ขึ้นจะไม่มีปัญหาต่อพวกเขา แต่กรรมการ
อาวุธที่เริ่มนับถอยกลับมีสีหน้าหนักใจ เพราะหากหาผู้ชนะไม่ได้จะทำ
เช่นใดกับถ้วยบ้าๆ ที่มีเพียงใบเดียว

เขาจึงตัดสินใจนับซ้ำที่สุด เพื่อรอให้มีผู้ชนะในศึกนี้ “หนึ่ง!...
หนึ่งจุดหนึ่ง!...หนึ่งจุดสอง!...”

เสียงให้ร้องจากรอบข้างพลันดังขึ้น บ้างตะโกนด่า บ้างโหวกเหวก
จนดูเหมือนกองเชียร์จะลงมาต่อสู้ด้วย หากผลการประลองครั้งนี้ตัดสิน
ไม่ถูกใจพวกเขา

“มีกฎไหนพะ! ที่ให้กรรมการมานับหนึ่ง หนึ่งจุดหนึ่ง หนึ่งจุด
สองบ้าง!” เสียงตะโกนจากกองเชียร์ฝั่งทิศตะวันตก

“ทำไมไม่นับหนึ่งจุดศูนย์ศูนย์ศูนย์ศูนย์หนึ่งไปเลยล่ะ” เสียง
ตะโกนจากกองเชียร์ฝั่งทิศเหนือและใต้

“นับคะแนนสิ” เสียงตะโกนจากกองเชียร์ฝั่งทิศตะวันออก

ถึงจะให้ร้องและบอกให้นับคะแนน ทว่าเหล่ากรรมการที่กด
คะแนนให้ไว้เรื่อยๆ เกือบสองร้อยคน ก็ทำให้เปอร์เซ็นต์คะแนนของทั้ง
สองเท่ากันอยู่ที่ห้าสิบต่อห้าสิบ กรรมกรผู้อาวุธจะหลุดออกไปก็ไม่ได้

ช่วงเวลาวิกฤตก่อนที่เหล่าผู้ชมจะอาละวาด เคออสกับซารัมผืน
ลุกขึ้น เดินโซเซเข้าไปยืนจ้องหน้ากันกลางสนามประลอง

“เคออส ข้าคงไม่มีแรงพอหลบแบบเท่าๆ แล้วละ เขาเป็นว่ามาวัด
ความอึดกันเลยไหม”

“ได้ ซารัม วันนี้ผมก็ซีเกียจหลบแล้วเช่นกัน”

สิ้นวาทะของทั้งคู่ เพลงตะโกลมของซารัมและวิชาฝ่ามือของเคออสก็

แลกกันไปมาอีกเกือบสิบนาที จนการแลกครั้งสุดท้ายส่งผลให้ทั้งสองล้มลงไปในอนบนพื้นสนามประลอง ขณะที่เสียงตะโกนเชียร์ดังลั่นสนาม

“เคออส!...”

“ซารัม!...”

คราวนี้กรรมการอาวุโสกลับมามีสีหน้ายินดี เพราะกรรมการให้คะแนนส่วนใหญ่ได้ยกธงให้เขาตัดสินตามสมควร เขาจึงรีบประกาศทันที “เนื่องจากในปีนี้ ทั้งสองฝ่ายต่างก็มีมือสูสีกันมาก เราจึงขอประกาศให้เป็นผู้ชนะทั้งคู่ ส่วนพิธีมอบรางวัลจะจัดขึ้นในวันพรุ่งนี้เช่นเดิม”

หลังจบการประกาศ ดวงไฟทั้งหมดในสนามก็ส่องแสงสว่างขึ้น

เฮ!!! เสียงเชียร์ดังขึ้นจนสนามประลองถึงกับสั่นสะเทือน

ซารัมกับเคออสนอนหอบหายใจอยู่บนพื้นสนามประลอง แม้ทั้งคู่จะมีทั้งรอยช้ำและเลือดไหลรินออกจากรอยแผล แต่ก็ยังคงมีรอยยิ้มเล็กน้อยที่มุมปาก

“ไว้ศึกษาเราค่อยมาสู้กันใหม่” ซารัมยกแขนขวาขึ้นพร้อมกำหมัดแน่น

เคออสยกมือขวาขึ้นไปชนหมัดของอีกฝ่ายแล้วพูดว่า “ได้เสมอสหาย”

คนทั้งสองต่างยิ้มยินดีก่อนจะกลับไป ทิ้งภาระให้เหล่าพี่เลี้ยงมาแบกร่างลงจากเวที นำไปเข้าแคปซูลรักษาของสนามประลอง ซึ่งมีเพียงผู้หมดสิทธิ์ในการแข่งขันรอบต่อไปเท่านั้นถึงจะได้เข้าไปใช้

ณ ห้องพักรักษาตัวของจอมยุทธ์เคออส

ภายในห้องพักรักษาตัวมีแสงสลัวจากผนังและเพดาน ในห้องมีลิฟต์เกอร์ตู้หนึ่งอยู่ด้านข้างทางทิศเหนือ ส่วนกึ่งกลางห้องมีตู้แคปซูลรักษาที่เผย

ให้เห็นเฉพาะใบหน้าเพื่อปิดสภาพร่างกายที่เปลือยเปล่า ทางทิศใต้มี
ประตูบานหนึ่งที่มีสัญลักษณ์รูปกุญแจสีแดง

หญิงสาวนางหนึ่ง สูงประมาณ 164 เซนติเมตร สวมชุดวันพีช
สีขาว ผมสีทองตัดเป็นลอน กำลังยื่นมองใบหน้าของเคออสยามหลับ
ด้วยรอยยิ้ม เธอรำพึงเสียงแผ่วเบา “นายเป็นของของฉันตั้งแต่เมื่อแปด
ปีก่อน ยังไงนายก็ต้องรับผิดชอบ”

เคออสยังคงนอนหลับไหลอยู่ในตู้แคปซูลเหมือนเดิม แต่ดูเหมือน
หญิงสาวจะไม่สนใจ เธอยังพูดต่อ “ฉันกับนายเคยรู้จักกันเมื่อแปดปี
ก่อน มีเรื่องขอให้ช่วย...”

เมื่อเธอหยุดคิดทบทวนประโยคก่อนหน้า ก็พึมพำออกมาเบาๆ
“ไม่สิ ประโยคนั้นมันทำให้เราดูอ่อนแอเกินไป”

“นายต้องทำงานหนึ่งให้ฉัน เพราะเราเคยรู้จักกันเมื่อแปดปี
ก่อน...”

เธอใช้นิ้วชี้มือซ้ายกดสัญลักษณ์มงกุฎตรงแหวงที่นิ้วชี้มือขวา
หน้าจออากาศพลันเปิดขึ้นมาจำนวนหนึ่ง แต่ละหน้าจอล้วนเป็นภาพ
ของหญิงสาวที่แสดงสีหน้าแตกต่างกัน และปากกำลังเอ่ยบางสิ่ง
ใบหน้าของหญิงสาวที่จ้องมองแต่ละจออากาศ คิ้วเริ่มโค้งเข้าหากัน
ด้วยความไม่พอใจ “อันนี้กับอันนั้นและอันก่อนหน้า ทำทางดูแรงไป”

หลังจากเธอกดที่แหวงอีกครั้ง หน้าจออากาศทั้งหมดพลันดับลง
ดวงตาคู้งามของเธอปิดลงครู่หนึ่งก่อนจะเปิดขึ้น แล้วใช้สายตา
ทอดอ่อน เสียงที่ออกจากปากนั้นไพเราะ จนหากใครได้ฟังต้องเผลอ
หลงไหล “เราทั้งสองเคยสัญญากันไว้เมื่อแปดปีก่อน นายจำได้มั๊ย”

เพียงชั่วพริบตาที่เธอพูดจบ ใบหน้าของเธอเปลี่ยนเป็นมินง
เล็กน้อย เธอกอดอกพลงเสียงคอ “ก็รู้ว่าเขาจำไม่ได้ เราจะถามไปทำ
ซากอะไร”

สีหน้าของเธอเปลี่ยนเป็นเย็นชา ดวงตานิ้งประกายกำลังจะไป
 ลอบสังหารใครสักคน เธอเอ่ยด้วยเสียงราบเรียบเหมือนท่องสคริปต์
 อะไรสักอย่าง

“จำได้มั้ยว่าเมื่อแปดปีก่อนนายรับปากจะแต่งงานกับฉัน”

เมื่อกล่าวจบ เธอก็ยกมือขึ้นจับแก้มทั้งสองข้างที่แดงระเรื่อ

“ว้าย!! ขึ้นเขาพินขึ้นมาฟังแบบนี้ ฉันคงอายุตายเลย ไม่ได้
 ไม่ได้ ยังไงก็ต้องพูดประโยคที่นุ่มนวลกว่านี้”

ก๊อก!!! เสียงทุบกระจกดังขึ้นเบื้องหน้าหญิงสาว

เธอเพ่งมองไปยังต้นเสียง ดวงตาดึนตระหนกและปากสั่นระริก
 เหมือนเห็นบางสิ่งที่น่ากลัวเกินกว่าจะจินตนาการ

“ขอโทษที่แอบฟังนะคุณหนู คือว่าผมฟังคุณหนูพูดมาสักพัก
 แล้ว สรุปว่าคุณหนูมีอะไรให้ผมช่วยหรือครับ” เคออสมองสาวสวย
 เบื้องหน้าด้วยสายตาดูจริงจัง

หญิงสาวผมสีทองยังคงนิ่งอึ้ง ดวงตาจับจ้องตู้แคปซูลรักษาที่
 ระดับน้ำช่วงสี่ระยะกำลังลดลง เมื่อกลับมาสี่สตีสมบูร์น เธอก็ชี้นิ้ว
 ไปยังเคออสที่ผงกศีรษะให้ ปากของเธอยังคงสั่นระริกขณะเอ่ยถาม
 เสียงแผ่ว “นะ...นายได้ยินตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ตั้งแต่ประโยค...นายเป็นของของฉันตั้งแต่เมื่อแปดปีก่อน ยังไง
 นายก็ต้องรับผิดชอบ” เคออสตอบด้วยน้ำเสียงดูเดียวกับท่องสคริปต์

สีแดงที่เคยแดงช้ำนแคบนใบหน้าของหญิงสาว บัดนี้ได้เลื่อนไป
 จุดใบหู ปากของเธอเม้มแน่นก่อนจะร้องออกมาเพียงคำว่า “ซี!”

เธอหันมองซ้ายขวา จัดทรงผมอีกสองสามครั้ง แล้วชี้นิ้วมาทาง
 เคออสอย่างรวดเร็ว ขณะที่นิ้วอีกมือยังคงหมุ่นลอนผมอยู่ “ก็ดี ในเมื่อ
 นายรับฟังจนหมดแล้วก็เข้าเรื่องเลยละกัน นายต้องแต่งงานกับฉันตาม
 สัญญาเมื่อแปดปีก่อน หากไม่แต่งงาน นายต้องเข้าไปยังเกมออนไลน์

เกมหนึ่ง แล้วต้องเล่นให้ชนะให้ได้ หรือไม่ก็ยื้อเวลาให้เกินสิบสี่ปีซาร์จ หลังจากนั้นนายอยากแพ้ยังไงก็ได้ตามแต่ใจต้องการ”

“เมื่อแปดปีก่อน ผมสัญญาเอาไว้จริงหรือ” เคออสถามหญิงสาวตรงหน้าด้วยแววตาจริงจัง

เธอไม่ตอบอะไรกลับมาทั้งสิ้น เพียงแค่เปิดหน้าจอกว้างขึ้นมาบานหนึ่ง ฉายภาพสามมิติเป็นเด็กชายผมสีดำคนหนึ่ง สวมชุดนักบู๊สีขาว ยืนท่าควบม้า กำลังฝึกต่อยอากาศโดยมีเด็กสาวผมสีทองคนหนึ่งนั่งอยู่ด้านหลัง

‘เด็กชายในชุดนักบู๊สีขาวคนนั้น ช่างมีใบหน้าเหมือนเราตอนเด็กยิ่งนัก’

ผ่านไปสิบวินาที มีเสียงเพลงคอร์สเบาๆ ของเสียงหญิงสาวอีกสองสามนางดังขึ้น “ลัล...ลา”

เสียงคอร์สทำให้เคออสต้องปิดตาลงเพื่อรับฟัง ทว่าเพียงเขาปิดตาลงแค่ห้าวินาที เสียงของหญิงสาวเบื้องหน้าที่เต็มไปด้วยความไม่พอใจก็ดังขึ้น “นายไม่ต้องไปสนพวกเสียงคอร์สนั้น สนแค่นายพูดก็พอ”

เคออสเพ่งมองปากของเด็กชายคนนั้นในภาพสามมิติต่อไป แต่เขาไม่ได้พูดอะไรออกมา จนกระทั่งเด็กสาวซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังเอ่ยขึ้นแผ่วเบา “พรุ่งนี้นายจะไปแล้วหรือ”

“อือ”

“แล้วนายจะมาอีกมั๊ย”

“อือ”

เด็กชายยังคงต่อยมแล้วตอบไปเรื่อยๆ เกือบอีกสามสิบคำถาม จนมาถึงคำถามที่ว่า “นายเป็นผู้หญิงใช้มั๊ย”

“อือ”

เด็กสาวยิ้มร่าเริง ดวงตาแฝงแววเจ้าเล่ห์ เธอพูดประโยคถัดไปพร้อมเปิดหน้าจอสัญญาขึ้นมาสีบบาน เพื่อเป็นการรับรองความจริงทางกฎหมาย

เด็กสาวเริ่มถามคำถามที่ชักนำไปสู่ความผิดทางกฎหมาย “นายไปสอบผ่านกฎหมายขั้นพื้นฐานตามที่ฉันบอกแล้วใช่ไหม?”

“อือ”

ริมฝีปากของเด็กสาวคลี่ยิ้มเล็กน้อยก่อนจะเอื้อนเอ่ย “นายจะแต่งงานกับฉันใช่ไหม?”

“อือ”

เคออสได้แต่นิ่งอึ้งเมื่อมองภาพนั้น เนื่องจากไอ้เด็กบ้านั้นหน้าตาเหมือนเขาเมื่อแปดปีก่อนไม่ผิดเพี้ยน หากจะบอกว่าเขาลืมสัญญาคงไม่ใช่ เพราะขนาดถามว่าเป็นผู้หญิงยังตอบรับเลย คำตอบจึงมีเพียงทางเดียว นั่นคือเขาไม่สนใจเด็กสาวคนนั้นเลย เพียงตอบไปตามน้ำเท่านั้นเอง

ทว่าเรื่องราวยังคงไม่จบสิ้น

ในภาพสามมิติ เด็กสาวลุกขึ้นพร้อมยื่นส่งหน้าจอบางอย่างมาให้เด็กชาย แล้วพูดด้วยเสียงแผ่วเบา “นายวางมือลงไปบนหน้าจอบานนี้แล้วฉันจะไม่รบกวนตอนที่นายฝึกอีกต่อไป”

เด็กชายที่โหมฝึกหนักอยู่ รีบทำตามที่เขาสั่งด้วยสีหน้ารำคาญจนเมื่อเด็กสาวได้สิ่งที่ต้องการ เธอก็เดินตัวปลิวจากไปพร้อมฮัมเพลงโดยไม่เหลียวมองกลับมาแม้แต่นิดเดียว

หลังจากนั้นเด็กสาวอีกคนหนึ่งเดินเข้ามา เธอมีผมสีชมพูอ่อน ทว่าภาพสามมิติกลับถูกปิดลงกะทันหัน

หญิงสาวผมสีทองที่ยืนอยู่ด้านหลังยิ้มเล็กน้อย ทั้งที่หน้ายังแดงระเรื่อ “ถึงนายจะจำไม่ได้ แต่ความผิดทั้งหมดพร้อมถูกส่งไปยังศาล

เสมอ แม้ในตอนนั้นนายจะอายุน้อยกว่าสิบปี แต่ก็ถือว่าเป็นผู้สอบผ่านกฎหมายขั้นพื้นฐานเรียบร้อยแล้ว ด้วยเกรดเดียวกับผู้เชี่ยวชาญกฎหมายขั้นต้น ดังนั้นยังเียงนายก็ต้องรับผิดชอบสัญญาที่ทำไว้กับฉัน”

เคออสเบิกตากว้างอยู่พักใหญ่ ส่วนหญิงสาวเอาแต่ยิ้มขี้เล่น เอนกายไปมาขณะเฝ้ารอคำตอบจากเขา

“จะ...จะแต่งงานกันได้อย่างไร นะ...ในเมื่อผมยังต้องเดินทางต่ออีกยาวนานบนเส้นทางนักสู้” เคออสมีแวตาทองจ้องมองหญิงสาว ผมสีทองเบื้องหน้าซึ่งอยู่นอกแคปซูลรักษา

“แค่นายแต่งงานกับฉันตามสัญญาก็พอ หลังจากนั้นจะหย่ากันทันทีก็ได้” เธอยิ้มเล็กน้อยหลังพูดจบ มือซ้ายยังคงกดเอกสารสัญญาชุดใหม่ให้ขึ้นมาลอยหยุดอยู่เบื้องหน้าเคออสซึ่งอยู่ในแคปซูลรักษา

“ไม่มีทางอื่นเลยหรือ เพราะคุณก็จัดว่าเป็นคนสวยมาก หากต้องหย่าหลังจากแต่งงาน ผมซึ่งสนใจแต่ฝึกวิชาต่อสู้คงไม่มีปัญหากับโทษที่ต้องรับหลังจากการหย่า เช่น ข้อบังคับห้ามมีเพศสัมพันธ์และห้ามแต่งงานเป็นเวลาสี่ปี...แต่กับคุณที่สูญเสีย ช่วงต้นของวัยรุ่น² ไปอาจจะทำให้ต้องเดี๋ยวตาย...”

แวตาทองสีของเคออสที่จ้องมองหญิงสาวผมทองอยู่ ทำเอาเธอรีบเบือนหน้าหนี ก่อนจะเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง

“ชิ...ชิ...ชิ...”

เธอยังคงหันไปด้านข้างและพูดต่ออย่างแผ่วเบา “งั้นนายก็แต่งงานกับฉันซะสิ แล้วไม่ต้องหย่าก็สิ้นเรื่อง”

“แต่ผมยังไม่อยากแต่งงานนี่นา”

² ในเรื่องนี้อายุของคนจะเฉลี่ยอยู่ที่ 250 ปี ซึ่งช่วงวัยรุ่นจะแบ่งออกเป็นสามช่วงใหญ่ๆ ได้แก่ ช่วงต้น (อายุ 15-30), ช่วงกลาง (31-70), ช่วงปลาย (71-100)

ตุ๊ด!!!

เสียงสัญญาณบางอย่างดังขึ้นที่แหวนของเธอ ใบหน้าซึ่งเคยมีรอยยิ้มและใบหูที่แดงกำหายไปจนหมดสิ้น เหลือไว้เพียงรอยยิ้มชั่วร้ายแบบเดียวกับนางมารร้าย เธอก้าวเข้ามาหยุดอยู่หน้าแคปซูลรักษาของเคออส แล้วเรียกหน้าจอคำสั่งด้านข้างแคปซูลรักษาขึ้นมา

เมื่อเขาเห็นดังนั้นก็รีบโพล่ง “จะทำอะไรนะ!”

“เปล่า แค่จะหลบนางแมวขโมยที่กำลังตามมา” เสียงนั้นเต็มไปด้วยความไม่พอใจ นิ้วของเธอเริ่มกดลงบนหน้าจอสั่งอย่างว่องไว

ตูม!!!

น้ำที่เคยลดลงจากช่วงศึกระยะไหลท่วมขึ้นมาอีกครั้ง พร้อมกลิ่นยาบางอย่างที่ทำให้เคออสหลับลงทันที ก่อนที่หญิงสาวผมสีทองจะเดินตรงเข้าไปหลบในตู้ล็อกเกอร์ เธอหันมองไปยังประตูทางเข้าแล้วแสร้งยิ้มเล็กน้อย

“คิดว่าหาฉันเจอก็เอาเลย คิกๆ” เธอหัวเราะพร้อมปิดตู้ล็อกเกอร์ครืน!!! สัญลักษณ์ตรงประตูที่เคยเป็นกุญแจสีแดงได้เปลี่ยนเป็นสีขาว แล้วประตูหน้าห้องก็พลันเลื่อนเปิด...

เผยให้เห็นชายสองคนในชุดนักสู้สีดำ สวมหน้ากากหมาป่าที่ปกปิดทั้งศีรษะ ยืนเฝ้าหน้าประตูห้องอยู่ ทั้งสองทำความเคารพต่ออิสตรีนางหนึ่งที่ยืนอยู่เบื้องหน้าพวกเขา เธอมีผมสีชมพูอ่อนยาวถึงกลางหลัง นัยน์ตาสีฟ้าดูใสซื่อ ใบหน้าอ่อนหวานผนวกกับเสื้อผ้าที่สวมเป็นชุดมิโกะ ยิ่งช่วยทำให้เธอดูบริสุทธิ์ผุดผ่อง ส่วนสูงของเธอประมาณ 164 เซนติเมตร

แววตาของเธอที่จ้องมองไปยังเคออสซึ่งหลับใหลอยู่ในแคปซูลรักษา ยากที่จะทำให้ผู้เฝ้าประตูทั้งสองเข้าใจว่าเธอคิดอะไรอยู่

“เทียร์ ฉันรู้ว่าเธออยู่ในนั้น” เสียงที่ทรงเสน่ห์ของหญิงสาว

ผมสี่ชมพู่อ่อน ทำเอาหัวใจของนักปฐูที่ได้ยินต้องเต้นจนแทบจะทะลุออก จากอก

หญิงสาวผมสี่ชมพู่อ่อนเดินตรงเข้าไปยังลิ็อกเกอร์ที่ปิดไว้ แล้ว กดคำสั่งเลื่อนเปิดฝาล็อกเกอร์

พุบ!!! ฝาล็อกเกอร์เลื่อนเปิดออก

ทว่าภายในล็อกเกอร์กลับไม่มีสิ่งใดอยู่เลย

“เทียร์ ปิดเครื่องฉายภาพหลอกซะ เพราะล็อกเกอร์ห้องพัก นักกีฬาต้องมีเสื้อผ้าของนักกีฬาอยู่”

ล็อกเกอร์ยังคงเหมือนเดิม ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง ไม่มีเสียงตอบ จากคนที่เธอกำลังตามหา หญิงสาวผมสี่ชมพู่อ่อนจึงวางมือทาบทับ เข้าไป แล้วสีหน้าของเธอก็ดูตื่นตะลึงกับวัตถุที่คว้าจับมาได้

จนเธอต้องลอบร้องในใจ

‘เป็นไปได้ นี่มันของจริง ไม่ใช่ภาพหลอกตาแบบที่เราคิด แล้ว เทียร์ไปหลบซ่อนที่ไหนล่ะ’

แววตาของนักปฐูชุดดำที่ตามเข้ามาดูเหมือนจะมีรูปหัวใจปรากฏ อยู่ ทั้งสองกล่าวด้วยเสียงกึกเต็มที่

“หากคุณหนุ่มมีสิ่งใดให้พวกเราปรับใช้ก็เชิญบอกมาได้”

“ใช่ๆๆ”

หญิงสาวผมสี่ชมพู่อ่อนกดที่แหวนตรงนิ้วชี้มือขวาของเธอ เกิด จออากาศสามมิติฉายให้เห็นภาพของหญิงสาวผมทองในชุดวันพีช สีขาว “พวกคุณทั้งสองเห็นหญิงสาวคนนี้บ้างมั๊ยคะ”

“ไม่เลยครับ” ทั้งสองตอบเป็นเสียงเดียวกัน

หญิงสาวผมสี่ชมพู่หันไปมองตู้ล็อกเกอร์เบื้องหน้าแล้วยิ้มขึ้น เล็กน้อย ก่อนจะหันไปหานักปฐูทั้งสอง เอยด้วยเสียงแผ่วเบาพอให้คน ข้างๆ ได้ยิน “ตู้ล็อกเกอร์นี้ทำทางจะเสีย ดังนั้นดิฉันขอให้คุณช่วย

เรียกช่างมาตรวจสอบหน่อยได้มั้ยะคะ”

“ครับ” คนทั้งสองขานรับพร้อมกันอีกครั้ง แล้วเร่งรีบติดต่อกันไปหา
ยามรักษาการณ์ผ่านแหวนสีดำนมือขวาของพวกเขา

“จะออกมาที่ยังเที่ยว หรือว่าต้องให้หรือตู้ล็อกเกอร์ถึงจะยอมออกมา” หญิงสาวที่ดูเรียบนิ่งมาตลอด แสดงสีหน้าที่ทำให้นักบัญชีทั้งสองต้อง
เป็นอนหน้าหนี เพราะไม่อยากทำลายภาพในฝันของพวกเขา

หญิงสาวผมทองที่ถูกเรียกว่าเที่ยวร์เปิดตู้ล็อกเกอร์แล้วเดินออกมา
ใช้มือสองข้างปิดฝุ่นตามชุดวันพีชสีขาวเล็กน้อย ก่อนจะจ้องมองไปยัง
หญิงสาวผมสีชมพูอ่อน “มีปัญหาอะไรอี ฮินะ”

นักบัญชีทั้งสองเดินมาคั่นกลางระหว่างฮินะกับเที่ยวร์ ขณะที่พวกเขา
กำลังจะกล่าวบางสิ่ง เที่ยวร์ก็ชูแหวนในมือขวาขึ้น พวกเขาจึงเดินออกไป
ยื่นฝ่าหน้าห้องทันที

ฮินะมองเที่ยวร์ด้วยแววตาที่เหมือนจะอยากฆ่าอีกฝ่าย “เธอก็รู้ดี
ว่าพวกเรามีสัญญากันไว้เมื่อนานมาแล้ว”

“ขอโทษทีนะ ฉันลืมสัญญาเก่าโบราณนั้นไปแล้วละ”

“ฮินะเธอยังบิดพลิ้วอีก ฉันจะบอกท่านพีโอเซร่า” ฮินะเปิดระบบ
ติดต่อที่แหวนของตนอย่างรวดเร็ว แต่ก่อนที่จะได้ติดต่อไป เที่ยวร์พลัน
พูดสวนขึ้นก่อน “คิดว่าฉันจะกลัวท่านพีโอเซร่าหรือ แต่ครั้งนี้ฉันได้คุย
กับเคออสจนจบแล้ว ถึงได้ยอมให้หรือกันนะ”

หลังจากพูดจบ เที่ยวร์ก็รีบจับมือขวาของฮินะเพื่อลากเธอออกไป
จากห้องนั้นพร้อมกัน โดยไม่ให้ฮินะมีโอกาสล่ำลาเคออสที่นอนหลับอยู่
เพราะฤทธิ์ยาสงบ

บึ๊ง!!! ฟองอากาศหนึ่งลอยขึ้นมาผ่านเปลือกตาของเคออส
ย้อนกลับไปเมื่อแปดปีก่อน

ตึกๆ!!! เสียงฝีเท้าของคนจำนวนหนึ่งดังสลับไปมา

ทิวทัศน์รอบข้างล้วนเป็นป่าทึบ แสงสว่างจากดวงอาทิตย์เริ่มมีดลงทีละนิด เมื่อเรามองไปซ้ายขวาก็เห็นเด็กสี่คน แม้จะเห็นใบหน้าไม่ชัดเจน แต่ดูจากเสื้อผ้าแล้วน่าจะเป็นเด็กผู้หญิง พวกเขาต่างนั่งพิงต้นไม้และหายใจหอบหนักหน่วง

คนแรกที่นั่งอยู่ด้านซ้ายสุดใส่ชุดเดรสสีเขียว บ่นพึมพำพอจับประโยคได้ว่า “ไหนนายบอกว่าตัวเองเก่งไง พอเจอหมึกกลับต้องเผ่นกันป่าราบเลย”

คนที่สองใส่ชุดวันพีชีสีขาว “ท่านพี่อย่าว่าเคออสนะ เขาแค่อ่อนแอกว่าพ่อของเขาหนึ่งล้านเท่า”

คนที่สามใส่ชุดมิโกะ “เธอนี่นะ จะจีบพ่อของเขาละสิ ถึงแก้ตัวให้อยู่เรื่อย”

คนที่สี่ใส่ชุดนักสำรวจที่มีแว่นตาห้อยอยู่ตรงกระเปาะสะพายด้านหลัง “พวกเราต้องไม่รอดแน่ๆ นั่นมันหมีสีน้ำตาล ที่แฝงอกสีขาเป็นรูปมงกุฎ บ่งบอกว่ามันเป็นระดับราชา จัดว่าเป็นสัตว์ดุร้าย แต่มันไม่เคยมีที่เกาะนี่นี่นา ทำไมมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ แถมตอนนี้ก็ใกล้จะค่ำแล้วด้วย หากมันไม่เจอเหยื่อที่หมายตา มันจะออกล่าตลอดทั้งคืนเลย”

ท่ามกลางความสับสน เสียงคำรามกระโชกโฮกฮากที่ดังขึ้นจากป่าด้านหลัง บ่งบอกว่าหมีสีน้ำตาลตัวนั้นคงจะกำลังวิ่งตามมาสุดชีวิต

“พวกคุณไปก่อนเถอะ ผมจะรั้งท้ายไว้ให้เอง” หลังจากกล่าวจบ แขนเล็กบอบบางของเด็กอายุแปดปีก็เอื้อมไปหยิบกิ่งไม้ขนาดเล็กขึ้นมา กิ่งหนึ่ง แล้วตั้งทำยีนดูจนตกตาบวมูไร

หมีสีน้ำตาลที่วิ่งตามมากระจอนเข้าใส่อย่างบ้าคลั่ง ถึงเขาจะหลบได้อย่างฉิวเฉียดแต่ก็ทำกิ่งไม้หลุดมือ ทว่ามันมิได้วิ่งเข้ามาซ้ำเติม หากแต่เล็งไปยังเด็กผู้หญิงทั้งสี่ที่กัลวณก้าวขาไม่ออก

ก่อนที่เด็กสาวคนหนึ่งจะถูกโจมตี เด็กชายกระโจนตะมั้นจากด้านหลัง จากนั้นก็เร่งใช้กระบองทำโจมตีต่อเนื่องใส่หมีสีน้ำตาล

พลังโจมตีที่แสนเบาไม่ได้ทำให้หมีสีน้ำตาลบาดเจ็บ แต่ก็พอเรียก้องความสนใจจากมันได้ มันหมุนตัวกลับมาใช้ขาหน้าซ้ายเตะปบใส่เด็กชาย เขาเอี้ยวร่างหลบไปมา แต่สุดท้ายก็พลาดท่า โดนมันกระแทกใส่จนร่างลอยกระเด็นไปชนต้นไม้อย่างแรง

ร่างของเด็กชายตกลงมากลางวงเด็กสาว ทำเอาพวกเธอต่างตัวสั่นงันงก แรงกระแทกจากร่างของเขาทำให้ใบไม้ร่วงลงมา

“โฮก!!!” หมีสีน้ำตาลร้องคำรามพร้อมยื่นหูสองขาหน้าสูงจนเห็นกรงเล็บสะท้อนแสงวาววับ

ชั่วเสี้ยววินาทีที่ยาวนานเหมือนนับปี ใบไม้ที่กำลังร่วงหล่นอยู่เหมือนจะหยุดนิ่ง ขาหน้าของมันที่เตะปบมาหมายตัวเหยื่อทั้งห้า พุ่งผ่านไปไม่มาอย่างเชื่องช้าดูสภาพสโลว์โมชั่น หัวใจของเด็กชายเต้นถี่รัวความรู้สึกบางอย่างทะลักล้นออกมาพร้อมเสียงตะโกน “อ่าานะ!!!”

วูบ!!!

จู่ๆ รอบร่างของเด็กชายก็ได้แผ่คลื่นสีดำนางอย่างกระจายออกไป ทำเอาป่าไม้รอบข้างในรัศมีสิบเมตรต้องสั่นไหว แม้แต่หมียังยืนแข็งที่อแววตาของมันเจือปนไปด้วยความหวาดกลัว

“อ้าก!!!” เสียงตะโกนอย่างบ้าคลั่งของเด็กชาย

ตุบ!!! เสียงสุดท้ายคือแรงกระแทกบางอย่างที่อัดใส่ท้ายทอยของเขา

ปัง!!!

กลับมา ณ ปัจจุบัน

เคออสลึ้มตาขึ้นพบว่าตนเองยังคงอยู่ในแคปซูลรักษา ในใจจึง

คิดว่า

‘เมื่อไหร่เราคงฝันไปสินะ แล้วหญิงสาวผมทองเมื่อครู่ยังอยู่ไหม’

เขาลองสำรวจผ่านระบบตรวจจับในแคปซูลรักษา ก็ไม่พบว่ามึ
ใครอยู่ในห้องแห่งนี้อีก จึงตัดสินใจเริ่มดำเนินการออกจากแคปซูลรักษา
ครั้น!!!

เสียงคำสั่งพลันดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง สัญลักษณ์ตรงประตูจาก
กุญแจสีแดงกลายเป็นสีดำ เป็นคำสั่งห้ามเปิดจากภายนอกจนกว่าคนที่
อยู่ภายในจะกดเปิดเอง หรือมีชุดคำสั่งพิเศษเท่านั้นจึงจะเปิดจาก
ภายนอกได้ น้ำในแคปซูลรักษาเริ่มถูกดูดออกอย่างเชื่องช้า แล้วเปลี่ยน
เป็นน้ำอุ่นขึ้นมาล้างร่างกายอย่างรวดเร็ว เมื่อผ่านขั้นตอนล้างเสร็จสิ้น
ก็มีผ้าผืนหนึ่งถูกส่งออกมาให้เขาใช้พันร่างกายท่อนล่าง

ควับ! ผ้าแคปซูลรักษาเลื่อนเปิดออก

เคออสเดินมายืนอยู่หน้าตู้ล็อกเกอร์ กดคำสั่งเลื่อนเปิดฝาล็อกเกอร์
เพื่อหยิบห่อเสื้อผ้าของเขาออกมา แต่เมื่อคลายห่อออก เขาก็ต้องนั่งอึ้ง
ไปชั่วครู่หนึ่ง เพราะจากชุดนักบิ๊วสีขาว มันกลับกลายเป็นเสื้อผ้าชุดสูท
สีขาวอย่างดีสำหรับใส่ไปงานเลี้ยง

ครั้นจะติดต่อไปถามผู้จัดการส่วนตัว แหวนสถานะที่เขาควรมีอยู่
ไว้ใช้ในการติดต่อก็กลับหายไปไหนไม่ทราบ ทั้งที่เขามั่นใจว่าวางไว้ใน
ล็อกเกอร์อย่างแน่นอน จึงได้แต่จำใจสวมใส่ชุดสูทไปก่อน

พอใส่เสร็จสิ้น ลองคลำไปถึงกระเป๋าในชุดก็พบต่างหูเพชรข้าง
หนึ่ง เพียงมือสัมผัส...เสียงของหญิงสาวผมทองที่ยืนคุยกับเขา ก่อน
หน้านี่ก็พลันดังขึ้น “ระบบทำการยืนยันเป้าหมาย...ซ่า...หากนายได้ยิน
เสียงของฉัน นายจงจำไว้ว่าแหวนสถานะของนายอยู่กับฉัน หากอยาก
ได้คืนจะต้องมาหาฉันยังสถานที่แห่งนี้”

สิ้นเสียงบันทึกของหญิงสาว แผนที่ซำรงก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า มี

จุดสี่ดำบอกทั้งสถานที่และเวลานัดพบ เคออสเพียงหัวเราะขื่นเล็กน้อย ก่อนจะโยนต่างหูออกจากมือ เพราะเขารู้ดีว่าแค่แหวนสถานะจะไปทำใหม่เมื่อไรก็ได้ อีกอย่าง...ต่อให้เธอได้ไป แต่ถ้าไม่มีเจ้าของยืนยันมันก็ทำงานไม่ได้

ทว่าพลันมีเสียงดังขึ้นอีก “หากนายไม่ถือนั้นไว้หลังจากระบบแผนที่เปิดขึ้น มันจะระเบิดภายในสิบวินาที แรงระเบิดที่ว่ำนี้นายเองก็คงไม่อยากเชื่อว่ามันจะแรงถึงขนาดนั้น”

“แปด ... ห้า ... หนึ่ง ...” เสียงหญิงสาวที่บันทึกไว้เริ่มนับถอยหลังอย่างรวดเร็ว

เคออสขมวดคิ้วแน่น รีบคว้าต่างหูขึ้นมา ก่อนที่ระบบจะนับถอยหลังถึงศูนย์ ความตกใจทำเอาเขาต้องเป่าลมออกจากปากเบาๆ ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เคออสหันไปมองซ้ายขวาเพราะกลัวจะเป็นรายการอำกันเล่นจากเหล่าออดิเตอร์รุ่นเยาว์ ซึ่งมักแอบมาทำให้น้ำเหวอแล้วเฉลยให้หน้าแตกดังเพลิงอีกครั้งเป็นของแถมในตอนจบ

เขาเริ่มคิดบางสิ่งขึ้นมาได้ รายการนั้นจะไปจัดการเพื่อนที่ซารัมของเขานี่นา ขนาดโพรวิตเซอร์รายการยังชวนเขาไปช่วยแก้แค้นอำกันในช่วงท้ายเลย แต่เวลาที่ฉายอยู่ตรงหน้าจอแคปซูลรักษาบอกว่ามันเลยเวลานัดมานานแล้ว

‘แปลกแฮะ ต่อให้เราบาดเจ็บขนาดไหนก็น่าจะติดต่อมานี่นา สงสัยต้องลองดูก่อนว่าเกิดอะไรขึ้นกับรายการ’

เมื่อตัดสินใจได้จึงรีบติดต่อไปยังโพรวิตเซอร์รายการผ่านระบบติดต่อของแคปซูลรักษา

“เคออส รีบมาด่วนเลย ซ่า...” เสียงของโพรวิตเซอร์แผ่ด้วยความร้อนใจ

หนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้

ซารัมเพิ่งออกจากแคปซูลรักษา พอแต่งตัวเสร็จเขาก็เปิดประตูออกมาและพบว่ามิหนิงสาวนางหนึ่งยืนรออยู่หน้าห้อง เธอมีเรือนผมสีฟ้าอ่อนสะท้อนแสงเป็นประกาย ปล่อยยาวสยายทั่วแผ่นหลังบอบบาง นัยน์ตาสีฟ้าที่ดูงดงาม ส่วนสูงประมาณ 164 เซนติเมตร สวมชุดนักร่องสไตร์นักบวชสีขาว เธอช่างงดงามสะคราญโฉม เหมาะกับตำแหน่งนักร่องดาวรุ่งประจำปีนี้

เธอส่งยิ้มให้ซารัมสองสามครั้ง ซารัมทำสายตาคุ่นคิดวูบหนึ่ง เหมือนคิดเรื่องบางอย่างอยู่ จนกระทั่งกระทึกยืมหวาน ก่อนจะปล่อยแววตาเห็นกระหายออกมาให้เจ็ดจรัสดวงตะวัน ปากรีบโผล่ขึ้น “เซร่า ไปเที่ยวกับผมได้ไหมครับ”

เซร่าหันมองด้านข้างสองสามครั้ง ก่อนจะผงกศีรษะเป็นการตอบตกลง

“อ๊ะ!” มือขวาของเธอถูกซารัมจับไว้แน่น ลากพาไปตามทางเดินทันใด

“แถวนี้มีโซนพลาซาอยู่ เราไปเดินกันเถอะครับ คุณเซร่า” ซารัมหันมาส่งยิ้มเก๋ๆ ให้เธอด้วยดวงตาเป็นประกาย

หญิงสาวอ้าอึ้งทำได้เพียงแต่ผงกศีรษะ สองเท้าของเธอเดินตามซารัมไป ทั้งที่หัวใจยังคงรู้สึกผิดที่รับงานครั้งนี้มา

ณ โซนพลาซาของสนามประลองแห่งชาติ

แสงไฟอ่อนๆ จากร้านค้าแต่ละแห่งที่ลอดออกจากโพรงต้นไม้ ล้วนมีสีสันสวยงาม แต่หัวข้อหลักของสถานที่แห่งนี้มิใช่แสงไฟจากพลังงานไฟฟ้า กลับกลายเป็นแสงเล็กๆ ที่ติดๆ ดับๆ จากหมู่หิ่งห้อยสายพันธุ์พิเศษที่มีเลี้ยวแต่ในสถานที่แห่งนี้เท่านั้น คนทั่วไปรู้จักโซน

พลาซาของสนามประลองแห่งชาติการูต้าในชื่อ ‘โพรงหิ่งห้อย’

ทั้งเสียงน้ำตกจำลองและบรรยากาศจำลองที่ดูสมจริงในสถานที่แห่งนี้ ทำให้มีคนจำนวนมากเคยมาใช้สารภาพรักกับคู่รักของตน จนกระทั่งรัฐบาลการูต้าได้จัดให้ที่นี่เป็นสถานที่ติดต่อเพื่อเซ็นสัญญาก่อนแต่งงาน

ตอนนี้มีผู้คนจำนวนมากยืนอยู่ในสถานที่ดังกล่าว หากสังเกตจากใบหน้าของพวกเขา คนส่วนใหญ่ดูไม่มีอารมณ์สารภาพรักกันเลย เพราะมีแต่ใบหน้าของคนที่กำลังเกิดความสงสัยและความอิจฉา นอกจากใบหน้าสองประเภทนี้แล้ว ก็มีเพียงคนกลุ่มน้อยที่มีใบหน้ายินดี หากแบ่งคนกลุ่มนี้ออกไปอีกก็จะได้เป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่เป็นลูกน้องของซารัม กับกลุ่มคนที่คาดเดาได้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น

ซารัมซึ่งเป็นต้นเหตุของความวุ่นวายเพราะดันไปเดินจูงมือกับเซร่า เพียงส่งยิ้มให้คนรอบข้างเหมือนกับว่าเขากำลังเดินเข้าสู่เส้นชัยที่ไม่มีใครสามารถเดินตามทันอีกแล้วในชีวิตนี้

ซารัมมัวแต่มองเซร่าอยู่จึงถูกคนเดินชน อีกฝ่ายที่เดินมากับเพื่อนสามคนมีสีหน้าหวาดกลัว เพราะรู้ดีว่าซารัมเป็นคนเช่นใด ใบหน้าของคู่กรณีกับมองเพื่อนจึงซีดเผือด ทว่าซารัมในยามนี้กลับพูดขึ้นว่า “พี่ชายไม่บาดเจ็บตรงไหนใช่ไหม หากบาดเจ็บก็เชิญติดต่อไปที่คนผู้นี้ได้เลย เขามีความสามารถในการรักษาสูงมาก แต่หากอยากใช้แคปซูลรักษา ผมจะติดต่อให้นะ เอาชื่อของพี่ชายมาสิ”

ใบหน้ายิ้มแย้มดูเทพบุตร แต่แฝงความนัยที่คนทั่วไปต่างรับรู้ไว้ว่า
‘ขอจดชื่อไว้ก่อน เดี่ยวเดดเสิร์ฟ เฮียจะตามเช็กบิลแน่นอน’

ฝ่ายคู่กรณีจำใจต้องให้ชื่อไปตามมารยาท เพราะเห็นสายตาเหล่าลูกน้องของซารัมที่ยืนอยู่ห่างไกล

เซร่ายืนอยู่ด้านข้างมาตลอด เธอมองเห็นน้ำม้ำทั้งสี่ที่เดินผ่านไป

ด้วยจิตใจกังวลในอนาคตของพวกเขา แต่ก็ยังพยายามคุยกับซารัมเหมือนเดิม เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายจับได้ว่านี่เป็นการแสดง

ซารัมคลีอี้มพร้อมโพล่งบางสิ่ง “เอ๊ะ! เซว่ารู้จักคนพวกนั้นด้วยหรือ เห็นพวกเขามองคุณอยู่ตั้งนาน และคุณเองก็มองกลับไปตลอดเวลาเลย”

“ปะ...เปล่าค่ะ เพียงแค่พวกเขาหน้าเหมือนคนที่มาในงานแจกลายเซ็นครั้งก่อน” เซว่าพูดจบก็รีบหันไปจ้องมองของตามร้านค้าในโพรงต้นไม้ใกล้ๆ ด้วยท่าทีกระสับกระส่าย แล้วชี้ไปเบื้องหน้าอย่างมั่วซั่ว โดยไม่ได้สนใจอะไรมากนัก ปากก็โพล่งขึ้นแบบเด็กสาวทั่วไปที่เจอของถูกใจเวลาคุยกับเพื่อน “แมวกวักตัวนั้นสวยดีนะ”

พอเซว่าพูดจบก็จ้องมองมันอีกครั้งพลางกะพริบตาปริบๆ แอบคิดในใจว่า

‘เอ๊ะ! ดูๆ ไปก็ไม่เห็นจะน่ารักเลยนี่นา แถมหน้าตายังดูทะเล้งอีก’

ซารัมยิ้มขำ เดินตรงไปโดยยังไม่คลายมือจากอีกฝ่าย ก็มุ่งไปหยิบแมวกวักที่มีความสูงเกือบหนึ่งฟุตขึ้นมา แล้วทาบแหวนสถานะที่เป็นสัญลักษณ์อินทรีของเขาลงไป เพื่อยืนยันการซื้อสินค้าในกรณีที่เจ้าของร้านไม่อยู่

หลังจากซื้อเสร็จ ชายหนุ่มก็ยื่นส่งมันให้แก่เซว่าทันใด “ขอให้แมวกวักเจ้าชู้ตัวนี้ เป็นของที่ระลึกแด่เรา”

เซว่าซึ่งเห็นใจซารัมอยู่แล้ว ต้องคิดหนักมากขึ้นเรื่อยๆ

‘เราจะทำไมดี หากเขารู้ว่ามันเป็นแค่การแสดง ต้องเสียใจมากๆ แน่เลย’

ซารัมเห็นว่าเซว่ารับของไปแล้ว ก็โพล่งขึ้นอย่างจริงจัง “เซว่า... ผม...”

ก่อนที่เขาจะกล่าวจนจบ หญิงสาวก็ยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาพร้อม

พูดว่า “ยอดยุทธ์อำเลน”

ซารัมตัวแข็งที่ออกไปครูใหญ่ แต่ในใจกลับลอบบ่ร้องว่า “ได้เริ่มสักที”
 ร่างของเขาลอยคลื่อนมั่งกรสีด้าออกมาปกคลุมรอบข้าง ทำเอาหญิงสาวหน้าซีดเผือด รอยยิ้มของซารัมบ่งบอกว่าเขากำลังบ้าคลั่งดุจไฮยีนา ซึ่งมองเหยื่อเบื้องหน้าว่า หากฆ่าไม่ได้กิน ใครที่เข้ามาขัดขวางย่อมต้องตาย

เพียงชั่วพริบตา กลุ่มคนที่เคยเดินชนซารัมเมื่อครูก็ได้เผยฐานะว่าเป็นองค์กรรับจ้างของรายการและพุ่งเข้าหาซารัม ทว่าพวกเขาทั้งสี่ต่างร่วงลงพื้นดูจไปไม้ และสิ้นสติลงด้วยวิชาเพลงตะของซารัม

ซารัมประกาศก้อง “ไหนๆ ก็อ้ากันทั้งที ทำมัยทำไมไม่จัดฉากแต่งงานกันเลยละ หรือว่าไม่มีเงิน ผมจะช่วยออกให้สักรอบก็ได้นะ หึๆ”

คนรอบข้างที่ส่วนใหญ่เป็นผู้จัดรายการบั้นหน้าไม่ถูก เพราะฉากแต่งงานที่ไหนจะใช้อ้ากันได้ กฎหมายปัจจุบันกำหนดให้เซ็นสัญญาก่อนแต่งงาน ดังนั้นหากจะอ้าให้เหมือนก็ต้องไปเซ็นจริง แล้วหลังจากนั้นทั้งคู่ต่างต้องอยู่ในกฎที่ว่า หากหย่ากันต้องรับโทษ กฎหมายนี้ไ้บ้าคนหนึ่งตั้งขึ้นเพื่อลดปัญหาการหย่าร้าง แต่กลับนำไปสู่ปัญหาทางสังคมของเด็กที่เกิดในช่วงปลายศตวรรษที่ 21

“ไม่ได้นะคะ คุณซารัม ฉัน...ฉัน...” เซร่าที่ยืนอยู่ข้างๆ ต้องเงยบกลง เพราะรัศมีกดดันของซารัมที่พวยพุ่งเพิ่มขึ้น

ซารัมถามด้วยเสียงเรียบนิ่ง “เธอมีคนรักอยู่แล้วหรือ”

ใบหน้าของเซร่าขึ้นสีเส็กน้อยก่อนจะตอบ “เปล่าค่ะ แต่ฉันชอบการร้องเพลง หากให้ฉันแต่งงานกับคุณก็ต้องเลิกร้องเพลง”

“จ้ะเราก็ไปแต่งงานกันจนกว่ารายการจะจบสิ” ซารัมคลี่ยิ้มที่เต็มไปด้วยความหวัง ใช้มือขวาจับมือซ้ายของเซร่าไว้แน่น แล้วลากเธอตรงไปยังสถานที่ติดต่อเพื่อทำสัญญาแต่งงาน

โปรดิวเซอร์เฒ่าผู้ไว้หนวดเครารุงรังเต็มใบหน้า ใช้มือขวาที่มี แหวนรูปไม้ค้อยู่ตรงนิ้วชี้จับแขนขวาของซารัมไว้แน่น ปากกล่าวเสียงที่ เต็มไปด้วยความไม่พอใจ “เจ้าหนู ร่ายการจบแล้ว และต่อให้เจ้าไปถึง จริง หากนางไม่ยินยอม คณะควบคุมไม่เห็นชอบ มีคนร้องเรียน การ แต่งงานของเจ้าก็ไม่วันสำเร็จหรอก”

“จริงอะ ผมจำได้ว่ารายการนี้มันยังเพิ่งจะเริ่มเองนะลุง ดังนั้น พวกเขาก็ต้องเซ็นรับให้เล่นต่อสิ” ซารัมพูดจบก็เตะกลับหลังไปใส่ โปรดิวเซอร์เฒ่า

โปรดิวเซอร์เฒ่าเพียงยกแขนซ้ายขึ้นมากันอย่างฉับไว ทว่า ใบหน้าของเขาต้องซีดเผือด ถอนมือไปกุมเป้าเสียแน่น หน้าตาบิดเบี้ยว และมีน้ำตาไหลอาบแก้ม เขาร้องด้วยความเจ็บปวด

ท่ามกลางผู้คนที่ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ก็มีคนหนึ่งหนึ่งที่มอง ออกและรู้ว่าซารัมช่างโหดร้ายสมฉายาแม่จรรยา

หลังจากซารัมหัวเราะเสียงดังกังวานแล้วจึงพูดต่อ “ฝีมือของลุง มีแค่นั้น อัยการอ่านมาสั่งสอนซ้ำ หากเข้าใจสถานการณ์จงพยักหน้า ยอมรับการแสดงต่อซะ”

โปรดิวเซอร์ที่โดนพลังกดดันถึงกับหายใจติดขัดไปอีกครู่ ใน ช่วงพริบตาที่เขาเกือบจะพยักหน้า เสียงสัญญาณติดต่อพลันดังขึ้นที่ แหวนในนิ้วชี้มือขวา ปากของเขาพลันโพล่งขึ้น “เคออส รีบมาด่วนเลย”

เมื่อซารัมได้ยินชื่อเคออสจึงใช้เพลงเตะแม่จรรยาสายฟ้าทำลาย แหวนในมือขวาของโปรดิวเซอร์เฒ่าทันใด ปากก็กล่าวอย่างไม่พอใจ “ต่อให้เคออสมา ถึงตอนนั้นเรื่องก็จบแล้วละลุง”

หญิงสาวนางหนึ่งที่มีส่วนสูงประมาณ 164 เซนติเมตร เธอใช้ ฝ่าคลุมปิดบังใบหน้า เห็นแต่เพียงชุดนักบวชสีดำ รุ่งกาวเท้ามาพลง ร้องตะโกนด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยความไม่พอใจ “ปล่อยพี่สาวฉันนะ

เจ้าใจชั่ววูบมาราคะ”

ซารัมคลี่ยิ้มเมื่อมองเห็นนาง “ก็ดี จะได้มีญาติรับรู้การแต่งงาน
ของพวกเราไปเลยนะเซว้า”

“ฟาร์ น้องอย่าเข้ามา ชายคนนี้ได้แก่แค่ชื่อ” เซว้าตะโกนก้อง
บอกน้องสาวที่กำลังจะพุ่งโจมตี

“เฮ้อ! กว่าพวกยอδυर्थจะมา เราก็ต้องรอตั้งนาน” ซารัมสบถ
อีกหลายคำ แต่ใบหน้าของเขาพลันยิ้มแย้มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เขาเลื่อน
ปากเข้าไปใกล้ใบหูของเซว้าแล้วพูดแผ่วเบา “ไปได้แล้ว แม่นกน้อย
ขอบคุณที่ช่วยล่อพวกมันมาให้ อุ้มแมวกวักดีจ้ะ”

ซารัมจับร่างของเซว้าโยนใส่ฟาร์ในชั่วพริบตา แล้วหันหลังกลับ
ไปเตะใส่ฝ่ามือคู่ของเหล่านักปีนซูดดำที่พุ่งเข้ามาก่อน ทว่าสายตาของเขา
พลันจับจ้องเพียงคนที่สวมหน้ากากหมาป่า ซึ่งบนหน้ากาก็มีเลข 00
สีทองประดับไว้

ซารัมพูดอย่างครั้นครัง “กว่าแกจะยอมออกมาสู้ด้วย รู้ไหมว่า
ข้าต้องลงทุนขนาดไหน”

คนที่สวมหน้ากากหมาป่าหมายเลข 00 สีทองเริ่มพูดขึ้น “แค่
เจ้าขอร้องและยื่นเรื่องกับสมาคมอาวุธไซของทั้งสิบทวีป ภายในสองปี
พวกเราก็ได้สู้กันแล้ว ไม่เห็นต้องแกลังสร้างเรื่องรุนแรงขนาดนี้เลย
น้องชาย”

“อย่ามาเรียกข้าว่าน้อง ซาเรียง คนอย่างแกไม่มีสิทธิ์ วันที่
แม่ตาย แกก็ไม่กลับมา สนใจแต่งงานประลอง ข้าเคยสัญญาแล้วว่า
ภายในสิบปีจะล้มแก และทำให้แกสูญเสียความมั่นใจในการต่อสู้ไป
ชั่ววินวินตร์”

ซาเรียงยกแขนห้ามพวกลูกน้องของตน ก่อนจะเริ่มพูดด้วยเสียง
เย็นชา “นี่ก็เพิ่งหกปีเอง เจ้ายังมีเวลาอีกตั้งสี่ปี กลับไปฝึกวิชาให้เก่ง

กว่านี้ก่อนแล้วค่อยมาตีความบ้าง น้องชาย”

ซารัมพุ่งร่างเข้าไปหาอีกฝ่ายพร้อมเพลงตะทั่งสิบสามท่อนที่ ร้องไว้ ทว่าท่าทางใจดีที่ทั้งหมดล้วนไม่อาจสะกิดได้แม้แต่ชายเสื้อของ ซาเรียง แถมทุกครั้งที่ใช้กระบวนท่าออกไปก็โดนเขาสวนกลับมามาก แต่ทุกท่าของซาเรียงที่สวนกลับนั้นหยุดนิ่งห่างจากผิวหนังของซารัม เพียงหนึ่งเซนติเมตร

เมื่อซารัมเห็นซาเรียงอ้อมมือมาตลอดเกือบห้านาทีก็ถึงกับร้อง ตะโกนอย่างบ้าคลั่ง แล้วกระโดดถอยหลังสร้างระยะห่างใหม่อีกครั้ง “ดี ในเมื่อแกอยากอ้อมมือ ก็จงเจอกับคลื่นมังกร์ชั้นสมบูรณ์ของข้า ย้าก!!!”

ไอสีดำซึ่งเคยมีแต่ยอดฝีมือเท่านั้นที่สังเกตเห็น คราวนี้กลับ ปรากฏว่าแม้แต่คนทั่วไปก็มองเห็นได้เด่นชัด แต่มันกลับสะท้อนกลับเข้า ร่างของซารัมเองจนก่อให้เกิดเป็นลายคลื่นบนผิวหนัง

ซาเรียงสายตีสว่างไปมาสองครั้งก่อนจะโผล่ขึ้น “น้องพี นั่นมัน แค่ขั้น 2 แถมเป็นวิชาमारอีกต่างหาก ใครสอนเจ้า...หรือว่าท่านพ่อ กลับมาหาเจ้า”

ซารัมชี้หน้าซาเรียง กระแทกเสียงที่เต็มไปด้วยความโกรธ “อย่า มาเรียกข้าว่าน้อง คนอย่างข้าไม่ต้องให้ใครสั่งสอน แค่ความโกรธใน วันนั้นที่แกไม่มา ข้าก็สร้างมันขึ้นได้แล้ว”

ซารัมพุ่งร่างเข้าไปต่อสู้อีกครั้ง เพลงตะทั่งของเขาไวขึ้นเกือบสี่เท่า ทำให้เขาขวาที่ใช้เพลงตะทั่งจรวดสายฟ้าเริ่มเสียดร่างของซาเรียง ทว่า เขาที่ตะออกไปต้องรีบชักกลับ เพราะในชั่วพริบตา นั้น ซาเรียงได้ใช้นิ้ว ที่มิใช่หัวเข่าของเขาถึงสิบครั้ง

“น้องพี พอล่ะ”

ซารัมกัดฟันแน่นจนเลือดออกจากปาก หวังแลกตายกับอีกฝ่าย

ด้วยเพลงเตะสุดท้ายที่ยังไม่สมบูรณ์ แต่ปากกลับกล่าวอย่างสบายใจ
“ข้าจะให้เจ้าเห็นท่าที่ศูนย์ ซึ่งเป็นวิชาที่ท่านแม่คิดค้นขึ้น”

ดวงตาสีแดงของซาเรียงพลันเรียบนิ่ง เพราะรู้ว่ามารดาของตน
เป็นยอดยุทธ์หญิง วิชาที่คิดค้นล้วนแต่มีประโยชน์ต่อวงการมากมาย
ทำให้เขาตัดสินใจตั้งท่าต่อสู้อันเป็นท่าสูงสุดของเขาเพื่อเป็นเกียรติแด่
วิชาของมารดา แขนขวาถูกยกขึ้นสูง แขนซ้ายชี้ลงสู่พื้นธรณี

“หลบเร็ว! เทพอสुरจะใช้ฝ่ามือมายาสวรรค์นรก” เสียงของนักบู
ชุดดำรอบข้างดังขึ้น พวกเขาต่างตั้งแนววงกลมไว้ในระยะสิบเมตร

“น้องพี่ เจ้าต้องพยายามมีชีวิตรอดไปให้ได้นะ เพราะพี่คง
ไม่อาจยอมมือให้ได้อีกต่อไป”

“ไอบัดซบ!!!” ซารัมตะโกนสุดเสียงก่อนที่ร่างของเขาจะหายไป
จากคลองจึกษุของทุกคน

ซาเรียงเร่งเคลื่อนกายหมุนเป็นวงกลม จนคนทั่วไปต่างมองเห็น
มือของเขาเพิ่มขึ้นทีละคู่ มีเพียงยอดฝีมือไม่กี่คนที่พอมองทันว่าซาเรียง
ได้หมุนวนเพื่อปิดป้ายท่าเตะของซารัมที่รวดเร็วดุจพายุหมุน

ชั่วขณะที่ต่างฝ่ายต่างเพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อยๆ เซวาก็ตะโกนขึ้น
“ได้โปรดหยุดเถอะ!”

ทว่าเสียงของเธอมิอาจหยุดซารัมลงได้ เขายังคงค้นหาจุดอ่อน
ของซาเรียงไปเรื่อยๆ จนพบ จึงกวาดเท้าเตะใส่คอของซาเรียง แต่ซาเรียง
ก็เหมือนรู้ก่อนแล้ว จึงเพียงยกมือซ้ายขึ้นมากันไว้ แล้วพุ่งร่างเพื่ออัด
กระแทกฝ่ามือขวาใส่ลิ้นปีของซารัม

ตูม!!! ครืด!!!

ซาเรียงซึ่งโจมตีใส่ภาพติดตาของซารัมเพียงชักฝ่ามือขวากลับ
ส่วนร่างของซารัมพลันถูกกระชากถอยห่างจากฝ่ามือของซาเรียงถึง
สองเมตร ที่หลังคอเสื้อของซารัมมีมือซ้ายของเคออสจับอยู่ คนส่วนใหญ่

ที่ดูอยู่ถึงกับนิ่งอึ้ง เพราะไม่รู้ว่าเคออสโผล่มาจากที่ใด ยกเว้นคนเพียงแค่มือถือที่รู้ว่าเคออสโผล่เข้ามาชัดได้อย่างไร รวมถึงลูกน้องของซาเรียงสองคนที่ฉีนเข้าไปขวาง แล้วต้องล้มลงไปนอนกับพื้น

ซาเรียงกล่าวขึ้น “ปรมาจารย์น้อย เจ้าจะเข้ามาห้ามรี”

เคออสกำมือขวาไว้แน่นแล้วยกขึ้นส่ายไปมา “เปล่า ท่านหัวหน้าผู้คุมกฎหอนันต์ เพียงแต่เจ้านี่มันยังต้องไปงานเลี้ยงในวันพรุ่งนี้ หากโดนฝ่ามือฉัน สงสัยต้องพักรักษาตัวเป็นเดือนในแคปซูลรักษา หรือผมอาจจะได้ไปงานศพของมันแทน เพราะผมมั่นใจว่า ต่อให้ปางตาย มันก็จะทำสัญญากับคุณไปเรื่อยๆ จนกว่าจะตายจริงๆ”

ซาเรียงยืนนิ่ง จ้องมองเคออสครู่หนึ่ง ก่อนถามด้วยสีหน้าสงสัย “ทำไมปรมาจารย์น้อยถึงแต่งชุดสูทสีขาวในวันนี้ แล้วมือขวาของท่านที่กุมแน่นแบบนั้น จะไม่ให้ข้าคิดว่าท่านมาทำข้าสู้อะไร”

เคออสยิ้มตอบแห้งๆ “พอดีผมมีนัดเล็กน้อย ส่วนในมือขวาของผมเน้นกำลังของที่คู่บัดต้องการ”

ซารัมพยายามดิ้นให้หลุดจากมือซ้ายของเคออส เมื่อไม่เป็นผล จึงตัดสินใจเตะใส่เขาแทน ทว่าเคออสรู้ทันอยู่แล้ว จึงเพียงกระแทกมือใส่ท้ายทอยของซารัมไปห้าครั้งจนอีกฝ่ายสิ้นสติ ทุกคนที่เห็นต่างรู้สึกสบายใจ เพราะเรื่องบ้าๆ นี้จะได้จบลงโดยไม่มีใครบาดเจ็บ

นักบุญชุดดำสองคนที่ลุกขึ้นมา เดินเข้าหาเคออสจากด้านหลัง และพูดขึ้นพร้อมเพรียงกัน “จงส่งตัวนักโทษมาซะ เขาทำผิดกฎของผู้ฝึกยุทธ์อย่างร้ายแรงหลายข้อหา”

เคออสส่ายหน้า จ้องมองไปยังเซราที่พยายามหลบหน้าเขา

“คุณหนูท่านนั้นจะช่วยเป็นพยานได้หรือไม่ ว่าซารัมไม่ได้คิดลวนลามคุณหนู ส่วนองครักษ์ทั้งสิ้น ท่านจะช่วยปล่อยเขาไปอีกรอบได้หรือไม่ ในเมื่อเขาไม่ได้โจมตีท่านจนถึงตาย แล้วก็ตากล้องตรงส่วนนั้น

จะช่วยตัดเนื้อหาส่วนหนึ่งออกได้หรือไม่ เพราะมันพาดพิงถึงท่านหัวหน้าผู้คุมกุหลาบฮอนันต์ อันจะทำให้ชื่อเสียงของสภาจอมยุทธ์ต้องเสื่อมเสีย สุดท้าย...”

ช่วงขณะที่เคออสเว้นช่วงคำพูดไปนาน แต่ทุกคนล้วนเดินมาทำตามทีที่เคออสขอ เพราะทุกคนเข้าใจแล้วว่าซารัมทำไปเพราะความรักในมารดาเท่านั้น แถมพวกเขาก็ไม่อยากจะให้เรื่องบ้าๆ พรรคนี้นำไปสู่ปัญหาใหญ่ถึงขั้นขึ้นศาลจอมยุทธ์

เคออสประสานสายตากับซาเรียมอยู่พักหนึ่ง ลูๆ ซาเรียมก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา ทำให้แม้แต่ลูกน้องของเขายังต้องตกใจ เพราะซาเรียมไม่เคยหัวเราะเลยตั้งแต่วันที่แม่ของเขาเสียชีวิต

“ฮ่าๆๆ เจ้าช่างเหมือนท่านอาจารย์ยิ่งนัก ไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจแก้ไขเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ในเมื่อทางสภาจอมยุทธ์ก็ไม่อาจเผยแพร่เรื่องบางส่วนของอาจารย์กระเทือนออกไปได้ อีกทั้งเหล่าพยานก็ไม่เอาความ พวกข้าเองก็คงทำอะไรไม่ได้ แต่ขอเตือนอย่างหนึ่งนะว่า ยามที่น้องชายของข้าตื่นขึ้น มันต้องโกรธเจ้าจนแทบบ้า”

“ถึงตอนนั้นผมก็แค่อาจารย์ สู้กับเขาก็คือรอบ”

“เจ้าเคยเอาจริงด้วยหรือ ท่านอาจารย์บอกเสมอว่าเจ้ายังไม่เคยเอาจริง แถมท่านยังบอกอีกว่าความจริงเจ้าไม่ถนัดวิชา...”

สายตาของเคออสจ้องมองไปยังซาเรียม จนแม้แต่ซาเรียมยังต้องสั่นไหวและหยุดพูด เคออสจึงพูดด้วยเสียงเรียบนิ่ง “ฝากทักทายท่านพ่อด้วย บอกเขาว่าผมจะอยู่ที่การูด้าอีกสองปีเพื่อเรียนต่อให้จบ”

“ในเมื่อเจ้าไม่อยากจะให้คนอื่นรู้ ข้าก็จะไม่พูด”

วินาทีนี้ ปากที่เฝ้ามองสนิทของคนรอบข้างเกือบจะหลุดอุทานเป็นเสียงเดียวกันว่า

‘เฮ้ย! เล่นมาพูดให้อยากแล้วจากไป แม้จะไม่ผิดกฎหมาย แต่’

มันผิดความเป็นมนุษย์นะเว้ย!

“ฉันขอตัวลาก่อนนะท่านซาเรียม”

“อย่าเพิ่งไป ศิษย์พี่ใหญ่”

“ผิดแล้วท่านซาเรียม ท่านกับผมไม่ได้อยู่ร่วมสำนักเดียวกันอีกแล้ว ผมแค่เคยเรียนวิชาจากท่านพ่อโดยไม่ได้เข้าสำนักอย่างเป็นทางการ แลผมเรียนยังไม่จบก็โดนเจดหัวออกมาอีกต่างหาก” เคออสพูดด้วยรอยยิ้มที่ทุกคนสัมผัสได้ถึงความสำเร็จ

“นั่นเพราะท่านอาจารย์เห็นว่า ไม่ควรกักขังท่านไว้ในกรงเล็ก ๆ จึงต้องทำเช่นนั้น” ซาเรียมแก้ตัวให้อาจารย์ของตนอย่างว่องไวตามความคิดของเขา

ผู้รับฟังรอบข้างล้วนคิดในใจ

‘กรงของยอดยุทธ์อันดับหนึ่งในซาเรียมนี้ที่เรียกว่าเล็ก’

นักข่าวที่ยืนฟังกันมานานต่างเริ่มเสีสีตีไข่ ข่าวในคำวันนี้จะกลายเป็นข่าวใหญ่ที่โจษจันกันไปอีกเป็นเดือน จนกว่าข่าวใหม่จะมากลบแทนที่

เคออสไม่ได้ฟังวาจาอะไรต่อไปทั้งสิ้น เพียงลากร่างซารัมเดินตรงไปยังลิฟต์เหาะสำหรับออกไปข้างนอก เพื่อขึ้นรถเหาะที่มารอรับเขานี้เป็นบริการรับส่งจากเจ้าของต่างหูที่ให้ไว้

เมื่อเท้าเหยียบลงบนลิฟต์เหาะรูปทรงกระบอกลีขาว หน้าจอบานหนึ่งพลันเลื่อนเปิดขึ้น เสียงจากระบบดังกังวาน “ขอให้ผู้เดินทางกรุณาเลือกการให้บริการ กดหนึ่ง...พิกัดที่ถูกบันทึกไว้ในแวนตอนจอดรถจะพาท่านตรงไปยังที่จอด กดสอง...ทางศูนย์จะเรียกรถเหาะรับส่งมาให้ กดสาม...ทางศูนย์จะพาท่านไปยังทางเดินเท้า กดสี่...มีรถรับส่งพิเศษส่วนตัว โปรดทราบอุปกรณ์ที่เป็นสัญลักษณ์ในกรณีสัญญาณพิเศษ”

หลังจากเคออสฟังจนจบจึงเลือกกดสี่ เขายังไม่มั่นใจเพราะ

หมายเลขนี้ค่อนข้างใหญ่และไม่ค่อยได้ใช้ เนื่องจากเป็นบริการภายนอก
อีกที มีแต่พวกคนรวยจึงจะได้ใช้กัน

หลังจากกดจึงทราบต่างหูเข้าไปยังหน้าจอเพื่อให้สแกนเรียก
สัญลักษณ์

ปรากฏสัญลักษณ์ C ขึ้นมาบนหน้าจอ คนขับรถพูดติดต่อกับ
เข้ามาฉบับปล้น “ใช่ท่านเคออสหรือไม่”

“ใช่ครับ”

“ตามคำสั่งของคุณหนุ่ยรอง ให้เราพาท่านตรงไปยังสถานที่เฉพาะ
ส่วนบุคคล ดังนั้นจึงไม่อาจให้ท่านพาคนอื่นไปด้วยได้ ไม่ทราบว่าคุณนี่
มีใครอยู่กับท่านบ้าง ทางเราจะติดต่อรถไปรับส่งพวกเขาให้อีกที”

เคออสหันไปจ้องมองซารัมชั่วขณะ และครุ่นคิดว่าควรจะจัดการ
กับมันยังไง เพราะหากปล่อยให้ตื่นขึ้นมาเพียงลำพัง มันคงไปอาละวาด
อีก ทันใดนั้นเขาก็มองเห็นเหล่านักเลงกลุ่มหนึ่งยืนดูอยู่ห่างๆ จึงทิ้งร่าง
ซารัมกองลงกับพื้น โบกมือซ้ายเรียกคนพวกนั้น

นักเลงกลุ่มนั้นขี้นิวเข้าหาตัวเองเพื่อถามว่าเรียกพวกตนใช่
หรือไม่ เคออสพยักหน้าพร้อมใช้มือซ้ายเหวี่ยงร่างของซารัมไป “ฝาก
ดูแลมันที บอกผู้จัดการของมันด้วยว่าอย่าขู่มันมากนัก อีกสองวันผม
จะไปส่งที่สนามบินด้วยตัวเอง สุดท้ายถ้ามันตื่นขึ้นมาจงบอกว่ายังต้อง
เข้าแผนเดิม ให้มันเตรียมตัวไว้ให้พร้อม”

เมื่อฝากงานเสร็จสิ้น เคออสหันไปติดต่อกับคนขับรถ “ส่งพิกัด
มาเลยครับ ลิฟต์เหาะจะได้เลื่อนไปหา”

เพียงคนขับรถกดพิกัดส่งมา ลิฟต์เหาะก็เลื่อนออกจากสถานที่
แห่งนี้ ผ่านอุโมงค์มืดเพื่อตรงออกไปยังจุดนัดหมาย ก่อนจะถึงปาก-
อุโมงค์ ตัวล็อกขาก็เลื่อนขึ้นลงสองสามครั้งเพื่อตรวจสอบการทำงาน
มันเป็นอุปกรณ์ป้องกันอุบัติเหตุให้แก่ผู้โดยสาร

เมื่อมองเห็นมัน เขาก็นึกขำขึ้นมาทันที เพราะสมัยยังเด็กเขาเคยกระโดดหลบที่ล็อกชาตตอนที่เห็นมันครั้งแรก

เมื่อผ่านอุโมงค์ออกมา หากหันกลับไปมองจะเห็นสนามประลองที่ตั้งอยู่บนยอดเขาเสียดฟ้า ลิฟต์เหาะขึ้นลงจึงต้องลอยผ่านอากาศลมที่เข้ามาปะทะย่อมรุนแรงหนักเบาตามสภาพอากาศของแต่ละวัน ดังนั้นผู้ที่มายังสถานที่แห่งนี้ล้วนแต่ต้องมีฝีมืออยู่บ้าง อย่างน้อยก็ต้องได้รับใบอนุญาตเป็นจอมยุทธ์ชั้น 5 เพื่อให้มั่นใจว่าจะไม่ตกลงไปตายกลางทาง เว้นเพียงแต่จะจ้างผู้ดูแลส่วนตัวมา เรื่องนี้ก็คงไม่มีใครทำได้

ซুম!!!

แรงลมที่พัดเข้ามาปะทะเริ่มแรงขึ้นเรื่อยๆ อย่างน่ากลัว ทำให้หลายคนที่ใช้ลิฟต์เหาะอยู่ด้านข้างถึงกับร้องลั่น สัญญาณไฟสีแดงประจำลิฟต์เหาะได้เผยให้เห็นว่าคนเหล่านั้นไม่อาจควบคุมความกลัวของตนได้ ลิฟต์เหาะจึงพากลับไปยังสถานที่ปลอดภัยซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดก่อน

ลมพัดเสี้ยวสุทของเคออสจนโบกสะบัดไปมา ถึงเขาจะมีฝีมือสูงแล้วในระดับหนึ่ง แต่ก็ยังรู้สึกอึดอัดอยู่บ้างกับการที่มีออกซิเจนน้อยในที่สูงเช่นนี้ ขณะเลือนสายตาดำจับจ้องทั้งยอดเขาข้างเคียงและความงามของธรรมชาติ รวมถึงแสงสว่างที่เริ่มลดน้อยลง

เพียงชั่วพริบตา เสียงร้องดั่งลั่นของเด็กสาวจากเบื้องล่างก็ทำให้เคออสต้องหันไปมอง เด็กสาวผมสีเขียวที่ถักเปียหลวมๆ เส้นใหญ่คนหนึ่ง ส่วนสูงไม่น่าเกิน 140 เซนติเมตร ตัวล็อกขาบนลิฟต์เหาะของเธอหลุดออก ทำให้เด็กสาวเกือบตกจากลิฟต์เหาะของตน

เมื่อเคออสมองเห็นก็รีบพูดขึ้นทันที “ด้วยสิทธิ์ของจอมยุทธ์ชั้น 2 ข้า เคออส บาเบล ขอควบคุมลิฟต์เหาะเครื่องนี้เพื่อปฏิบัติงานช่วยเหลือ”

“ไม่อาจยืนยันตัวตนของท่านได้ เนื่องจากต้องใช้แหวนยืนยันสถานะ”

“มันจะมีได้ยังไงล่ะ เพราะผมโคนยัดไป” ถึงเคออสอยากจะตะโกนแบบนั้น แต่ระบบใช้จะรับฟัง เพราะมันไร้ซึ่งหลักฐาน เขาจึงพูดอีกครั้ง “จัน ใช้วิธียืนยันจากรูปพรรณสัณฐานด่วนเลย”

“ระบบทำการตรวจสอบขั้นต้น ม่านตา มวลกล้ามเนื้อ โครงร่าง รอยนิ้วมือ... ยืนยันว่าเหมือนตัวจริง จึงอนุญาตให้ใช้ในยามฉุกเฉินได้”

ลิปต์เหาะสีขาวกลายเป็นสีฟ้า หน้าจอคำสั่งอากาศลอยขึ้นมาฉับไว เคออสเห็นดังนั้นก็รีบดึงแว่นคำสั่งมาสวม แล้วให้สแกนดวงตาเพื่อใช้ตาจับการเคลื่อนไหวของลิปต์เหาะ

เขาตะโกนก้อง “น้องอย่าเพิ่งปล่อยมือนะ พี่จะลงไปช่วยแล้ว!”

เด็กสาวตัวเล็กมีสีหน้าซีดเผือดเหมือนจะเป็นลม เคออสไม่รู้ว่าจะเธอได้ยินหรือไม่ จึงรีบดึงร่างลงไปในจังหวะที่มือของเธอกำลังจะปล่อยออก เพียงชั่วพริบตา แขนซ้ายของเคออสพลันซ้อนร่างของเธอขึ้นมา ส่วนลิปต์เหาะเจ้าปัญหายังคงลอยค้างกลางอากาศ

เมื่อเคออสตรวจสอบตัวลิปต์เหาะเสร็จสิ้นก็ถึงกับมีสีหน้าเคร่งเครียด เพราะลิปต์เหาะไม่ผิดปกติอะไร เว้นเพียงแต่รอยง้ำที่เกิดขึ้น ซึ่งน่าจะมาจากผู้ถูกล็อก เขาจึงหันไปมองเด็กสาวในชุดคลุมสีดำมีแถบผ้าสีทองทับบ่าทั้งสองข้างไว้ บ่งบอกว่าเป็นชุดบัณฑิตชั้นสูง เคออสจึงดึงมือซ้ายของเธอมาตรวจสอบกับแหวนตรงนิ้วชี้มือขวาเพื่อดูประวัติเจ้าของ

ศาสตราจารย์ ดอกเตอร์ รืออา เรนดอล์ฟ ผู้เชี่ยวชาญประวัติศาสตร์การต่อสู้โบราณ สถานะ...จอมยุทธ์ชั้น 3 เชี่ยวชาญวิชาสายเพลงตะ สภาพจิตใจ...ซัดใจ ชุ่มช้ำม

เมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายถนัดวิชาสายเพลงตะ ก็เข้าใจทันทีว่าตัวการ

ทำให้ลิปต์เหาะพังคือเธอ แถมเกือบหวิดดับชีวิตของตลกต่างหาก

รีอาอยู่ในอ้อมกอดของเคออส เมื่อฟื้นขึ้นมา ใบหน้าของเธอแดงระเรื่อเหมือนคนเป็นไข้ เคออสยังไม่เข้าใจเรื่องราวสักเท่าไร จึงใช้มือขวาที่กำไว้แน่นกอดเธอแทน ปากพุดขึ้น “จะให้พี่ไปส่งน้องตรงไหนดี”

“นายอายุเท่าไร”

“สิบหก” เคออสตอบทันที

เธอหันหน้าไปซ้ายขวาก่อนจะกระซิบบาๆ “ฉันอายุมากกว่านาย แต่อย่าถามว่าเท่าไร”

เคออสนิ่งอึ้งไปชั่วครู่ เพราะเขาเข้าใจว่าเด็กสาวในอ้อมกอดเป็นพวกเด็กอัจฉริยะ ซึ่งจบมหาวิทยาลัยตั้งแต่อายุยังน้อย และมีอยู่ตั้งหลายพันคนในปัจจุบัน “เอ๊ะ! คุณไม่ใช่เด็กอัจฉริยะจบมหาวิทยาลัยตอนอายุน้อยๆ หรือหรือ”

“ฉันแค่โตช้า แต่ไม่ได้หมายความว่าฉันจะเป็นเด็กไปตลอดกาลนะ”

“ขอโทษด้วยครับ คุณป้า” เคออสรีบตอบฉับพลัน

เธอใช้มือทูปทอของเคออสอย่างต่อเนื่อง “อายุฉันก็ยังไม่ถึงขั้นนั้นนะ”

“คุณช่วยบอกทีแล้วกันว่าควรเรียกอะไร”

เธอหันหน้ามาใช้สองมือจับแก้มของเคออส นัยน์ตาสีทองของเธอจ้องมองประสานสายตา ปากกล่าวอย่างฉับไว “จงเรียกฉันว่า ท่านรีอา”

เคออสยิ้มขำกับสิ่งที่อีกฝ่ายบอก จึงเอ่ยด้วยเสียงขำขัน “ถ้าเช่นนั้น ท่านรีอาต้องการให้ผมไปส่งท่านตรงไหนล่ะ”

รีอาทำหน้าที่แองเจลิน้อย ก่อนจะมีมือลงไปข้างล่าง แล้วเอ่ยเสียงแผ่วเบา “ดิฉันนัดหมายกับคนขับรถไว้ตรงนั้น”

เคออสมองตามแล้วก็นึกขำ เพราะเป็นจุดนัดพบคนขับรถที่กำลังจะมารับเขาเช่นกัน จึงร่อนลิฟต์เหาะลงไปอย่างระมัดระวัง พร้อมเตือนอีกฝ่ายเล็กน้อย “วันหลังก็ระวังหน่อยนะท่านรืออา เพราะหากตกลงไปแล้วไม่มีคนช่วย อาจตายได้”

รืออามิได้หันมา เพียงพยักหน้าหนึ่งครั้งเหมือนเด็กที่เชื่อฟังผู้ใหญ่ แต่เพียงชั่วพริบตาเธอก็หันหน้ามา “ฉันไม่ใช่เด็กแล้วนะ ไม่ต้องให้ใครมาสั่งสอน นายคิดว่าตัวเองเป็นใคร หน้าตาก็ดูคูล่ะ”

“ผมชื่อเคออส”

“ชื่อไม่คูละ แต่หน้านายคูล้นตาฉันมาก จริงๆ นะ นายเป็นดาราหรือเปล่า”

“คนทั่วไปมักเรียกชื่อฉายาของผมว่า ปรมาจารย์น้อย”

ร่างของเด็กสาวในแขนซ้ายกระตุกขึ้นครั้งหนึ่งก่อนจะหันมามองเคออสอีกครั้ง เธอยกแว่นตาขึ้นจากในแขนเสื้อ ร่องรอยของรูปภาพบนแว่นบอกได้เลยว่ามันกำลังตรวจสอบใบหน้าของเคออสอยู่ จนเลข 100 ปรากฏบนแว่นตาซ้าย รืออาที่อยู่ในอ้อมแขนก็หัวเราะคิกคัก

“ที่แท้ก็เป็นนายนี่เอง นายทำให้สภามุทิตวุ่นวายเมื่อสี่ปีก่อน เพราะดันไปล้มหัวหน้าทองคำที่ 1,000 ด้วยเวลาเพียงหนึ่งชั่วโมง ทั้งที่ยังเป็นเด็กน้อยอยู่” รืออาผงกศีรษะไปมาสั๊กพัก ก่อนจะถามบางสิ่ง “ทำไมตอนนั้นนายต้องไปล้มหัวหน้าทองคำที่ 1,000 ด้วยละ เพราะในข่าวไม่ได้บอกอะไรเลย”

เคออสมีสีหน้าครุ่นคิดเล็กน้อย แต่ยังไม่ทันได้ตอบ ลิฟต์เหาะก็ร่อนลงถึงท่าเทียบรถเหาะที่ลอยอยู่เหนือพื้นประมาณห้าสิบลเมตร มันถูกออกแบบเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีพื้นที่ให้คนขึ้นรถได้ถึง 1,000 คน

รืออาที่อยู่ในอ้อมแขนซ้ายเอามือดันแขนของเคออสออก กระโดดลงไปยังท่าเทียบรถเหาะ ใช้สองแขนปิดชายเสื้อคลุมเล็กน้อย ก่อนจะ

หันมามอบรอยยิ้มที่งดงามของเด็กสาว “ไว้โอกาสหน้านายค่อยตอบ
ก็แล้วกัน ฉันกำลังรีบ”

เมื่อกล่าวจบ เธอก็รีบวิ่งไปยังอีกด้านหนึ่งที่ไม่มีรถจอดอยู่

เคออสจ้องมองด้วยแวตาสงสัย

เพียงครู่เดียว ทั้งทั้งสองของเธอก็หยุดนิ่ง ก่อนจะหันมาแล้ววิ่ง
สวนร่างของเคออสไปยังรถเหาะสีทอง ซึ่งจอดรอรับเธออยู่

ก่อนจะขึ้นรถคันนั้น เธอตะโกนมาว่า “เรื่องเมื่อคืนนายจงลืมมัน
ไปให้หมดสิ้น ลาขาดละ”

เคออสยิ้มเล็กน้อยเมื่อได้ยินและเห็นท่าทางของศาสตราจารย์
ตัวน้อย เขาหันหลังจ้องมองไปรอบๆ ก็ยังไม่พบรถเหาะสักคัน แต่เสียง
หนึ่งดังขึ้นจากเบื้องหลัง “สวัสดิ์ครับคุณเคออส ผมเป็นพ่อบ้านส่วนตัว
ของคุณหนูเพียร์ ขอเชิญท่านเดินตรงไปเรื่อยๆ รถเหาะจอดรอท่านอยู่
ปลายทาง”

เคออสหันไปมองด้านหลังก็ไม่พบใครทั้งสิ้น จึงคิดได้เพียงว่า
อีกฝ่ายต้องเป็นพวกใช้คลื่นมังกรได้ถึงชั้น 3 จึงใช้เสียงแฝงไปกับ
คลื่นมังกรได้ สองเท้าก้าวเดินไปเพียงสิบก้าวก็มาถึงสุดทาง หากเดิน
มากกว่านี้เขาคงหล่นลงไปตายอย่างไม่ต้องสงสัย

เพียงชั่วครู่ ประตูพลันเปิดออกจากอากาศที่ว่างเปล่า เผยให้เห็น
ในรถซึ่งมีชายชราคนหนึ่ง ผมสีขาวดอกเลาของเขาถูกรอบไว้ด้านหลัง
นัยน์ตาสีเขียว ใบหน้าใจดี จากความยาวช่วงขาและหลังของอีกฝ่าย
คาดว่าเขาจะสูงใกล้เคียงกับตน ชูตสูทสีขาวที่เขาสวม ตรงหน้าอกซ้าย
มีอักษรสีทองรูปตัว B บ่งบอกว่าเขาจบจากสถาบันพ่อบ้านยูทอร์ตด้วย
คะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่งของรุ่น

ชายชราโค้งศีรษะให้พร้อมเชื้อเชิญ “เชิญท่านเคออสขึ้นมาได้
เลยครับ กระผมคงลงไปปรากฏกายนอกรถเพื่อต้อนรับอย่างสุภาพไม่ได้

เนื่องจากอาจทำให้แผนการผิดพลาด จึงขอโทษที่ต้องเสียมารยาทกับท่านด้วย”

เสียงของเขาเหมือนกับคนที่อ้างว่าตนเป็นพ่อบ้านเมื่อครู้ เคออสจึงเร่งเดินขึ้นรถอย่างฉับไว

พอขึ้นมาจึงรู้ว่าภายในเป็นรถเหาะยี่ห้อหู่ ที่นั่งแบบปรับให้เหมาะกับร่างกายของแต่ละคนได้ มีแสงสลัวจากหลอดไฟดวงเล็กกระจกรอบด้านล้วนเป็นสีดำ ทำให้ไม่เห็นอะไรเมื่อมองออกไปข้างนอก

“สวัสดิ์คุณผู้โดยสาร จุดหมายปลายทางคือเรือสำราญแห่งหนึ่งเหนือมหาสมุทรเอเลอุส ขอให้ท่านเพลิดเพลินกับการเดินทางฉบับครั้งนี้” เสียงคนขับรถที่คุ้นหูดังขึ้น

“จะรับน้ำแร่ น้ำชา น้ำสมุนไพร ...” พ่อบ้านแนะนำรายการน้ำที่มีเกือบสามร้อยชื่อ

เคออสมีอาจวางใจสถานการณ์สักฉบับนี้ได้ เพราะรถที่นำมารับเขาเป็นรถล่องหนซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับกองทัพ เพราะระบบนี้มีแค่คนใหญ่โตจริงๆ จึงมีสิทธิ์ได้ใช้ ครูหนึ่งมือขวาของเขาที่กำลังงูไ้วแน่นก็คลายออก เผยให้อีกฝ่ายเห็น

พ่อบ้านเพียงส่ายหน้าไปมา ก่อนจะยกมือขึ้นมากำมือขวาของเคออส แล้วเอ่ยเสียงจริงจัง “ท่านคงต้องคืนของสิ่งนี้แก่คุณหนูด้วยตัวเอง”

เมื่อเคออสได้ยินก็หลับตาลง เพราะแม้จะผ่านแคปซูลรักษาไปสามชั่วโมงแล้ว แต่สภาพความบอบช้ำจากพลังทำลายโดยคลื่นมังกรก็ไม่น้อยไปกว่าๆ ยิ่งเป็นซารัมผู้เชี่ยวชาญการใช้คลื่นมังกรผสมกับร่างกาย จึงทำให้เคออสบาดเจ็บไม่น้อยเช่นกัน

ก่อนที่เคออสจะหลับลง มือข้างหนึ่งได้จับมายังจุดชีพจรตรงข้อมือซ้าย เสียงของพ่อบ้านดูจริงจัง “สมแล้วที่ท่านเป็นบุตรแห่งราชัน-

ยูทซ์ คลื่นมังกรในร่างกายกำลังรักษาอาการบาดเจ็บอย่างรวดเร็ว และปรับเปลี่ยนชีพจรให้ทนทานเพิ่มขึ้นอย่างนุ่มนวล ทั้งที่คนปกติคิดว่าจะฟื้นกลับมาได้ขนาดนี้ ใช้เวลาสั้นที่สุดก็อย่างน้อยหนึ่งเดือน แต่ท่านเพียงใช้เวลาไม่ถึงครึ่งวัน คลื่นมังกรของท่านก็ยิ่งเท่ากับเมื่อสี่ปีก่อนจริงหรือ”

มือของพ่อบ้านชักกลับไปแล้วหยิบสมุนไพรอัดเม็ดหลากหลายชนิดขึ้นมาผสมใส่ในแก้วน้ำชาคริสตัล เมื่อเขาหมუნแก้วคริสตัลเพียงครั้งเดียวสมุนไพรอัดเม็ดทั้งหมดก็ละลายในน้ำอย่างกลมกลืน ส่งกลิ่นหอมเจือจางให้เคออสรู้สึกปลอดโปร่ง

“ขานี้ผสมสมุนไพรพื้นพลัง ท่านไม่ต้องห่วง ในนี้ไม่มียาพิษเจือปน” เขายืนยันให้เคออส

เคออสรับแก้วมาดื่มทั้งที่ยังคงปิดตาอยู่ เพราะกลัวเสียสมาธิในการแยกสัมผัสรส เพียงลิ้มสัมผัส จมูกสูดดมกลิ่น ก็ไม่พบว่ามึนรสชาติของพิษชนิดใดผสมอยู่ เขาจึงดื่มอย่างไม่ลังเล จุดชีพจรในร่างกายที่เคยตีบตันเหมือนได้รับการรักษาอย่างรวดเร็ว คลื่นมังกรฟื้นกลับมาอย่างต่อเนื่อง

“ขอขอบคุณในความมีน้ำใจกับสมุนไพรชั้นเลิศ จากกลิ่นและสรรพคุณคงไม่พ้นหญ้าคีนตะวันตกที่ได้ยากยิ่งในซาร์จ มีคนเพียงหยิบมือเท่านั้นที่จะได้ใช้มัน”

“อายุยังน้อยแต่กลับแยกแยะสมุนไพรได้ด้วยการดมกลิ่นและรับรส นี่คงเป็นผลจากที่เมื่อสามปีก่อน ท่านได้ศึกษาวิชาความรู้แขนงนี้กับซินแสเก้าชีวิต ซึ่งผู้คนล้วนยกย่องท่านให้เป็นเทพโอสถแห่งยุค นับว่าเป็นวาสนาในคราวเคราะห์ของท่านเคออสที่ได้พบท่านเทพโอสถหลังจาก...”

เคออสยกมือซ้ายขึ้นเพื่อให้อีกฝ่ายเสียบลง เพราะเขาไม่อยากจำ

เรื่องแย่ๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อสี่ปีก่อนสักเท่าไรนัก หากไม่ใช่เพราะหลังจากนั้น เขาได้รู้จักชินแสเก้าชีวิต ตอนนี้เขาคงยังไม่รู้ว่าตัวเองควรใช้ชีวิตอย่างไร

ผ่านไปพักใหญ่ รถเหาะเคลื่อนที่มาเหนือมหาสมุทรเอเธนส์
พอบ้านเอ่ยขึ้นว่า “มีสิ่งหนึ่งที่ต้องบอกท่านก่อนถึงเรือสำราญ ที่
นั่นมี...”

เคออสลืมตาขึ้น โบทันชีตเผือดเพราะเขากำลังจะไปพบบุคคล
ที่เขาไม่อยากพบมากที่สุดในชีวิต ชายคนเดียวที่ขับไล่ไสส่งเขาออกจาก
สำนัก

บิดาบังเกิดเกล้าของเขานั่นเอง!

เขายังจำวันนั้นได้ดี เพราะฝนตกหนักมากที่สุดในรอบปี เขา
กำลังจะได้เข้าสำนักและเป็นศิษย์สืบทอดวิชาสายหลักอย่างเป็นทางการ

ย้อนกลับไปเมื่อเจ็ดปีก่อน

เบรี่ยง!!! ฟ้าผ่าทางโน้นทางนี้หลายสิบสาย ลมกระโชกแรงจน
แม้แต่คนที่อยู่ในอาคารยังได้ยินเสียง

ในอาคารโบราณแห่งหนึ่งที่ถูกรื้อแบบให้เป็นทรงกลม เด็กชาย
คนหนึ่งในชุดนักบุญสีขาวสะอาดตา โบทันชีตเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น กำลัง
นั่งคุกเข่าอยู่ รอบข้างเขารายล้อมด้วยสิบผู้นำสภาจอมยุทธ์ ซึ่งมาร่วม
งานแต่งตั้งศิษย์สืบทอดวิชาสายหลักของราชันยุทธ์

คนที่เข้ามายืนอยู่ในห้องพิธีการ ล้วนส่งยิ้มมาให้เด็กน้อย

เอี้ยด! เสียงประตูไม้โบราณเปิดออกอย่างเชื่องช้า

บิดาของเขาซึ่งควรจะสวมชุดจอมยุทธ์สีขาวประจำสำนักเพื่อ
ประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์ แต่กลับสวมชุดจอมยุทธ์สีดำ สวมหน้ากากสีดำ

ปิดทั้งสี่รีชะ เป็นเครื่องหมายว่าไม่ต้อนรับแขก เขาเดินเข้ามาในห้องอย่างฉับไว แผ่จิตสังหารออกมาเต็มที่ขณะหันหน้าไปมาซ้ายขวา เพื่อจ้องมองแขกทุกคนที่มาร่วมงาน

ก่อนที่ทุกคนจะถาม เขาก็กล่าวบางสิ่งขึ้นเพียงไม่กี่ประโยค “เจ้ายังไม่ได้เข้าสำนัก ข้าจึงไล่เจ้าออกจากสำนักไม่ได้ แต่ข้าขอพูดคำเดียวว่าเจ้าไม่มีสิทธิ์สืบทอดวิชา วิชาที่เคยเรียนจากข้าทั้งหมด หากใช้เมื่อใด ข้าจะไปทำลายวรยุทธ์ของเจ้าทันที จงไปจากที่แห่งนี้ และอย่ากลับมาอีกชั่ววันรันดร์”

ท่ามกลางความสับสน มีคนเพียงผู้เดียวที่กล้าลุกขึ้นไปต่อยวราชันยุทธ์ เขาคือคาร์ล ผมยวสีทองถูกรวบไว้เป็นเปียเส้นเดียว นัยน์ตาสีดำ ส่วนสูงประมาณ 190 เซนติเมตร เท่ากับบิดาของเคออสพอดี้ไบหน้าซีเล่นบัดนี้แฝงความโกรธ เขาเป็นน้องชายมารดาของเคออส

ไม่รู้ว่าราชันยุทธ์เกิดบ้าอะไรขึ้นมา เขามีได้หลบแม้แต่ครั้งเดียว ทั้งสามหมัดของคาร์ลซึ่งบรรจุคลื่นมังกรขึ้นสูง ทำให้ราชันยุทธ์กระอักโลหิตออกมาคำโต

หลังจากผ่านไปสามหมัด ราชันยุทธ์ก็พุดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยพลังกดดัน “พอใจหรือยังคาร์ล”

คาร์ลถามอย่างจริงจัง “ทำไมเจ้าต้องทำแบบนี้ ข้าขอเหตุผล”

ราชันยุทธ์ไม่ตอบอะไรกลับมา แต่สำหรับคนที่รู้จักเขาจะรู้ว่าแววตาเรียบนิ่งของเขาเป็นตัวบ่งบอกอย่างดีว่า จะไม่มีเหตุผลให้แก่คนที่ถาม ถึงคาร์ลจะพยายามถามซ้ำอีกกี่สิบครั้ง ราชันยุทธ์ก็ยังคงยืนนิ่งไม่ตอบว่าจาอะไรอีกแม้แต่ครั้งคำ

เมื่อคาร์ลควบคุมอารมณ์ไม่ได้ จึงจ้งงหมัดจะต่อยวใส่ราชันยุทธ์อีกครั้งด้วยพลังทั้งหมดที่เขาได้อยู่ มือขวาของคาร์ลปล้นเงืองแสงสีเงินอร่าม คนส่วนใหญ่ต่างรู้ดีว่านั้นคือพลังจู่โจมสูงสุด หากราชันยุทธ์ยังไม่

ป้องกันตัวอยู่อีก เขาคงสิ้นชีวิตในการจู่โจมครั้งนี้

ก่อนที่คาร์ลจะรวบรวมพลังโจมตีถึงขีดสุด ในชั่วเสี้ยววินาที เคออสพลันพุ่งร่างเข้าไปจับขาของคาร์ล “ท่านน้ำ พอดีอะ ผมคงไม่มีคุณสมบัติจริงๆ”

“แต่...มันไม่มีเหตุผลเลย” คาร์ลหันมาพูด แม้เขาอยากจะพูดต่อ แต่ก็ต้องเยียบลงทันใดเมื่อเห็นใบหน้าเคออส

ใบหน้าของเด็กน้อยบัดนี้มีน้ำตาไหลริน เขาทรุดลงคุกเข่าจนเกิดเสียงดังโครม เพราะผืนควบคุมร่างกายตัวเองไว้ไม่ไหว สองมือพนมขึ้น แล้ววางลงบนพื้นพร้อมก้มศีรษะลง เด็กน้อยทำซ้ำๆ แบบนี้ไปเรื่อยๆ จนเท่าอายุของตน

คาร์ลชี้หน้าราชันยูทธรแล้วโพล่งคำด้วยความไม่พอใจ “ทำไมต้องบีบให้เด็กตัวเล็กๆ ออกไปด้วย ราชันยูทธร ข้าไม่น่าฝากพี่สาวไว้กับคนใจดำอย่างเจ้าเลย เจ้ามันคนसारเลว ขนาดลูกของตัวเองกำลังทำพิธีลาออกจากสำนัก³ ตามมารยาท เจ้ายังมองด้วยแวตาดูเรียบนิ่ง เจ้ามันยังเป็นคนอยู่หรือเปล่า”

“น้องพี่ เขาทำถูกต้องแล้ว ถ้าจะด่าก็จงด่าพี่สาวของเจ้าเถอะ”

คาร์ลมองไปยังพี่สาวของตน เธอสวมชุดเช่นเดียวกับราชันยูทธร เขาประสานสายตากับเธออย่างแน่วแน่ เมื่อเห็นว่าพี่สาวกล้าพูดออกมาเช่นนี้ แม้เขาพูดอะไรต่อไปก็คงช่วยแก้สถานการณ์ไม่ได้ จึงตัดสินใจใช้คลื่นมังกรทำลายชุดนักบวชสีขาวประจำสำนักจนขาดกระจาย เดินจูงมือเคออสออกจากบ้านหลังนี้ไปตามคำสั่งของราชันยูทธร

“ข้าจะเลี้ยงเด็กคนนี้อย่างจริงจังไว้ ต่อแต่นี้ไปพวกเจ้าทุกคนไม่มี

³ ต้องกราบลาเท่ากับจำนวนอายุที่ตนมาพึ่งพิง ดังนั้นตัวเอกในเรื่องซึ่งตอนนี้อายุเก้าปี ก็ต้องกราบถึงเก้าครั้ง

สิทธิ์ในตัวเด็กคนนี้อีกชั่วชีวิต” เสียงตะโกนนั่นเต็มไปด้วยความ
เคียดแค้นซึ่งซัง

กลับมา ณ ปัจจุบัน

ถึงอย่างไรวันนี้เคออสก็คงหลีกเลี่ยงการพบเจอบิดาของตนไม่ได้
ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย ปากเอ่ยด้วยเสียงจริงจัง “ช้าเร้วก็
ต้องเจอ เพียงแต่วันนี้เขามาในฐานะ...”

“ตัวแทนสภาจอมยุทธ์” พ่อบ้านตอบอย่างใจเย็น

“ฮ่าๆๆ ท่านพ่อยังคงขี้เล่นเหมือนเดิม เขาไม่เคยมีตำแหน่งใน
สภาจอมยุทธ์แม้แต่ตำแหน่งเดียว” เคออสยิ้มซ้ำกับการกระทำของบิดา

“ท่านเคออส งานวันนี้สำคัญกว่านั้น”

พ่อบ้านตอบกลับก่อนที่คนขับรถจะกล่าวขึ้นตามมา

“ขณะนี้ได้มาถึงเรือสำราญ เรากำลังจะลงจอด ขอให้รอประตูรถ
เปิดก่อน แล้วค่อยเดินลงครับ”

รถลงจอดอย่างนุ่มนวล บ่งบอกว่าคนขับผู้นี้มีความสามารถสูง
เพราะเรือที่อยู่บนทะเลจะมีการสั่นไหวตลอดเวลา แต่เขากลับจอดได้ดูจ
อยู่บนพื้นถนนที่เรียบนิ่ง

“ใช้ขากลับแวะมาใช้บริการใหม่ นะครับ ท่านเคออส” เสียงคนขับ
ดังขึ้นในขณะที่ประตูรถเปิดออก

พ่อบ้านยื่นผ้าคลุมสีขาวพร้อมหน้ากากมาให้เคออส แล้วพูดขึ้น
ว่า “คลุมผ้าและสวมหน้ากากสักครู่ นะขอรับ ท่านเคออส”

เมื่อทำตามที่อีกฝ่ายบอกเสร็จสิ้น เคออสก็เดินลงจากรถ แต่
เพียงเท้าแตะเรือสำราญ สิ่งที่เห็นก็ทำให้นิ่งอึ้งเพราะสัญลักษณ์ตัว C
บนพื้นเรือเหมือนเช่นเดียวกับที่ปรากฏบนหน้าจอตอนเรียกรถ

เรือสำราญลำนี้ขนาดใหญ่มากกว่าที่เคออสจินตนาการไว้ ทั้งสระ

ว่ายนํ้าเบื้องหน้าสองสระ และส่วนที่เขายืนอยู่นี้เป็นที่จอดเฉพาะ ซึ่งมีตัวอักษรไว้หน้าหน้าของรถเหาะแต่ละคัน ทำให้เขารู้เลยว่าหญิงสาวที่เรียกเขามาพบต้องไม่ธรรมดา อย่างน้อยๆ ตระกูลของเธอก็ต้องมีอิทธิพลสูงในซาร์ริง

ขณะที่เคออสพิจารณาบางสิ่ง สายลมทะเลก็พัดผ่านร่างของเขาเบาๆ จึงเปลือยเสียสมาธิแค่ชั่วพริบตา บริการหนุ่มสวมหน้ากากแฟนซีคนหนึ่ง ปรากฏกายอยู่เบื้องหน้าพร้อมเคื่องหลังให้แก่อำนาจที่ตามลงมา

บริการหนุ่มถามขึ้นเบาๆ “วันนี้ท่านพอบ้านมีงานด่วนหรือครับ ถึงมาทั้งที่ไม่ได้ติดต่อไว้ก่อน”

“งานของคุณหนูเทียร์ แล้วตอนนี้คุณหนูอยู่ไหนแล้วล่ะ”

“ตรงห้องรับแขกพิเศษครับ กำลังรับรองท่านราชันยูทท์กับลูกศิษย์คนหนึ่งติดตามมา” บริการหนุ่มผายมือให้เคออสกับพอบ้านเดินตามเขาไป

เคออสจ้องมองคนที่อยู่บนนี้ แต่ละคนล้วนมีหน้ามีตาในสังคม รวมถึงคนอื่นอีกจำนวนมากที่เขาไม่รู้จักรู้ว่าเป็นใคร แต่คลื่นมังกรที่คนเหล่านั้นมี จัดว่าเป็นจอมยุทธ์ชั้น 1 กันแทบทุกคน ทำเอาเคออสต้องตัดสินใจว่าจะทำเช่นใดหากต้องต่อสู้กับคนจำนวนมากกลุ่มนี้

พอบ้านที่เดินตามมากระซิบแผ่วเบา “อย่าเพิ่งสนใจคนรอบข้างเลยครับ จอมยุทธ์ที่ทำให้ท่านหวั่นเกรงเป็นเพียงแค่เหล่าบอดี้การ์ดซึ่งมีหน้าที่เฝ้าคุ้มครองพวกคนที่จ้างวานมาเท่านั้น โปรดเดินตามมาเถอะ ป่านนี้คุณหนูคงคอยท่านอยู่ นางคงแทบอยากจะออกมาเยี่ยมรอตงนี้แล้วล่ะ”

ดูเหมือนว่าบริการหนุ่มที่เดินนำอยู่จะได้ยินเสียงของพอบ้าน จึงเริ่มกล่าวแนะนำเรื่องอย่างว่องไวเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศให้เคออส “เรือ

สำราญลำนี้มีขนาดใหญ่เป็นอันดับห้าของซาร์จ เป็นเรือกึ่งยานบินขนาดใหญ่...ขอให้ท่านสนุกกับการท่องเที่ยวสามวันสองคืนนะครับ คุณชาย”

เคออสงุนงเล็กน้อยกับคำว่าสามวันสองคืน เพราะเขายังมีนัดสำคัญกับสหายในวันนี้ จึงรีบหันไปหาพ่อบ้าน “ผมยังมีธุระอื่น พอจะทำให้เสร็จเร็วกว่านี้ได้ไหมครับ”

“ทุกอย่างขึ้นอยู่กับคุณหนูและท่านเคออสครับ”

บริกรหนุ่มหันไปสบตาพ่อบ้านครึ่งหนึ่ง แล้วจึงหันมาบอกเคออส “กลับก่อนได้ทุกเมื่อครับ เพราะทางเรามีบริการในส่วนนั้นให้แก่แขกของคุณหนู”

หลังพุดจบ เขาหยุดรออยู่หน้าลิฟต์ใสดัวหนึ่งที่มีสัญลักษณ์ C สีขาว หน้าจอคำสั่งปล้นปรากฏเมื่อเขาเสียบแหวนสถานะรูปตัว V ลงไปที่เครื่องอ่านแหวน ปุ่มติดต่อที่เป็นรูปไม้ค้ำปล้นปรากฏขึ้นทันใด “คุณหนูครับ พ่อบ้านมาถึงแล้วพร้อมแขกของท่าน”

สัญลักษณ์ในลิฟต์เปลี่ยนจากสีขาวเป็นสีทองพร้อมรหัสชั้น C

เคออสพยายามนึกมาตลอดว่า C คือตัวย่อของมหาตระกูลใดบ้าง ถึงเขาจะพอคาดเดาได้ว่ามันเป็นตัวย่อจากชื่อตระกูลใด แต่เท่าที่จำได้ เขาไม่เคยพบเจอคนตระกูลนั้นอย่างแน่นอน

ครืด!!! ลิฟต์ใส่เลื่อนเปิดออก

พ่อบ้านที่ยืนอยู่ด้านหลังพุดขึ้น “เชิญท่านเดินเข้าไปก่อนได้เลย”

เคออสเดินเข้าไปก่อน แต่พอหันหลังกลับมา ประตูลิฟต์ก็เลื่อนปิดลงพร้อมบริกรหนุ่มและพ่อบ้านโค้งศีรษะให้

ตูม!!! ลิฟต์เลื่อนขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อประตูสีทองเปิดออก เคออสก็ได้พบบิดาของเขาในชุดผ้าคลุม กำลังนั่งอยู่บนโซฟาด้านตรงข้ามกับหญิงสาวผมทองเจ้าของ

ต่างหูซึ่งยังคงสวมชุดวันพีชสีขาวผูกริบบิ้นสีแดง ด้านข้างของบิตามีคนคนหนึ่งสวมผ้าคลุมสีดำปกปิดร่างไว้ ใบหน้าสวมหน้ากากหมาป่าสีขาว แต่จากคลื่นมังกรที่แผ่อยู่ในร่าง ทำให้เคออสยอมรับในฝีมือของอีกฝ่าย ระหว่างกลางของพวกเขา มีโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่ง ซึ่งกำลังฉายภาพต่างๆ มากมายขึ้นกลางอากาศ

ภายในห้องมีขนาดใหญ่ถึงหนึ่งร้อยตารางเมตร จัดว่าเป็นห้องประชุมของเรือสำราญลำนี้ก็ยิ่งได้ มีบาร์เหล้าอยู่ด้านขวามือ โต๊ะสนุกเกอร์อยู่ซ้ายมือ และแคปซูลรักษารุ่นใหม่แปดเครื่องที่เขาไม่รู้จัก

ราชันยูทธีหันมามองเคออส เขายิ้มที่มุมปากเล็กน้อยแล้วรีบทักทาย “มาแล้วหรือลูกรัก ไม่ได้เจอกันมาเจ็ดปี เจ้าดูไม่เปลี่ยนไปเลยนะ”

“ท่านพ่อก็เช่นกัน” เคออสโค้งศีรษะให้อีกฝ่าย

ตูม!!! คลื่นมังกรสีทองที่แผ่ออกจากร่างของราชันยูทธี สาดใส่เคออสอย่างรุนแรง

เคออสยืนนิ่ง เพียงปล่อยมันผ่านไปก่อนจะโค้งให้ “พลังยูทธีของท่านพ่อยังคงสูงส่งเช่นเมื่อเจ็ดปีก่อน”

ราชันยูทธียิ้มน้อยๆ แต่ศิษย์คนใหม่ที่นั่งมาตลอด จู่ๆ ผ้าคลุมและหน้ากากก็กองลงกับที่นั่น เสียงของหญิงสาวนางหนึ่งพลันดังขึ้นจากเบื้องหน้า “ศิษย์พี่เคออส โปรดรับการคารวะจากศิษย์น้องเล็กด้วยค่ะ”

หญิงสาวผมแดงเพลิง นัยน์ตาสีดำเข้ม ถักเปียเกล้าเส้น ส่วนสูงประมาณ 150 เซนติเมตร สวมชุดนักสู้สีขาว ฝ่ามือขวาของเธอขีดใส่หน้ากากของเคออสอย่างจัง ทว่ามือนั้นเพียงทำหน้ากากแตกออก ส่วนร่างกายของเธอและผ้าคลุมกลับพุ่งเข้าไปในลิฟต์

ประตูลิฟต์เลื่อนปิดลง เคออสส่งเสียงบอกรอเธอเบาๆ “ไม่ส่งนะ”

ร่างของเคออสค่อยปรากฏขึ้นจากจุดที่เคยยืนอยู่ เสียงของราชันยูทรีดิ่งขึ้นจากเบื้องหลัง “มายามังกรที่เกิดจากคลื่นมังกรชั้น 4 ในแบบของเจ้าเกือบสมบูรณ์แล้ว แต่แก๊งศิษย์คนล่าสุดของพ่อแบบนี้ไม่ได้เลียนนะเคออส”

“ไม่หรรอกท่านพ่อ คลื่นมังกรของนางเน้นเพิ่มพลังความเร็ว หากลูกไม่ได้เอาจริงคงบาดเจ็บไปแล้ว”

“เอาจริงรึ ฮ่าๆๆ” ราชันยูทรีดหัวเราะดังลั่น

สิ้นเสียงหัวเราะ ร่างของเคออสก็โดนกระแทกเข้าอย่างจัง หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง โดยไม่มีที่ท่าว่าจะหลบได้ ทั้งที่ราชันยูทรีดยังคงนั่งอยู่ที่เดิม หญิงสาวผมทองโผล่ขึ้น “โปรดยังมีมือของท่านราชันยูทรี เรายังมีงานต้องร่วมมือกันอยู่ และลูกของท่านยังรับทำใจมตินั้นไม่ได้เป็นอันขาด”

เมื่อเธอกล่าวจบก็เดินเข้าไปหาเคออสพร้อมยื่นมือขวาให้ แต่เคออสมิได้ทำอะไรทั้งสิ้น เพียงคืนต่างหูเพชรคู่มีมือขวาของหญิงสาวแล้วเอ่ยด้วยเสียงเย็นชา “คืนแหวนสถานะของผมมา ผมจะได้กลับหอพักของผมสักที”

“อย่างที่คุณรู้ ดิฉันชื่อ เทียร์ ส่วนนามสกุลคุณคงพอเดาออกแล้ว”

“ซินแคลร์” เคออสตอบหัวนลั่น

“แต่ผมก็ยังไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นอยู่ดี แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเกมออนไลน์ ระยะเวลาสิบสี่ปี ชนะ แพ้ คำที่คุณพูดทั้งทำยไว้ ไม่ได้ทำให้ผมเข้าใจอะไรแม้แต่น้อย” เคออสยื่นมือซ้ายไปรอรับแหวนสถานะของตนคืน

แววตาของเทียร์ดูโหวงโหวงเล็กน้อย ก่อนจะคืนแหวนสีเงินให้เคออส หลังจากเขาสวมแหวนที่นิ้วชี้มือขวา เสียงของราชันยูทรีดลั่นดังขึ้น

“มันเป็นเรื่องของปู่เธอ แต่ทำให้ข้าต้องมาอยู่ที่นี่ในวันนี้ด้วย”

“ท่านพ่อ หมายถึงเรื่องใด”

“อีกหนึ่งเดือนข้างหน้าจะมีประกาศครั้งยิ่งใหญ่เกี่ยวกับเกม ลิมิเต็ดออนไลน์ ผู้ชนะจะได้รับทรัพย์สินหนึ่งในสามของตระกูล ซินแคลร์ พร้อมสิทธิแต่งงานกับหลานสาวหรือหลานชายคนใดคนหนึ่ง ที่เจ้านายนั้นจะดูตัวให้...” ราชนยุทธ์ถอดผ้าคลุมออก เผยให้เห็นชุดนักบวช สีขาว ใบหน้าของเขายังคงเหมือนคนหนุ่มอายุยี่สิบปี ผมดำที่ปล่อยให้ ยาวสยายสะท้อนแสงเป็นประกายเงางาม นัยน์ตาสีดำดูเจิดจรัสแสดง ถึงคลื่นมังกรที่สูงล้ำ ใบหน้าคมเข้มนั้นแฝงด้วยพลังที่สามารถถบัญชา คนได้

“นั่นจะเป็นสาเหตุให้ทั้งพ่อและลูกต้องเข้าไปยังเกมแห่งนั้นเพื่อ ช่วยเหลือพวกเธอ โดยการชนะให้ได้หรือยื้อเวลาให้ครบสิบสี่ปี เมื่อ พวกเธออายุเกินสามสิบปี ก็จะมีสิทธิโดยชอบธรรมตามกฎหมายที่จะ รอดพ้นจากการเป็นเครื่องรางวัลของเจ้านายนั้น เขาชอบทำแต่เรื่องบ้าๆ มาตั้งแต่สมัยวัยรุ่นเลยละ”

ครืด!!! ประตูลับพลันเปิดออก...

เผยให้เห็นชายชราผมขาวสวมหน้ากากหมီးผู้หนึ่งเดินเข้ามา เอ่ย ด้วยเสียงแหบแห้งแต่มีอำนาจ “ราชนยุทธ์เพื่อนรัก ทำไมเจ้าถึงกล้า นินทาลับหลังข้าถึงเพียงนี้ ทั้งที่เจ้าก็รู้ว่าข้าแอบฟังอยู่”

“ก็แกกำลังจะทำสิ่งที่คนดีๆ เขาไม่ทำกับคนในครอบครัว” เสียง ของราชนยุทธ์เต็มไปด้วยความไม่พอใจ

หัวไหล่ของชายชรากระตุกขึ้นลง แสดงว่าเขากำลังกลืนหัวเราะ อยู่ ก่อนจะย่นถามบางสิ่ง “แกกล้าพูดใหม่ว่าไม่ได้ทำแบบข้า”

ทั้งสองคนหันมามองเคออส ราชนยุทธ์ส่ายมือขวา “นั่นมัน คนละเรื่องกัน ลูกของข้าแค่คนเดียวไม่มีวิธีเอาตัวรอด เพราะเขามีเลือด

ของตระกูลบาเบล ต่อให้เจอความยากลำบากเพียงใด เขาก็ต้องผ่านไป
ได้ด้วยตัวเอง”

“แกไม่กล้ายอมรับความจริงมากกว่า ราชนันยูทธ์ เรื่องความลับ
ของเด็กนั่น” เสียงของชายชราเหมือนรู้ความลับบางอย่าง ทำให้เคออส
สนใจ

ขณะที่เคออสกำลังจะถาม ราชนันยูทธ์พลันโผล่ขึ้น “อย่าไปฟัง
มันลูกพ่อ หากยังไม่อยากตัดพ่อตัดลูก จงอย่าไปฟังมัน และห้าม
บอกอะไรกับลูกข้า ไม่เช่นนั้นต่อให้แยกกันมาทั้งตระกูลชินแคลร์ ข้า
ก็จะฆ่าล้างตระกูล”

“เจ้าอาจจะประเมินตัวเองสูงไปนะสหาย หากข้าสู้เต็มที่และ
โชคช่วย คงรับมือกับเจ้าได้ห้าสิบกะบวนท่า อย่างน้อยเจ้าก็ต้อง
บาดเจ็บสักนิด เพราะคนอย่างข้ายังไงก็จะไม่ยอมตายเปล่าเด็ดขาด
เมื่อถึงตอนที่เจ้าได้รับบาดเจ็บแล้วยังต้องตีฝ่าเหล่าบอดีการ์ดบนเรือซึ่ง
พร้อมกระเบิดทุกเมื่อ เจ้าจะรอดจริงหรือ”

ราชนันยูทธ์ลุกขึ้น พุดด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยรังสีสังหาร “จะลอง
กันดูสักครั้งไหมล่ะ ใบบ้า!”

คลื่นมังกรสองสายระหว่างสีทองจากตัวราชนันยูทธ์เข้าปะทะกับ
สีเงินของชายชราที่เป็นผู้นำตระกูลชินแคลร์ในปัจจุบัน ชายชราเพียง
ยกมือขึ้นสองข้าง “เอาน่าเพื่อนรัก ไม่อยากให้ข้าบอก ข้าก็จะไม่บอก
ข้ายังอยากจะดูสีหน้าของคนที่ได้เข้าไปเล่นเกมออนไลน์ที่ดีที่สุดในปี
ประวัติศาสตร์ซาร์วัง พวกเขาจะทำหน้ายังไงยามที่ออกมา แต่จงจำไว้ว่า
หลานสาวและหลานชายของข้า พวกเขามีวิธีที่จะเข้าไปหาทางชิงชัย
จากผู้ร่วมเล่นด้วยตัวเอง”

“ท่านปู่ ท่านไม่บอกข้อมูลลับให้พวกเราทราบแม้แต่ข้อเดียว ท่าน
คิดว่าพวกเราจะชนะหรือคะ” เทียร์ถามด้วยเสียงอดอ้อน

“หากบ่บอกออกไป บู้รับรองว่าพวกหลานทุกคนต้องชนะ ดังนั้น จงเข้าไปค้นหาข้อมูลพร้อมพวกเขาเถอะ เกมที่ยุติธรรมที่สุด ผู้มีอำนาจสูงสุดต้องยุติธรรมก่อน” ชายชราสวมหน้ากากหมีเดินตรงไปหาเคออส

“เจ้าเด็กน้อย แล้วเจ้าจะเป็นตัวแทนของหลานสาวคนไหนของ ข้าล่ะ หรือว่าจะทั้งสี่คนเลย ฮ่าๆๆ” พุดจบเขาก็เดินกลับไปยังทางลับที่ เข้ามา

เนื่องจากสนใจความลับ เคออสจึงเดินตรงไปหาราชันยูทท์ ตาม ในสิ่งที่สงสัย “ท่านพ่อ มันเรื่องอะไรกันแน่ที่ท่านห้ามข้าตาม”

“ลูกรัก เพราะพ่อรักลูกและแม่ของเจ้าก็รักลูก หากเจ้ายังอยากมีชีวิตที่ดี จงอย่าคิดเรื่องนี้อีก กลับมาเข้าใจเรื่องเถอะคุณหนูเทียร์” ราชัน ยูทท์เรียกเทียร์ให้กลับมานั่งที่

เมื่อเทียร์เข้ามานั่งยังโซฟาแล้ว ก็กดปุ่มสีแดงที่ปรากฏขึ้นบนโต๊ะ ตัวเตี้ย

ผ่านไปครู่หนึ่ง ประตูลิฟต์เปิดออกอีกครั้ง ศิษย์น้อยเล็กที่โดนส่ง ลงข้างล่าง วิ่งตรงเข้าไปนอนร้องไห้บนตักของเทียร์ “ฮือๆๆ ศิษย์พี่ใหญ่ รังแก ศิษย์พี่ใหญ่นิสัยไม่ดี พี่เทียร์ต้องเอาคืนให้หนูนะ”

เทียร์หันมาจ้องเคออสด้วยแววตาดุ เธอส่งยิ้มเล็กน้อยก่อนจะ พุดขึ้น “เอลลู อย่าโกรธเคออสเลย เขาจะเป็นที่พึ่งของพวกเราในเกม ลิมิเต็ดออนไลน์”

เอลลูหันมาชี้หน้าใส่เคออส “จะไม่ทิ้งเค้าเวลาเจอนันตรายใช่ไหม้ย”

เคออสหันไปมองบิดาของตน ราชันยูทท์เพียงพยักหน้าเหมือน บอกให้ทำตามคำขอ เคออสจึงหันไปตอบ “ยามอยู่ในอันตราย ผมจะไม่ทอดทิ้งพวกพ้อง”

เอลลูยื่นนิ้วก้อยมือขวามาให้เคออส เขาก็เพียงยื่นนิ้วก้อยมือขวา ของตนไปเกี่ยวตาม เธอเริ่มทอ้ง “หากใครผิดสัญญาต้องกลิ่นเข็ม

พันเล่ม”

เมื่อกล่าวจบก็กระโดดพุ่งร่างเข้ามา ทำท่าจะกอดคออส ทว่ามือขวาของเทียร์ได้จับชายเสื้อของเธอเพื่อดึงร่างกลับไปนั่งอยู่ข้างๆ “เอลลู ต้องให้บอกก็ครั้งว่าห้ามทำแบบนี้”

“ฮือๆ พี่เทียร์ใจร้าย”

คออสไม่สนใจว่าสองคนนี้จะทำอะไรเกิดขึ้นอีก หันไปหาราชนยูทธ์เพื่อถามในสิ่งที่สงสัย “ท่านพ่อ ไปเก็บเธอมาจากไหนอีก”

“ตามเกาะแถวคาบสมุทรเอลลูนี้แหละ นางใช้ชีวิตอยู่บนเกาะเพียงลำพัง ตอนนั้นพ่อเดินเรือเหาะผ่านไปพบเข้า จึงนำมาสอนทั้งภาษาและวิชา ที่เจ้าเห็นอยู่นี้ถือว่านางอาการดีขึ้นกว่าแต่ก่อนเยอะแล้ว ถ้าเป็นเมื่อก่อนและโดนเจ้าส่งลงไปแบบนั้น ปานนี้นางคงไปหลบซ่อนอยู่ตามรูแล้วละ ทำไม เจ้าสนใจหรือ พ่อจะให้เจ้าแต่งงานกับนางก็ได้นะ” ราชนยูทธ์เพียงส่งยิ้มให้ เมื่อเห็นว่าแววตาของลูกชายสั่นไหวที่ได้รับฟังชะตาชีวิตของเอลลู

“ไม่หอรอกท่านพ่อ ผมแค่คิดว่านางอ่อนเยาว์เกินไป ยังไม่พร้อมจะออกไปเผชิญซารังอันกว้างใหญ่”

“ข้าไม่ได้บอกว่าจะปล่อยให้นางไปลุยแบบเจ้าชะหน่อย และอย่ามัวแต่สำนึกผิดในเรื่องเมื่อสี่ปีก่อนเลย ตอนนั้นเจ้าทำถูกต้องแล้ว” ราชนยูทธ์เอื้อมมือขวามาลูบศีรษะของคออส

สัญญาณติดต่อพลันดังขึ้น ทำให้แหวนของเทียร์ส่องแสงสีแดงกะพริบขึ้นมา เทียร์มีสีหน้าจริงจังก่อนจะหันไปมองลิฟต์ที่เลื่อนลงไป

ครืด!!! ลิฟต์เลื่อนขึ้นมาอีกครั้งและเปิดออก

หญิงสาวสามนางเดินออกจากลิฟต์ สองคนที่เดินเข้ามาก่อนคนหนึ่งสวมผ้าคลุมสีขาว อีกคนสวมผ้าคลุมสีดำ ส่วนคนสุดท้ายที่เดินเข้ามาทีหลัง เป็นหญิงสาวในชุดมิโกะสีขาว มีผมสีชมพูอ่อนยาวถึง

กลางหลัง นัยน์ตาสีฟ้า

หญิงสาวในชุดมิโกะเดินเข้ามาหาเคออส เธอมีรอยยิ้มขี้เล่น ประดับบนใบหน้า กล่าวด้วยเสียงที่มีพลังสะกดใจ “สวัสดิ์คุณเคออส เราไม่ได้พบเจอกันมานาน ดิฉัน ฮินะ ซินแคลร์ ส่วนพี่น้องของฉันอีกสองคนที่เดินตามมาคือท่านพี่ไอเซร่า แต่ชื่อในวงการของเธอคือเซร่า คุณคงพบมาแล้วเมื่อครู่ ส่วนน้องเล็กของพวกเราชื่อ ฟาร์ ซินแคลร์ ที่เป็นน้องคู่กับท่านพี่ไอเซร่า”

ไอเซร่าเดินเข้ามาพร้อมปลดผ้าคลุมออก เผยให้เห็นชุดนักบวชสีขาวของเธอ “เมื่อครู่ต้องขอขอบคุณจริงๆ ที่ช่วยทั้งพวกเราและท่านซารัมไว้”

ส่วนฟาร์ที่เดินตามมายังคงใช้ผ้าคลุมปิดบังใบหน้าไว้ แต่ชุดนักบวชสีดำก็พอทำให้เคออสจำได้ว่าทั้งสองคนยืนอยู่ใกล้กันในตอนนั้น

ฮินะเคลื่อนไหวไปใกล้ข้างหูของเทียร์ พุดขึ้นเบาๆ “พวกแมวขโมยทั้งสามตามมาได้ยังไง ทั้งที่ส่งหน่วยหลอกออกไป กำลังคิดอย่างนี้อยู่สินะ”

“ไม่ใช่เช่นนั้นนะ ท่านพี่ไอเซร่า อย่าไปเชื่อฮินะ” เทียร์รีบพูดแก้ตัว

ไอเซร่าเพียงยิ้มเล็กน้อยให้เคออส ก่อนจะนั่งลงข้างๆ เทียร์ ส่วนฟาร์ได้ไปนั่งข้างเอลลู มีเพียงฮินะที่เดินมานั่งข้างเคออส ฮินะกล่าวเสียงหวานใส “เข้าเรื่องกันเถอะ พวกเรายังมีเวลาอีกประมาณสามเดือนเป็นอย่างน้อย เทียร์พูดถึงเรื่องไหนแล้วบ้าง”

“จากข้อมูลของราชันยูทธ์ ท่านปู่ส่งทีมออกสำรวจแผ่นดินทั่วทั้งซารัง ซึ่งนี่น่าจะเป็นแผนที่ของเกมลิมิเต็ดออนไลน์ ส่วนข้อมูลและเนื้อหาต่างๆ ภายในเกม ยังคงมืดแปดด้าน เพราะท่านปู่เพียงพูดเกริ่นไว้ว่า เกมนี้ผู้เล่นจะต้องรู้สึกภูมิใจในตัวเองเป็นอย่างมาก หากใครได้

ลองสักครั้ง อาจจะไม่อยากเล่นเกมออนไลน์นี้อีกเลย”

เคออสยังคงสายหน้า ขณะที่ฮินะซึ่งนั่งอยู่ด้านข้างเพียงหันมาจ้องมองแล้วยิ้มเล็กน้อย “เกมออนไลน์ไม่ยากไปหรอกเคออส แค่เข้าไปแล้วชนะออกมาเพื่ออิสระของพวกเรา เหมือนเช่นตอนที่นายช่วยเราทั้งสี่ไว้”

“มันยากแน่ๆ” เสียงของราชันยูทอร์ทเต็มไปด้วยความไม่พอใจ

“ทำไมท่านถึงคิดเช่นนั้นล่ะคะ” โอเซอร่าถาม

“เพราะเจ้าบ้านนั้นไม่เคยทำอะไรให้ง่ายนะสิ ไม่ว่าจะเรื่องเล็กเรื่องน้อย มันสามารถทำให้ยุ่งยากได้จนน่าใจหาย ยิ่งเรื่องยากๆ มันยิ่งทำให้ยากซะจนคนทั่วไปต้องตัดใจ อย่าลืมข่าวใหญ่เมื่อสี่สิบปีก่อน”

ฟาร์ยกมือขึ้นมาปิดหน้าทั้งที่เธอสวมผ้าคลุมหน้าอยู่ “เหตุการณ์คนตกงาน 1,000,000 ล้านคน เพราะล้มภาชนี่ไม่ผ่าน”

ทุกคนต่างพยักหน้า ยกเว้นเอลลูลูที่ไม่รู้เรื่อง ความเสียบปกคลุมไปทั่วห้อง เคออสจึงยกมือขึ้น “คือว่า...สรุปจะให้ทำอะไรบอกมา เพราะยังงี้ดูจากที่ท่านพอบอกว่าต้องทำ ผมก็จะทำให้ แต่ไม่ขอรับประกันว่าจะสำเร็จ เนื่องจากผมก็ยังไม่เก่งการต่อสู้แบบท่านพอ”

เทียร์กค้ำสิ่งที่โต๊ะเตี้ย เรียกหน้าจอบานหนึ่งขึ้นมา มีหัวใจอยู่ห้าดวง แต่ละดวงมีตัวอักษรย่อ G A I P L ปรากฏอยู่ “กิลด์ (Guild) พันธมิตร (Alliance) ข้อมูล (Information) กลุ่ม (Party) ผู้นำ (Leader) นี่คือนำสิ่งที่พวกเราต้องมีก่อนเกมจะเปิด”

“กิลด์ คือ?” เคออสถามด้วยความสงสัย

ฮินะยิ้มเล็กน้อยก่อนเริ่มอธิบาย “กิลด์ คือ แหล่งรวมของคนที่มีความคิดเดียวกัน เพื่อทำให้สิ่งที่ตนต้องการเป็นจริงขึ้นมา หากกล่าวให้ใกล้เคียงสุดก็คงเหมือนสำนัก”

เทียร์กล่าวต่อ “ในทางตรงข้าม พันธมิตร คือสำนักต่างๆ ที่จะ

ร่วมมือช่วยเหลือกันในยามจำเป็น ที่ใกล้เคียงก็พวกสมาพันธ์ธรรมะ และธรรม”

“ก็อย่างที่ทุกคนรู้ว่าต้องมีผลประโยชน์ตอบแทนบ้างในบางครั้ง หากเป็นในเกมเราอาจจะให้พวกข้อมูลหายากต่างๆ เป็นการแลกเปลี่ยน เช่น ภารกิจลับ วิธีการได้ของ ทักษะระดับสูง” โอเซราพูดแทรก

ฟาร์กกล่าวด้วยเสียงเรียบนิ่ง “ส่วนการจัดกองกำลัง เรามักแบ่งคนในกิลด์ออกเป็นกลุ่มอีกที เพื่อให้เกิดความง່ายเวลาเล่นเกม แบบระบบสำนักก็จะมีแบ่งศิษย์ออกเดินตรวจตราเป็นชุดๆ”

พวกเขาทั้งสองต่างก็รีบไปชั่วคราว ก่อนที่อินะจะอธิบายต่อ “สุดท้ายปัญหาใหญ่ที่สุดของกิลด์เลยคือผู้นำ หากขาดผู้นำที่ดี กิลด์ก็คงไปไม่รอด เหมือนสำนักต่างๆ บางสำนักที่ปิดตัวลงหลังจากขาดเจ้าสำนักที่ดีไป”

เมื่อเคออสฟังมาจนจบก็เริ่มเข้าใจคร่าวๆ ว่ามันก็เหมือนกับระบบในสังคมทั่วไป ไม่แตกต่างกันมากนักกับระบบสำนักเลยสักนิด จะแตกต่างกันบ้างก็ตรงที่มันอยู่ในเกม

แต่พอเขาคิดได้ว่ามันอยู่ในเกม จึงถามข้อสงสัยใหม่ทันใด “เราจะตั้งกิลด์จากข้างนอกเกมได้จริงหรือ”

อินะตอบ “นี่คือการรวบรวมคนก่อนที่เกมจะเปิด เราแค่ติดต่อไว้ก่อน แต่หากเรารวบรวมคนมีฝีมือมาได้พอสมควร เมื่อเกมเปิด พวกเราก็จะสามารถตั้งกิลด์ที่แข็งแกร่งขึ้นมาได้ เพราะเป้าหมายของพวกเราไม่ใช่การชนะ แต่เป็นการยืดเวลาให้ได้สิบสี่ปี”

“แล้วถ้าพวกคุณไปป่าวประกาศหาคน พวกเขาจะไม่รู้หรือว่าตระกูลชินแคลร์ลงมาเล่นเอง” เคออสถามด้วยความสงสัยอีกครั้ง

หญิงสาวทั้งสองมองมายังเคออสและพูดขึ้นอย่างพร้อมเพรียงกัน “เพราะแบบนี้ไง นายถึงต้องเข้าไปเล่นและเป็นหัวหน้ากิลด์ โดย

พวกฉันจะไปอยู่ในกิลด์พันธมิตรที่มีพ่อของนายเป็นหัวหน้ากิลด์”

เคออสหนึ่งอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนจะบอกบางสิ่ง “แต่ผมไม่เคยเล่นเกมมาก่อนเลยนะ”

“ระบบจับคลื่นสมอง ขอแค่นายต่อสู้เป็นในซาร์วังจริง ทุกเกมออนไลน์มันก็ง่ายเหมือนกันหมดนั่นแหละ เมื่อเข้าไปอยู่ในนั่นแล้ว” เทียร์กล่าวอย่างไม่พอใจ

“ถ้าเช่นนั้นท่านพ่อล่ะ”

เทียร์พูดทันใด “ทั้งพ่อของนายและพวกศิษย์พี่ศิษย์น้อง จะปลอมตัวปนเข้าไปยังกิลด์ของพวกฉัน”

ราชันยูทูปยักหน้าให้เคออสซึ่งหันไปมองเห็นพอดิ เคออสหลับตาลง เริ่มคิดว่างานนี้มันไม่ง่ายแน่ๆ เพราะเขาเองก็มีเพื่อนไม่เยอะ และไม่รู้จักคนในวงการนี้แม้แต่คนเดียว จะลุยเข้าไปในสถานที่ซึ่งไม่มีทั้งข้อมูลและคนรู้จักได้อย่างไร

เขาตัดสินใจจะปฏิเสธ จึงลุกขึ้นเดินตรงไปยังลิฟต์ “ในเมื่อทั้งท่านพ่อและเหล่าลูกศิษย์เข้าไปช่วยเหลือพวกคุณแล้ว ข้าตมไปสักคนก็คงไม่มีผลต่อชัยชนะหรอก”

ราชันยูทูปกล่าวเสียงเรียบนิ่ง “ถ้าอยากรู้เหตุผลของการขับเจ้าออกจากสำนัก เมื่อเจ้าชนะเกมออกมา พ่อจะบอกให้”

คลื่นมังกรสีขาวยพุงออกจากร่างของเคออสชั่วคราวหนึ่ง เขาหันไปหาราชันยูทูป พูดด้วยเสียงดังฟังชัด “ได้ครับท่านพ่อ ผมจะเข้าไปเล่นและเอาชนะออกมาให้ดู ถึงตอนนั้นท่านพ่อต้องบอกเหตุผลด้วยห้ามบิดพลิ้วอีก”

เคออสหันหน้าไปจ้องมองทุกคนในห้อง

“แล้วเจอกันใหม่นะทุกคน”

ทุกคนในห้องต่างงุนงงกับการกระทำของเคออส ยินะริบลุกขึ้น

แล้วหันไปมองเทียร์รอบหนึ่ง ก่อนจะหันมาบอกเคออส “นายยังต้องอยู่ที่นี้สามวันสองคืน เพื่อเตรียมข้อมูลและฝึกฝนวิธีการเล่นเกมออนไลน์ต่างๆ กับพวกเรา”

เคออสยกมือขึ้นห้ามฮินะที่กำลังจะเดินเข้ามาใกล้ แล้วกล่าวสั้นๆ “มีแต่การเรียนรู้ในสนามรบจริงจึงจะทำให้เราเข้าใจถึงแก่นแท้ของวิชา ท่านพ่อเคยสอนสั่งมาเช่นนั้น ดังนั้นผมขอลาก่อน”

ประตูลิฟต์เลื่อนเปิดขึ้น เคออสเดินเข้าไปโผล่กลางโบกมือลาทุกคน เมื่อลิฟต์เลื่อนลงมาถึงชั้นล่างก็พบพ่อบ้านส่วนตัวของเทียร์กับพ่อบ้านอีกสามคนที่มิดตัวอักษร B สีทอง ซึ่งทำให้คาดเดาได้ว่าทั้งสามก็เป็นพ่อบ้านประจำตัวของหญิงสาวตระกูลชินแคลร์ด้วย

พ่อบ้านของเทียร์เดินเข้ามาใกล้เคออส “จะกลับแล้วหรือครับ ท่านเคออส”

“ใช่ครับ”

“จ้ะเชิญตามมาทางนี้เลยครับ” พ่อบ้านเดินนำเคออสตรงไปยังรถที่จอดรออยู่

เมื่อเดินมาได้ครึ่งทาง เสียงหนึ่งพลันดังขึ้นจากเบื้องหลัง มือสองข้างได้เอื้อมมาปิดตาไว้ พร้อมเสียงเด็กสาวนางหนึ่ง “ใครเอ่ย”

“ท่านรืออา” เคออสตอบ

“คิกๆ นายจำเราได้ด้วยหรือ ทั้งที่เพิ่งเจอกันเมื่อครู่แป๊บเดียวเอง” รืออากระโดดขึ้นมาที่หลังเคออส เธอเริ่มร้องให้พุ่มพวย ปากกล่าวประโยคดูจกคนเมา “ฮือๆ ทะ...ทำไมต้องทิ้งเราไปด้วย ฮือๆ คนบ้า! ทำให้ถึงสนใจแต่เรื่องฐานะ เราไม่ได้อยากเป็นคนใหญ่คนโตซะหน่อย”

สมองของเคออสต้องเริ่มประมวลผลใหม่ เพราะสิ่งที่รือากล่าวมันไม่น่าใช่เขา ทว่าสายตาของคนรอบข้างทำเอาเคออสถึงกับหน้าซีด

เพียงชั่วครู่หนึ่ง ชายหนุ่มผมสีเขียวที่ตั้งใจไม่กวาดก็เดินเข้ามา

แกะมือรี้อาออกไป เขาสูงกว่าเคออสเล็กน้อย นัยน์ตาสีทองของเขาแฝงด้วยความไม่พอใจ “พี่สาว อย่าไปรบกวนแขกท่านอื่นสิ แกรมยังมาเกาะหลังของเขาแบบนี้อีก”

“วินเซ็นต์มาหาพี่แล้วหรือ มาปลอบพี่น้องน้อยน่ารัก เจ้าคนไม่รักดี วันๆ เอาแต่เล่นเกม แกรมล่าสูดยังไปเล่นพนันในเกมออนไลน์แพ็คคนอื่นมาอีก จนแม้แต่เงินก้อนสุดท้ายยังต้องเสียไป ซวยสุดคงไม่พ้นโดนแฟนสาวทิ้ง ช่างเป็นชีวิตที่น่าเศร้าเสียจริง มามะ พี่จะปลอบน้องเอง” วินเซ็นต์โดนรี้อาสวมกอด

เคออสมองเห็นรอบร่างของวินเซ็นต์เปล่งคลื่นมังกรสีแดง แม้มันจะบางเบาดูจุกจุกเนื่องจากเป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่ยังไม่ได้ฝึกยุทธ์ก็ตาม

ขณะที่รี้อาสวมกอดวินเซ็นต์อยู่ เขาก็พยายามแกะมือทั้งสองข้างของพี่สาวออก พร้อมจับร่างของเธอโยนลงไปในสระน้ำด้านข้าง

เมื่อเคออสเห็นดังนั้นก็รีบยื่นมือขวาไปคว้าจับแขนของเธอไว้แน่น ทำให้รี้อาร้องเสียงดัง “โอ๊ย!!!”

เคออสดึงอีกฝ่ายเข้ามาสวมกอดแล้วใช้มือขวาลูบศีรษะ “พี่ชาย ทำแบบนี้ไม่โหดต่อพี่สาวไปหน่อยหรือ ยังไงเธอก็พี่สาวนะ ไม่เห็นต้องโยนลงไปในบ่อน้ำเย็นเลย เกิดเธอช็อกตายขึ้นมาจะเสียใจนะ”

วินเซ็นต์ไม่ตอบเคออสแม้แต่ครึ่งคำ เขาเดินเข้ามาอุ้มร่างรี้อาแล้วก้าวขึ้นไปยังรถเหาะสีทองด้านข้าง

ถึงรถจะออกไปแล้ว แต่เคออสซึ่งจับสัมผัสคลื่นมังกรจากร่างกายของอีกฝ่ายได้เมื่อครู่ ยังต้องยอมรับว่าแม้คลื่นมังกรจะบางเบา แต่หากผ่านการฝึกฝน ชายคนนี้จะต้องมีฝีมือขึ้นมาถึงระดับจอมยุทธ์ชั้น 2 ภายในหนึ่งปี

พอบ้านที่ยืนอยู่ห่างๆ เข้ามากระซิบใกล้ๆ “ดูแล้วท่านรี้อาอาจจะ

สนใจท่านเคออสก็ได้ นะครับ”

เคออสเพียงยิ้มซ้ำให้แก่ความคิดของพ่อบ้าน “เธอเพียงแค่เมาจากมากกว่า”

“เพราะประวัติของท่านรืออาไม่เคยมีแฟนต่างหาก ถึงขั้นลงทุนแต่งเรื่องโกหกมากอดท่านเคออส ท่านเองก็น่าจะรู้ว่าเป็นความรู้สึกแบบใด” พ่อบ้านส่งยิ้มมาให้เคออสซึ่งยืนนิ่งอึ้งกับเหตุการณ์เมื่อครู่

จู่ๆ ก็มีการดับบันทึกข้อมูลใบหนึ่งอยู่ในกระเป๋าสีของเคออส ไม่รู้ว่าถูกเสียบทิ้งไว้ตั้งแต่เมื่อไร พอเขาเปิดออกดูก็ถึงกับอึ้ง

ข้อมูลในการ์ดใบนั้นมีเรื่องย่อของนิยายเรื่องหนึ่งเขียนไว้ มันเล่าเรื่องราวความรักของหญิงสาวนางหนึ่ง ผู้ต้องจากชายอันเป็นที่รัก เพราะหน้าที่การงานของเธอกำลังรุ่งเรืองขึ้น ชายหนุ่มผู้ตัวว่าเป็นภาระ จึงตัดสินใจขอแยกทาง และทำตัวล้มละเลเทเมาไปจนวันตาย ทว่าที่ตกลงร้ายสุดสำหรับเคออสคือผู้เขียนชื่อ รืออา เรนดอล์ฟ

ในใจของเคออสร้องขึ้นว่า “นี่ท่านรืออาเมานิยายของตัวเองหรือ?”

“ฮ่าๆ” เคออสถึงกับเผลอหัวเราะออกมา

ทว่ารถเหาะที่เพิ่งออกไปได้ร่อนกลับมาที่เดิม รืออาซึ่งดูท่าจะสร้างเมาจากแล้ว จึงเข้ามาอย่างฉุกฉะลุก เปียหลวมเส้นใหญ่เริ่มหลดล้วย เมื่อมาถึงเบื้องหน้าของเคออส ร่างกายของเธอพลันหยุดนิ่ง ลมหายใจพุ่งออกมาเป็นสาย เธอมองมาครู่หนึ่งขณะน้ำตาคลอเบ้าเล็กน้อย ก่อนจะพูดเบาๆ “นาย...”

เพลิง!!! แก้วคริสตัลจำนวนมากหล่นลงแตกต่างที่ห่างไปไม่ถึงสิบเมตร ทำให้เคออสฟังไม่ชัดในประโยคหลัง

“เมื่อก็ได้ยินไม่ชัด อะไรนะครับ”

“นาย...”

ตุบ! ตุบ! แก้ว! วงดนตรีดีกลองตีรัวเพื่อเปิดงาน หลังจากโยน

แก้วให้แตกหนึ่งใบเพื่อเรียกอารมณ์ผู้ฟังเมื่อครู่

อีกครั้งที่เคออสไม่ได้ยินเสียงของรีอา จึงไม่อาจเดาได้ว่าเธอจะพูดอะไร ส่วนหญิงสาวก็รู้ว่าเสียงของเธอไม่อาจผ่านเสียงดนตรีวงนี้ไปได้ จึงตัดสินใจคว้ามือเรียกให้เคออสย่อตัวลงมา

เพียงแค่เคออสย่อตัวลงมาเล็กน้อย เธอก็กระโดดเข้าไปใกล้เขา แล้วยกมือป้องปากตะโกนใส่หูเขาเต็มเสียง “นายอ่านไปแล้วใช่ไหม!”

เคออสมองหน้าของรีอาสลับกับการ์ดข้อมูลสองสามครั้ง ทุกครั้งที่มองหน้าเธอก็จะเห็นน้ำตาคลอเบ้ามากขึ้นเรื่อยๆ แม้รู้ว่าควรพูดปิดเพื่อปลอบใจเธอ ทว่าเขาถูกสอนมาให้พูดแต่ความจริง เขาจึงทำได้เพียงพยักหน้า

รีอาคว้ามือมาจับการ์ดข้อมูลใบนั้นแล้ววิ่งหนีขึ้นรถไป โดยทิ้งร่องเท้าไว้ข้างหนึ่ง

พ่อบ้านซึ่งยืนรอมานานหลุดหัวเราะเสียงดัง “ฮ่าๆๆ ขอโทษด้วยครับ กระผมไม่ได้เจอเรื่องตลกแบบนี้มาเสียนาน ต้องขออภัยท่านเคออสเป็นอย่างสูง”

ขณะที่เคออสกำลังจะก้มเก็บร่องเท้า พ่อบ้านก็ได้รับการติดต่อบางอย่างเข้ามา เขาเพียงพูดพึมพำแล้วเดินเข้าไปก้มเก็บไว้ให้แทน “ท่านเที่ยวรับบอกว่าทางเราจะส่งคืนเจ้าของให้เอง ถ้าหากท่านเคออสว่างมาก กรุณาเอาเวลาไปรวบรวมคนให้ได้เยอะๆ เสียก่อน ค่อยมายุ่งเรื่องพวกนี้ทีหลัง”

พ่อบ้านผายมือเชื้อเชิญให้เคออสเดินตามไปยังลานจอดรถอีกครั้ง

เคออสเดินตามพ่อบ้านมาเรื่อยๆ จนถึงรถ ประตูรถเลื่อนเปิดออก เสียงของคนขับรถดังขึ้น “จะให้ไปส่งที่หอพักส่วนตัวของผู้รับรางวัลเลยไหมครับ ท่านเคออส”

“ไปส่งที่นั่นเลยก็ได้ครับ สหายของผมก็คงกำลังอาละวาดอยู่ที่นั่น”

เคออสเริ่มกตัญญูหาวนสถานะของตน มีสายเรียกเข้าจำนวนมาก เมื่อยี่สิบนาทีที่ก่อน ทว่าข้อความล่าสุดที่ส่งมากลายเป็นเจ้าซารัม มั่นยืนแข็งทื่อไปเรียบร้อย เพราะโดนผู้จัดการสาวจับหวดด้วยไม้ไฟ

ช่วงเดินทางกลับ คนขับรถชวนเคออสสนทนาเกือบตลอด
เวลา หัวข้อส่วนใหญ่ล้วนเกี่ยวกับเกมออนไลน์ เขาสอนเคออสทั้งวิธีการเล่นเกมออนไลน์ทั่วไป รวมถึงกฎและมารยาทในเกมออนไลน์ที่พึงกระทำ

ทว่ายิ่งคนขับรถให้ข้อมูลเขามากขึ้นเท่าใด เคออสก็ยิ่งสงสัยมากขึ้นตามไปเท่านั้น

“แล้วทำยังไงถึงจะจบเกม”

คนขับรถตอบแบบซ้ำๆ “ปกติเกมออนไลน์ส่วนใหญ่ในปัจจุบัน วิธีจบคือการยึดครองพื้นที่ปกครองทั้งหมดในเกมออนไลน์นั้นครับ”

เคออสกำลังมีปัญหาเรื่องจำนวนคน จึงต้องถามแบบสิ้นคิด “วิธีจบนี้สามารถทำได้ด้วยตัวคนเดียวหรือไม่”

หลังจากผ่านความเงิบไปเกินสิบนาที คนขับรถจึงพูดขึ้น “ที่ท่านเคออสถามว่า ผู้เล่นเพียงคนเดียวสามารถยึดครองพื้นที่ปกครองทั้งหมดได้หรือไม่ อันนี้จากความเห็นของผมที่ผ่านการไตร่ตรองมากกว่าสิบนาที คงบอกได้ว่า เป็นไปไม่ได้ อย่างน้อยท่านต้องมีคนที่เชื่อใจได้ถึงสิบคน และต้องได้รับความช่วยเหลือจากเหล่า NPC⁴ ในเกม”

⁴ ย่อจาก Non Player Character คือเหล่าตัวละครที่ไม่มีคนเล่น ในเรื่องนี้ใช้เป็นระบบ AI ตอบรับให้

เคออสจ้องมองแสงสลัวตัดผ่านแก้วชาในมือที่ดื่มอยู่ เขาเริ่มคิดจินตนาการไปต่างๆ นานา เพราะตัวเขาไม่เคยมีประสบการณ์ในการเล่นเกม จะมีความสามารถพอยึดครองพื้นที่ทั้งเกมได้หรือไม่ เขาเองยังหาคำตอบให้แก่ตนเองไม่ได้ สิ่งเดียวที่เขาต้องทำตอนนี้คือ เตรียมตัวช่วยเหลือซารัมในคืนนี้

จังหวะเดียวกับที่เขาตัดสินใจได้ คนขับรถก็โผล่ขึ้น “ท่านเคออสครับ ใกล้ถึงหน้าห้องพักของท่านแล้ว จะให้ผมลงจอดตรงไหนดี”

เคออสกำลังจะตอบไป แต่ฉุกคิดได้ถึงบางเรื่องที่รับปากไว้กับเพื่อนร่วมห้องเรียน จึงต้องเปลี่ยนสถานที่ลงจอดทันที “ขอเปลี่ยนไปที่โรงฝึกอสูรยุทธ์ของโรงเรียนผมแทนที่ครับ ส่วนห้องพักของผู้รับรางวัลเดี๋ยวผมเรียกรถไปต่อเอง”

“ได้ครับท่านเคออส” ลั่นเสียงตอบ รถก็เบี่ยงขวาไปทันควัน ผ่านไปครู่ใหญ่ก็รู้สึกถึงแรงกดที่เกิดจากการร่อนลง ครู่หนึ่งจึงถึงช่วงหยุดนิ่ง คนขับรถก็พูดด้วยเสียงร่าเริง “ขอให้สนุกกับการเดินทาง... เอ๊ย!...ไม่ใช่ ขอให้โชคดีครับ”

คนขับรถรีบพูดต่อ “โทษทีนะครับ พอดีเคยชินเป็นนิสัย ฮ่าๆ”

“โชคดีเช่นกันครับ” เคออสก้าวเดินลงจากรถเหาะล่องหน

ตูม!!! เสียงรถเหาะล่องหนลอยขึ้นไป

เมื่อเขาจ้องมองเวลาบนแหวนสถานะ ก็ได้รู้ว่าเกือบเที่ยงคืนแล้ว ต่อให้เพื่อนร่วมห้องเรียนไม่อยู่ เขาก็อยากชมทิวทัศน์ยามราตรีของสถานที่แถวนี้สักกรอบ หลังจากไม่ได้กลับมาตลอดทั้งเดือน เพราะติดแข่งขันประลองยุทธ์ถึงสี่รายการ

ใบไม้สีเขียวร่วงหล่นตามแรงลม ปลิวผ่านเสื้อผ้าที่สวมใส่ ทิ้งไว้เพียงกลิ่นหอมอ่อนๆ ของใบไม้หอมยามราตรี เพียงสูดดมครู่หนึ่งก็ทำให้รู้สึกร่างกายเบาหวิว สมองสดชื่น จิตใจแจ่มใส สมชื่อไม้หอม

พื้นที่ซึ่งมักปลูกไว้หน้าโรงฝึกต่างๆ ของสำนักยุทธในปัจจุบัน หากเป็นยามกลางวัน ต้นไม้ต้นนี้จะมีใบเป็นสีชมพู

แสงสว่างของหลอดไฟตามทางเดิน สะท้อนอยู่บนผิวน้ำในทะเลสาบ ดวงดงามตระการตา หากมองผ่านทะเลสาบไปจะเป็นหุบเขาร้อยอสูรที่ใช้สำหรับคัดนักศึกษาเพื่อเข้ามาฝึกในโรงเรียนแห่งนี้

หากหันหลังไปจะเห็นโรงฝึกอสูรยุทธ์ เป็นโรงฝึกขนาดใหญ่ มีเนื้อที่มากกว่าสิบไร่ ถึงภายนอกโรงฝึกจะดูโบราณ แต่ภายในโรงฝึกนั้นเป็นคนละเรื่อง ทางเข้าโรงฝึกมีรูปปั้นยักษ์สองตนที่สูงถึงสิบเมตร หนึ่งเป็นยักษ์แดงถือกระบอง อีกหนึ่งเป็นยักษ์เขียวถือพัด ส่วนผนังรอบด้านของโรงฝึกทำขึ้นจากหินอ่อนเหล็กไหล เหล่าช่างผู้มีเกียรติจะได้รับหน้าที่ให้มาแกะสลักเรื่องราวสำคัญไว้บนกำแพงเหล่านี้ ปัจจุบันมีภาพที่ถูกสลักแล้วถึง 117 ภาพ บอกเล่าเรื่องราวของเหล่าชาวยุทธ์ทั้งของสหพันธรัฐและอธรรม

เคออสเดินตรงไปยังทางเข้า แต่มิได้เดินเข้าไป กลับหลบออกด้านข้างเพื่อฟังรั้วกำแพงศาสตร์ ซึ่งเป็นรั้วที่ตั้งขึ้นมาล้อมรอบโรงฝึกอสูรยุทธ์ มันสร้างขึ้นจากศาสตร์ที่ผู้ฝึกเลิกใช้แล้ว จะนำมาวางปักไว้เป็นแนวรั้ว จึงอาจบอกได้ว่ามีทั้งดาบ กระบี่ ทวน หอก ขวาน และอื่นๆ อีกมากมาย ถูกนำมาวางปักไว้ห่างกันเพียงหนึ่งฟุตต่อชิ้น

หลังจากฟังหลังบนโล่อันหนึ่ง เคออสก็เหม่อมองไปยังหุบเขาร้อยอสูร ย้อนคิดไปถึงวันแรกที่มาสมัครสอบ

หนึ่งปีก่อน วันสอบเข้าวันสุดท้ายก่อนเปิดปีการศึกษาใหม่
เพียงสามวัน

ณ ยอดเขาสูงที่สุดของหุบเขาร้อยอสูร ทางเดินขึ้นเขาแห่งนี้เป็นบันไดหนึ่งหมื่นขั้น สองฟากข้างจะมีต้นไม้อยู่ตลอดเส้นทางที่ถูกตัดแต่ง

เป็นรูปทรงอาวุธชนิดต่างๆ

เคออสในชุดนักบู๊และหน้ากากสีขาวเดินขึ้นมาถึงข้างบนสุด ได้พบเห็นเหล่าผู้ฝึกยุทธ์จำนวนมากยืนรออยู่หน้าป้ายประกาศด้านใน คาดว่าน่าจะเป็นเพื่อนร่วมการสอบของเขาในรอบสุดท้าย

เหล่าคนที่สอบตก หากบาดเจ็บหนักก็กำลังรักษาบาดแผลอยู่ สองปากซึ่งทางโรงเรียนจัดไว้ให้ ส่วนคนที่บาดเจ็บเล็กน้อยก็เดินสวนเขาลงไปด้วยสีหน้าผิดหวัง เสื้อผ้าของพวกเขาล้วนขาดวิน บางคนต้องใช้ผ้าคลุมร่าง เป็นบรรยากาศที่ชวนให้รู้สึกอึดอัด กระทั่งเสียงหนึ่งดังขึ้นทำให้เคออสต้องหันไปมอง

ตุบ!!! ชายคนหนึ่งคลี๋มนุ่มเดินเข้าไปทาบหลังเพื่อนร่วมกลุ่มของเขาที่สอบตก

“ไว้ปีหน้าพวกเราค่อยมาสอบเข้าใหม่ อย่าคิดมากเลย” เขาพูดปลอบใจเพื่อนร่วมกลุ่ม

หากดูจากเครื่องแต่งกายของชายคนนี้ ซึ่งไม่มีแม้แต่ริ้วรอยขาดวินเหมือนเพื่อนรอบข้าง บอกได้ว่าเขาต้องมีฝีมือสอบผ่านอย่างแน่นอน แต่เพื่อนร่วมกลุ่มของเขากลับทำให้เขาต้องสอบตก

“พี่ชาย พวกเราขอโทษด้วยครับ/ค่ะ” เพื่อนร่วมกลุ่มทั้งเจ็ดซึ่งน่าจะอายุน้อยกว่า ยังคงมีน้ำตาไหลริน

“อย่าคิดมาก ยังไงก็เรียนสามปีจบ จะเร็วจะช้าพวกเราก็ได้เข้าเรียนอยู่แล้ว” ชายผมดำยาวประกาศนั้นยังคงคลี๋ม ทำให้คนฟังต้องรู้สึกเหมือนเรื่องราวต่างๆ เป็นแค่เรื่องตลก

ทว่านัยน์ตาสีดำของเขาที่มองมาหาเคออสดูบหนึ่ง ทำเอาเคออสต้องรีบสะบัดหน้าหนี เพราะความรู้สึกของเคออสบอกว่า ชายเบื้องหน้าเป็นตัวอันตราย จงห่างไกลจากเขาให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้

จู่ๆ เคออสก็อยากหันไปมองอีกรอบ แต่ชายคนนั้นเดินหายไป

พร้อมกลุ่มของเขาเสียแล้ว ถึงเคออสจะพยายามกวาดตามองโดยรอบ ก็หาไม่เจอ

จนกระทั่งเสียงประกาศเรียกรวมตัวผู้สอบกลุ่มสุดท้ายปล้นดังขึ้น “ขอให้นักศึกษายุทธ์กลุ่มสุดท้ายมาเข้าแถวเพื่อทดสอบด้วย พวกเธอทั้งหลายจะได้สอบภาคค้ำเนื่องจากคุณสมบัติที่สูงของพวกเธอ ดังนั้นยังคงเหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วโมง จงจัดกลุ่มแปดคนซะ”

ผู้ประกาศเป็นกรรมการคุมสอบที่ใส่หน้ากากอสูรแดง ผมดำยาวของเขาลอยยไ้ตามธรรมชาติ นัยน์ตาสีเงิน ส่วนสูงประมาณสองเมตร เขายืนอยู่ท่ามกลางเหล่ากรรมการคุมสอบที่สวมหน้ากากอสูรขาวและดำ หากเคออสจำเสียงของชายคนนี้ไม่ผิด เขาต้องเป็นศิษย์เอกของผู้อาวุโสสภาจอมยุทธ์ลำดับที่สิบในปัจจุบัน

ผู้สมัครสอบแต่ละคนเริ่มจับจ้องสายตาไปหาผู้มีชื่อเสียงที่มาสอบอย่างว่องไว สายตาของพวกเขาส่งประกายเหมือนรอคอยความหวังที่จะได้เข้าร่วมกลุ่มกับคนพวกนั้น สงครามค่ายกอบอ้อมนั้นได้เริ่มขึ้น

“คุณชาย...จากสำนัก...ท่านช่างยิ่งใหญ่นัก ข้าเหนื่อย...ขอเข้าร่วมด้วยได้ไหม”

เมื่อสวมหน้ากาก คนทั่วไปย่อมจดจำเคออสไม่ได้ เขาจึงลองหันซ้ายขวาจัดกลุ่มแบบง่าย ๆ ทว่าคนส่วนใหญ่ล้วนมีกลุ่มครบกันหมด แลไม่มีคนว่างเหลืออีกต่างหาก

บนป้ายประกาศ จำนวนผู้สมัครในรอบนี้มีถึง 8,000 คน ทว่าคนที่มาในวันนี้ บนป้ายประกาศบอกว่ามีเพียง 7,201 คน

หากเคออสหากกลุ่มไม่ได้จริงๆ เขาก็ต้องสอบคนเดียว ซึ่งคงเป็นเรื่องง่ายสำหรับเขา แต่มันคงไม่ดีหากไม่มีเพื่อนร่วมเรียนไปด้วยตลอดสามปี เพราะกฎการจัดกลุ่มนี้จะใช้ไปจนถึงวันสอบจบการศึกษา

แม้เวลาจะผ่านไปห้าสิบนาทีแล้ว แต่ยังไม่มีการเพิ่ม เคออส

จึงเริ่มหันไปมองทางขึ้น

ขณะกำลังตัดใจ เสียงหนึ่งพลันดังขึ้น “ยังทันมั๊ยค๊าา!!!”

เคออสหันไปมองก็พบเห็นหญิงสาวผมยาวสีเขียวนัยน์ตาสีเขียวสวมหน้ากากสีเขียว ใส่ชุดนักบวชสีฟ้าอ่อน เธอวิ่งขึ้นมาพร้อมยกมือขวาค้างไว้ ที่มือซ้ายถือกระบี่สีเงินมีอักขรมณีสีแดงฝังไว้ถึงเจ็ดเม็ดตรงฝักกระบี่ บ่งบอกว่าภายในน่าจะเป็นกระบี่ราคาแพง

อีกสองคนที่วิ่งตามเธอมา หนึ่งเป็นชายสี่พระะไล่น สวมชุดจีวร เขาปิดตาตลอดเวลา ใบหน้าเกลี้ยงเกลาของเขาแฝงด้วยความสงบ ทำให้ผู้พบเห็นน่าจะรู้สึกเลื่อมใส เขาไม่ได้ถืออาวุธอะไรติดตัวมา...

ส่วนอีกหนึ่งผมสั้นตั้งสีน้ำตาล มีที่คาดตางาน้ำดำปิดตาข้างขวาไว้ นัยน์ตาสีฟ้าอ่อน ใบหน้าดูห้าวหาญ สวมชุดนักบวชสีดำ สะพายดาบใหญ่กว่าแขนของเขาไว้เล่มหนึ่ง

เมื่อทั้งสามวิ่งมาถึงหน้าป้ายประกาศ คนที่รวมกลุ่มเสร็จแล้วจึงหันมามองกันเป็นตาเดียว เพราะแต่ละคนดูอ่อนแอเหลือเกิน แต่เคออสกลับมองแตกต่างออกไป เขาริบลุกขึ้นเดินไปทักทายคนทั้งสาม

“ผม เคออส ยินดีที่ได้รู้จักพวกคุณทั้งสาม”

หญิงสาวผมเขียวซึ่งยืนอยู่ขวามือของเคออสไม่ตอบวาทะ ยังยืนแข็งที่ออยู่ ทว่าคนที่สวมชุดจีวรพลันโผล่ขึ้น “ข้าอิงหลง ยินดีที่ได้รู้จักท่าน แม่นางด้านซ้ายมือชื่อ อี้เพย น้องชายด้านขวามือชื่อ โกลด์”

“ยินดีที่ได้รู้จัก หวังว่าพวกเราจะเป็นเพื่อนร่วมรุ่นกันจนจบการศึกษา” หลังจากกล่าวจบ เคออสรีบผสานมือคารวะคนทั้งสาม พวกเขา ก็รีบผสานมือคารวะตอบอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่แสงพระอาทิตย์เลื่อนลับขอบฟ้า เสียงหนึ่งก็ดังก้องไปทั่วหุบเขาเบื้องหน้า

ตูม!!! พลุระเบิดขึ้นบนปากฟ้าเป็นรูปหน้าอสูรหนึ่งร้อยตน เป็น

สัญญาว่าการสอบเริ่มขึ้นแล้ว

กลับมายังปัจจุบัน

สายลมหนาวเหน็บยามราตรีพัดผ่านผิวกายของเคออส ไปไม้ และกลิ่นไม้หอมยามราตรีล่องลอยไปตามแรงลม เคออสยังคงจับจ้องที่หุบเขาร้อยอสุรด้วยแวตาคุ่นคิด เพราะในใจของเขารู้สึกว่า การเข้าไปเล่นเกมออนไลน์นี้อีกสามเดือนข้างหน้า อาจทำให้เขาไม่เห็นทิวทัศน์นี้ไปอีกนานแสนนาน

หมู่หึ่งห้อยโลหิตบินออกจากดอกไม้มิมทะเลสาบ สองแสงระยิบระยับพร่างพราย จนนักศึกษาอายุทรุ่นพี่มักนำมาเป็นเรื่องเล่าร้อยอสุร ทำให้เหล่ารุ่นน้องขวัญอ่อนบางรุ่นหวาดกลัวกันไปบ้าง ทว่าในกลุ่มของเขา ทั้งอ๊อฟและโกลด์ เมื่อใดได้ยินเรื่องเล่าร้อยอสุรใหม่ ก็มักไปตามล่าหาความจริงทุกแห่งหนที่ถูกอ้างอิง แน่نونว่าอิงหลงกับเคออสถูกลากให้ตามไปด้วย

“เคออส มาแล้วทำไมไม่เข้าไปล่ะ” อ๊อฟในชุดนักบุญสีฟ้าอ่อนถามขึ้น หนึ่งปีที่ผ่านมา เธอแทบไม่สูงขึ้นเลยจากปีก่อน ความสูงคงอยู่ที่ 165 เซนติเมตรเช่นเดิม

เคออสหันไปมอง เห็นอีกฝ่ายสวมหน้ากากไว้แน่นก็ยิ้มเล็กน้อย เพราะเมื่อครั้งปีก่อน เขาเกือบทำเรื่องผิดพลาดครั้งใหญ่ต่อเธอ เนื่องจากความซี้เล่นของโกลด์

“หรือว่าคิดถึงใครบางคนที่ต้องจากมาอยู่” เธอกระซำเข้าแหย่เคออสเหมือนเช่นทุกที

“บอกก็ทีแล้วว่าเด็กคนนั้นเป็นเหมือนน้องสาวบุญธรรมของผม” กล่าวจบเคออสก็เดินผ่านร่างของอ๊อฟตรงเข้าไปในโรงฝึกอสุรยุทธ์

ภายในโรงฝึกอสุรยุทธ์มีลิฟต์เหาะจำนวนมาก เพื่อใช้ในการ

ส่งนักศึกษาชายหนีไปสู่อ้อมอกที่เข้าไว้ เคออสมองสองข้างทาง เริ่มคิดว่า ป่านนี้พวกเพื่อนของเขาจะอยู่ห้องใด ระหว่างห้องพื้นเสากับห้องพื้นหนาม

“ห้องเสาศิลากล” เสียงของอ๊อฟยัดขึ้นด้านข้าง

“ไปถึงห้องนั้นกันแล้วหรือ”

“ใช่ เพราะอิงหลงกับโกลด์เห็นเคออสชนะการประลองถึงสาม รายการ และเสมอกับมัจจุราชซารัม พวกเขาจึงรู้ว่า ที่เคออสยังไม่จบการศึกษาเพราะพวกเขาเป็นตัวถ่วง หลายวันมานี้จึงเร่งฝึกวิชากัน มาตลอด” พุดจบอ๊อฟยก้าสองมือขึ้นมาทำท่าแมวกวักให้เคออสเห็น แล้วร้อง ‘เนี้ยว!’ ให้เขาได้ยิน

เคออสยกมือขึ้นลูบศีรษะของอีกฝ่าย จนเธอร้อง ‘เนี้ยว!’ อีกครั้ง

“ตาบ้า! ฉันไม่ใช่แมวนะ แม้วาวิชาประจำตัวของฉันจะตัดแปลงมาจากแมวกก็ตาม” อ๊อฟวางมือไว้ข้างลำตัวพร้อมสะบัดหน้าอย่างแรงจนแบบที่เคยทำบ่อยๆ

“ใครว่าคุณเป็นแมว แต่คุณเป็น...” ก่อนที่เคออสจะได้พูดต่อ อ๊อฟก็หลับตาลงทันที

“คนที่ผมรัก” เสียงเหมือนเคออสดังขึ้นจากด้านหลังของเขา ทำให้เคออสต้องรีบหันไปมอง จึงพบว่าเป็นการกุมสอบที่สวมหน้ากากอสูรแดงในวันนั้น และต่อมาได้เป็นอาจารย์ประจำกลุ่มของเขา ชื่อของอาจารย์ผู้นี้คือ ลี

ก่อนที่เคออสจะกล่าวอะไรต่อ ลีก็ยกมือห้ามแล้วจับร่างของเขาให้หันไปมองเพื่อนร่วมกลุ่มของตน ซึ่งกำลังยืนแข็งที่อดุจรูปปั้น เสียงเต้นของหัวใจเธอดังตึกตัก จนแม้แต่เคออสที่ยืนอยู่ห่างยังได้ยิน

“อ๊อฟ เผมชอบอ๊อฟมานานแล้ว ไม่รู้ใจผมเลยหรือ” ลีพูดต่อเนื่อง

เมื่ออ๊พีเหยหันมามอง ลีก็หายไปแล้ว ทั้งเคออสไว้ให้ยื่นรับ
สถานการณ์เพียงลำพัง

มือขวาของอ๊พีเหยถูไปมาหลายรอบ เหมือนตอนที่กำลังจะทูป
โกลดีให้ตายในวันนั้น

เคออสเอนศิระชะเล็กน้อยเพราะคาดว่าเธอคงจะโกรธแน่นอน
“อย่าเพิ่งดี เมื่อก็อาจารย์ดีเป็นคนพูดทั้งหมด”

ตบ!!! มือข้างหนึ่งทูปใส่ศิระชะของอ๊พีเหยจากด้านหลัง

“บอกที่รอบแล้วว่าให้ระมัดระวังพวกเลียนเสียง จงไปสำนึกตน
ที่ถ้าเลียนเสียงซะ หากแยกเสียงไม่ออก อย่าหวังว่าจะได้กลับมา” ลี
ลากร่างของอ๊พีเหยออกไปจากโรงฝึกอสูรยุทธ์

อ๊พีเหยได้แต่ก้มหน้าคอดกเหมือนคนสิ้นหวัง เพราะใครก็รู้ว่าถ้า
เลียนเสียงนั้นมีแบบทดสอบให้แยกเสียงนับร้อยต่อชั่วโมง หากแยกไม่ถูก
ก็จะไม่ได้กลับมาออกมา

“ท่านอาจารย์ดี ผมขอเวลาสิบนาที่ได้อีกไหม” เคออสตะโกน
สุดเสียง พลังติดต่อผ่านแหวนสถานะไปยังเพื่อนทั้งสองในกลุ่มของ
เขา

“ให้ได้แค่ห้า” ลีตอบกลับ

“ขอบคุณครับ”

เพื่อนอีกสองคนซึ่งมีความสูงเท่ากับเคออส รีบขึ้นลิฟต์เหาะมา
อย่างเร่งด่วนภายในสองนาที่ สีหน้าของทั้งสองมีรอยปวดช้า บ่งบอก
ว่าผ่านค่ายกลศิลาแบบเร่งรีบ มิได้นั่งแก้ที่ละจุด เมื่อมาถึงก็รีบร้อง
เพลงวันเกิดให้แก่อ๊พีเหย

“แฮปปี้ เบิร์ดเดย์ทูยู... สุขสันต์วันเกิดนะอ๊พีเหย” สามหนุ่ม
ประสานเสียงขึ้นพร้อมเพรียงกัน พลังส่งรอยยิ้มให้เพื่อนสาวเพียง
คนเดียวในกลุ่ม

อ๊อฟเฟียบหันหน้าไปทางอื่น ก่อนจะพูดขึ้นเบาๆ ว่า “ใครขอให้พวกนายทำ”

“ก็อ๊อฟเฟยเป็นเพื่อนคนสำคัญของพวกเรานี่นา” เคออสพูดขึ้น

“เฮอะ! ถ้าไม่ใช่เคออสขอให้อัด ข้าคงไม่ไปนั่งหัดร้องให้คนอย่างเธอฟังหรอกนะ” โกลด์พูดด้วยเสียงไม่พอใจ

“เอาน่า วันนีวันดีทั้งที แต่ทำไมถึงเปลี่ยนแผนละเคออส ไม่ใช่กะไปจัดที่ศูนย์จัดงานเลี้ยงใหญ่ๆ นี่หรือ ของทุกอย่างเตรียมการไว้ครบหมดแล้วนะ” อิงหลงหันมาถาม

“พอดีอ๊อฟเฟยกำลังจะโดนจับไปสำนึกตอนที่ถ้าเสียง” เคออสตอบ

โกลด์หัวเราะจนลงไปนอนกองกับพื้น ทำให้อ๊อฟเฟยเดินตรงไปกระแทกเขาเสียหลายครั้ง แต่โกลด์มีความทนทานสูง จึงยังคงหัวเราะต่อไปเรื่อยๆ เสียงเรียกของอาจารย์ทำให้อ๊อฟเฟยจำเป็นต้องผละออกไป

ก่อนที่เธอจะออกจากโรงฝึกอสูรยุทธ์ เคออสพลันตะโกนสุดเสียง “สุขสันต์วันเกิดนะอ๊อฟเฟย ของขวัญเป็นของที่ผมกับโกลด์และอิงหลงช่วยกันออกเงินซื้อมาให้ พรุ่งนี้น่าจะมีคนส่งตามไป”

เมื่ออ๊อฟเฟยออกไปได้ครู่หนึ่ง อิงหลงก็ถามด้วยสีหน้าจริงจัง

“โกลด์ ไม่เกินไปหรือที่หัวเราะแบบนั้นนะ”

โกลด์ลุกขึ้นพลาบปัดฝุ่นออกจากชุดนักบวชสีดำของเขา มีรอยยิ้มขำที่มุมปากเล็กน้อย “ไม่เลย แบบนั้นแหละเหมาะกับเธอแล้ว”

เมื่อได้ยิน เคออสก็ผงกศีรษะหลายครั้ง “ใช่ มิเช่นนั้นเธอคงมัวแต่สำนึกผิดในถ้าเสียง เพราะทำให้วันเกิดของตัวเองต้องพังลงทั้งๆ ที่เพื่อนเตรียมจัดงานเลี้ยงให้แล้ว”

ทว่าเมื่อเคออสพูดจบ อิงหลงและโกลด์ต่างวางมือบนไหล่ของเขาพร้อมส่ายหน้า “นายมันไม่รู้อะไรเลยจริงๆ”

“ผมไม่รู้อะไรหรือ”

โกลด์จ็องมองรอบข้างเที่ยวหนึ่ง ก่อนจะยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก แล้วลากอิงหลังให้เดินตามออกไป เขาหันมาพูดขึ้น “จะกลับหอพักด้วยกันไหม”

แม้แต่คิดหาคำตอบอยู่ เคออสจึงเผลอตอบ “อืม...”

“ไม่ใช่สิ ผมต้องไปหอพักส่วนตัวของผู้รับรางวัลเพื่อจัดการงานบางอย่าง ป่านนี้เจ้าของงานคงก่นตำผมยกใหญ่แล้วละ” กล่าวจบ เคออสก็รีบวิ่งออกจากโรงฝึกอสูรยุทธ์

“เออ เดี่ยวพุงนี้พวกเราไปรับของขวัญแทนอ้อเฟยเอง เธอคงผ่านบทหลงโทษไม่สำเร็จภายในคืนเดียวหรอก ไม่ต้องรีบกลับมาละ พ่อคนเก่ง” น้ำเสียงขี้เล่นของโกลด์ดังขึ้นด้านหลัง

เมื่อออกมาถึงข้างนอก ขณะกำลังจะติดต่อไปยังบริการรถรับส่ง ประตูรถเหาะคันหนึ่งพลันเปิดออก เผยให้เห็นภายในรถคันเดิมที่มาส่งเขาอีกครั้ง

“คุณหนูสั่งผมให้ไปส่งท่านจนกว่าจะถึงที่พักครับ ท่านเคออส” เสียงของคนขับรถดังขึ้น

เคออสขึ้นรถไปทันใดโดยไม่ต้องคิด เพราะเวลากะชั้นชิดมากแล้ว เขาต้องรีบไปให้เร็วที่สุด

ณ หอพักส่วนตัวของผู้รับรางวัล

หอพักแห่งนี้ออกแบบโดยผู้เชี่ยวชาญชั้นสูงถึงแปดท่าน เพื่อก่อสร้างอาคารทรงระจกแปดเหลี่ยม หรือที่เรียกว่า อาคารแปดฤดู เนื่องจากอาคารประจำทิศที่แยกออกจากกันและแต่ละทิศเป็นตัวแทนของหนึ่งฤดูกาล สร้างเลียนแบบมาจากฤดูกาลทั้งแปดที่มีในซาอรั้ง ได้แก่ หนาว ร้อน ฝน หิมะ ไบไม้ผลิ ไบไม้ร่วง หมอก มีด

ในเวลาปกติ อาคารแปดฤดูถูกใช้เป็นที่พักสำหรับเหล่าจอมยุทธ์ชั้นสูงและผู้คอยทำงานให้แก่สภาจอมยุทธ์ แต่ช่วงที่มีการแข่งขันใหญ่ จะใช้เป็นที่พักสำหรับผู้รับรางวัล

ขณะรถแล่นมาถึงหน้าหอพัก คนขับรถรีบปลุกเคออส

“ตื่นได้แล้วครับ ท่านเคออส”

“ท่านเคออส...”

เคออสซึ่งหลับไหลไปโดยไม่รู้ตัว ต้องลืมตาตื่นขึ้นอย่างสะลึมสะลือ

“ขอหลับต่ออีกนิดหนึ่งนะ อิงหลง”

“ท่านเคออสครับ ผมไม่ใช่อิงหลง”

เคออสสะดุ้งตื่น ยกมือขึ้นขยี้ตาเล็กน้อย ปากหาออกมาพร้อมความรู้สึกปวดศีรษะชนิดๆ เนื่องจากเขาเป็นโรคความดันต่ำ หลังจากตั้งสติได้ จึงยิ้มแก่เขาก่อนจะเดินลงจากรถ

“ขอให้โชคดีครับท่านเคออส แต่...” คนขับรถเหมือนจะพยายามสื่ออะไรบางอย่าง แต่เขาก็เงียบไป

“เช่นกันครับ”

ฮุม!!! เสียงรถเหาะล่องหนลอยขึ้นไป

เคออสคิดขึ้นได้ว่า

‘หากได้ใช้บริการครั้งหน้า คนขับรถจะยอมบอกชื่อใหม่เพราะขณะที่คุยกันเรื่องเกมออนไลน์ อีกฝ่ายไม่เคยยอมบอกชื่อของตนเลย แม้เขาจะถามสักกี่ครั้งก็ตาม’

สายลมอันหนาวเหน็บพัดผ่านร่างกาย มีแสงสลัวส่องออกจากโคมที่ปกคลุมอาคารแปดฤดูไว้ ทางเข้าแต่ละทิศมีประตูและเสาประจำฤดูตั้งไว้ ผู้ที่จะผ่านประตูเข้าไปต้องผ่านการตรวจสอบของเสาประจำฤดู ดังนั้นหากไม่ได้รับการอนุญาตบันทึกไว้ในแหวนสถานะ ก็ไม่มีสิทธิ์เข้า

เคออสเดินฝ่าลมหนาวลงไปยังอาคารประจำทิศใต้ซึ่งเป็นอาคาร
ฤดูมืด โดมกันแสงของอาคารทิศใต้และเสาประจำฤดูมีสัญลักษณ์หยดน้ำ
สีดำอันเป็นตัวแทนของความมืด ประตูดอกสลักเป็นลวดลายของป่าไม้
สีเขียวจันทร์ที่อยู่ข้างบนป่าช่วยบอกว่าเป็นยามราตรี

เพียงทาบแหวนประจำตัวลงบนเสาประจำฤดู ตัวอักษรจำนวน
มากเริ่มวิ่งผ่านเสาจากโคนเสาไปจนถึงปลายยอด พร้อมเส้นแสงที่ถูก
ยิงออกมาสแกนร่างกายของเคออสอย่างรวดเร็ว

“ยืนยัน เคออส บาเบล ผู้รับรางวัล ชนะเลิศจอมยุทธ์รุ่นเยาว์
ประเภทเดี่ยว ชนะเลิศจอมยุทธ์รุ่นเยาว์ประเภทคู่ ชนะเลิศจอมยุทธ์
รุ่นเยาว์ประเภทตอบคำถาม และชนะเลิศจอมยุทธ์รุ่นเยาว์ประเภท
ช่วยเหลือ” เสียงของระบบดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

“รวมทั้งสิ้นสี่รางวัล ขอให้สนุกกับการพักผ่อนในค้ำคืนนี้”

ประตูชั้นแรกเลื่อนเปิดออก เมื่อเดินเข้าก็เห็นประตูสีดำบานหนึ่ง
เบื้องหน้า ส่วนประตูที่ผ่านเข้ามาแล้วเลื่อนปิดลง ระดับแสงสว่างเริ่ม
ลดลงทีละนิด เสียงเตือนพลันดังขึ้น “ขอให้ผู้เข้าพักอาศัยปลดปล่อย
คลื่นมังกรเพื่อใช้ชีวิตในที่มืดด้วย”

เคออสรวบรวมคลื่นมังกรใส่ดวงตา เพื่อให้มองเห็นในที่มืดได้

“ระดับการมองเห็น 1.5 ... 4.5 ... 10 เมตร ท่านผ่านระดับขั้น
ต่ำสุดที่สามารถเข้าพักอาศัยได้” เสียงจากระบบดังขึ้นอีกครั้ง

ครืน!!! ประตูสีดำเบื้องหน้าเลื่อนเปิดออก

กลิ่นอ่อนๆ ของดอกไม้แห่งความมืด ลอยละลิ่วเข้ามาสัมผัส
ปลายจมูก ซารัมซึ่งนั่งหน้าตาตื่นอยู่เบื้องหน้า ลูกขึ้นอย่างว่องไว ปาก
ของมันเริ่มพูดก่อนจะลุกขึ้นได้เต็มตัวเสียอีก “ไอ้เพื่อนชั่ว แกมา
ขัดขวางการล้างแค้นของข้า ไว้ผ่านวันนี้ไปข้าค่อยเคลียร์ แต่เรื่องที่เกิด
สัญญาจะช่วยข้า ทำไมมาชะงายเลย ปานนี้เธอจะหลับไปหรือยัง”

“เอาทีละคำถามได้ไหมซารัม”

ซารัมยกสองแขนขึ้นมาไขว้กัน “ไม่” ก่อนจะพูดต่อ “ไป ออกไป พร้อมข้าเดี๋ยวนี้เลย” เขาเดินเข้ามาจับมือขวาของเคออส แล้วลากให้เดินออกไปด้วยทันใด

เคออสพลันเดินสวนและไม่ยอมให้อีกฝ่ายลากร่วง ใช้นิ้วโป้งชี้ไปยังเสื้อของตน “อย่างน้อยก็ขอเปลี่ยนเสื้อก่อนได้ไหม ชุดสูทมันเกะกะจริงๆ เวลาเดิน”

“ข้าให้เวลาแก่เคลิสนาที่ หากข้ากว่านั้นข้าจะเริ่มอาละวาดแล้วนะไว้อย!” ซารัมกล่าวจบก็นั่งลงอย่างว่องไว

เคออสพยักหน้าเล็กน้อยก่อนก้าวเดินต่อไปยังหน้าห้องพักของตน ทว่าเมื่อเข้าไปในห้องพักกลับพบว่าข้าวของทั้งหมดที่เคยมีนั้นหายไปหมด ไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่เลย มีเพียงการ์ดใบหนึ่งทิ้งไว้ให้

‘หากได้อ่านข้อความในการ์ดใบนี้

คุณคงเพิ่งรู้ว่าข้าวของทั้งหมดถูกย้ายไปเรียบร้อยแล้ว

จากเทียร์

อนึ่ง คำขอมาจากราชนิวยอร์กและราชินีเยิร์ท’

ด้านหลังการ์ดใบนั้นมีแท่งข้อมูลขนาดเล็กสองอัน เคออสจึงจับแท่งข้อมูลนั้นวางทาบแหวนสถานะ หน้าจอคำสั่งปรากฏเพิ่มขึ้นมาสองบาน หน้าจอบานหนึ่งเป็นบัตรผ่านเข้าสู่ห้องพัก อีกหนึ่งเป็นบัตรผ่านออกจากห้องพัก ไม่มีแผนที่ให้เลย เขาจึงสืบสนว่าจะไปถูกได้อย่างไร

เคออสตัดสินใจเดินลงไปหาซารัมอย่างว่องไว เมื่อซารัมไม่เห็นเคออสเปลี่ยนเสื้อก็ไวยทันควัน “อะไรพะ! ไปตั้งแปดนาที่ กลับมาโดยไม่เปลี่ยนเสื้อสักนิด แบบนี้มันตะถ่วงนี่หว่า แกอยากแกล้งข้าละสิ

หรือว่าแกหวังน้องสาวบุญธรรมของแก ไม่ดี หรือว่าแกชอบเธอ”

“เธอเป็นเพียงน้องสาวบุญธรรม คุณก็รู้ตั้งแต่เราเป็นเพื่อนกันในวัยเด็กแล้วไม่ใช่” ใบหน้าของเคออสเริ่มมีแววโกรธเล็กน้อย

แววตาของซารัมครุ่นคิดวูบหนึ่ง ก่อนจะคลี่ยิ้ม “หึๆ อย่าทำหน้าจริงจังไปหน่อยเลยนะ ข้าแค่ล้อเล่น”

“ถ้าล้อเล่นแบบนี้อีก อย่าหวังเลยว่าผมจะช่วยเหลือคุณ”

เคออสหันหลังกลับขึ้นห้องพักของตน

บ๊วก!!! เสียงกระทบพื้นด้านหลัง

เคออสหันกลับมาเห็นซารัมนั่งคุกเข่า แล้วซารัมก็กล่าวขึ้น

“หัวเข่าของผู้ชายมีค่าเทียบเท่าทองคำ ข้ายอมคุกเข่าครั้งที่สองเพื่อขอให้แกช่วยเหลือ หายโกรธหรือยังเพื่อนรัก”

เคออสยิ้มเล็กน้อย เนื่องจากใครก็รู้ว่าคนอย่างซารัม หากเพื่อนมีปัญหาหันพร้อมลุยนำหน้า หากเจออำนาจที่ใหญ่กว่าพร้อมยื่นรังทำย และต่อให้ตายมันก็ไม่ยอมคุกเข่า แต่ยามที่ต้องกราบหญิงขอเป็นแฟนสักครั้ง มันถึงกับแทบยอมศิโรราบ หากใครได้ยินคงอึ้ง ไม่ก็คิดว่ามันกินยาผิดขนาน หรือฝึกวิชาพลาดจนคลื่นมังกรตีกลับสมองเลอะเลือน

“ไปเหอะ ปานนี้เธอคงรอแยะแล้ว”

“แต่ข้ากลัวเธอกลับไปแล้วมากกว่า” ซารัมใช้นิ้วชี้ของมือทั้งสองข้างมาชนกัน

“เชื่อผม”

“ไว้วันหน้าดีกว่าเคออส กลับไปนอนพักกันเถอะ” ซารัมเดินถอยหลังด้วยท่ามูวอลัง

“บอกให้ไปก็ไป” เคออสจับลากซารัมไปจนถึงหน้าประตูทางเข้า

เขาเสียบแหวนสถานะของตนที่เสาด้านใน ประตูสีดำเลื่อนเปิดออกแล้วปิดลงพร้อมสัญญาณเพิ่มระดับแสงสว่างให้ดวงตาค่อยๆ ชิน

แสง ชาร์มซึ่งโดนลากมาทำท่าเหมือนอยากจะกลับเข้าไปตลอดเวลา

“แต่ถ้าข้ากินแห้วล่ะ”

“มีตั้งสองชื่อ ทำไมไม่พูดว่าสมหวังล่ะ”

“ก็ข้ามักจะรบกวนเธอเสมอ ไม่ว่าจะเวลาซ้อมวิชา ไล่อัดคน แกล้งคิดดูดี ก่อเรื่องไว้ชะชานาดนั้น เธอจะยังรักข้าอีกหรือ” ชาร์มเริ่มลุกขึ้น ก้าวเดินถอยหลัง

“หากคุณไม่ไป ผมจะไปและสารภาพรักกับเธอแทนเลยดีไหม”

“ไม่นะ เคออส”

ด้วยแวตตามุ่งมั่น ชาร์มเดินตามเคออสผ่านทะเลสาบ ตรงไปยังที่พักของเหล่าผู้จัดการส่วนตัวของจอมยุทธ์ที่ได้รับรางวัล

เมื่อเดินมาได้ครึ่งทาง เคออสจึงเปิดหัวข้อสนทนา “ทำไมคุณไม่สารภาพรักตั้งแต่เมื่อต้นปีล่ะ ในเมื่อเตรียมของไว้ครบชานาดนั้น”

“ก็...ก็เธอไม่เคยให้โอกาสข้าอยู่กับเธอสองต่อสองเลยนี่นา”

“จริงหรือ” เคออสเอียงคอถาม

บัดนี้ใบหน้าผิวสีแทนของชาร์มถึงกับกลบไม่มีตัวกำลังแดงฉานจัดไปหู สายตาลนลานของเขาช่างชวนให้คนทั่วไปอยากแกล้งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ “คะ...คือว่า...เวลา...เธออยู่กับข้า...มักจะทำให้ข้าหัวใจเต้นโครมคราม แล้วก็ไม่ได้พูดเพราะมัวแต่ฝันไป เฮ้ย! แทะลอกให้ข้าพูดแล้วทำไมแกล้งแหวนสถานะของแกมาที่ข้าล่ะ”

ชาร์มเอื้อมมือมาคว้าจับแขนของเคออส แต่กลับคว้าได้เพียงอากาศธาตุ เพราะร่างของเคออสเบื้องหน้าเป็นเพียงแค่ร่างมายาที่เกิดจากคลื่นมังกร

“ชาร์ม ผมจะเอาภาพนี้ไปส่งก่อนนะ” เคออสกล่าวจบก็วิ่งไปด้วยความเร็วสูงสุด

ชาร์มรีบวิ่งตามสุดแรงเกิด ไล่ล่าเคออสอย่างสุดชีวิต จนต้อง

อีกฝ่ายเข้าไปถึงในอาคารร้างแห่งหนึ่ง “แก๊งแล้วเคออส สถานที่แห่งนี้
เป็นทางตัน...”

ภายในอาคารมีเพียงแสงสลัว เสียงสุนัขเห่าหอนจากข้างนอก
ชวนให้สยองสำหรับคนขวัญอ่อน แต่กับซารัมผู้ขวัญแข็งกล้า เสียงหอน
ของสุนัขกลับช่วยให้เขามีใจฮึกเหิม

ซารัมใช้คลื่นมังกรเพิ่มความสามารถในการจับสัมผัสรอบข้าง
แต่เขาถึงกับมีสีหน้าลนลาน เพราะสัมผัสที่จับได้ถูกลวงด้วยคลื่นมังกร
ของเคออส “ต่อให้แกเคยช่วยชีวิตข้า ก็ไม่ได้หมายความว่าข้าจะให้
อภัยแกทุกเรื่องนะเคออส”

ชั่วพริบตาที่เขาจับสัมผัสคลื่นมังกรของเคออสได้ชัดเจนสุด เขา
รีบเดินไปยังสถานที่แห่งนั้นทันใด เมื่อเปิดประตูห้องนั้นขึ้น ซารัมกวาด
สายตาพบว่า เป็นห้องจัดงานเลี้ยงเก่าที่ถูกทิ้งร้าง จึงมีผ้าจำนวนมากที่
ถูกห้อยทิ้งไว้ จมูกของซารัมพลันได้กลิ่นหอมแปลกประหลาดแต่คุ้นเคย
ทว่าสัมผัสคลื่นมังกรจากเบื้องหน้าทำให้เขาตัดสินใจว่ามือผ่านผ้าผืน
หนึ่งเข้าไป

หมับ!!!

ลำแขนที่สัมผัสได้มีไซของเคออส แต่เป็นของอิสตรี ด้วยสมอง
ของซารัมรู้ดีว่ามันเป็นของใคร และเคออสกำลังจะทำสิ่งใด ซารัม
ชักแขนกลับและเดินถอยหลัง

เอียด!!! ประตูด้านหลังพลันปิดลง

ผ่านไปครู่ใหญ่ ทั้งซารัมและอิสตรีมิได้กล่าววจาใดทั้งสิ้น มี
เพียงเสียงหัวใจเต้นของทั้งสองฝ่ายที่ตั้งจันอีกฝ่ายได้ยิน

เอียด!!! เสียงประตูด้านข้างถูกเปิดออก

ติก!!! ครีน!!! เสียงก้าวเท้าเดินและรถเข็นจำนวนมากตรงเข้ามา
ในห้อง

ซารัมกวาดตามองเห็นเหล่าลูกน้องของตนเข็นรถอาหารเพื่อจัดงานเลี้ยงเข้ามาหลายสิบคัน หากให้ดูดีๆ จะพบว่ามีคนรู้จักบางส่วนในงานแข่งขันมาด้วย

เมื่อทุกคนจัดแจงห้องเสิร์ฟเสร็จสิ้น พวกเขาล้วนสลับกันยืนระหว่างคนที่ถือเทียนไฟฟ้าและกลองเล็ก คนที่ถือกลองเล็กต่างตีกลองทุกๆ หน้าวินาที เช่นเดียวกับคนที่ถือเทียนไฟฟ้า แสงเทียนไฟฟ้าจะสว่างเพิ่มขึ้นในจังหวะเดียวกันกับจังหวะกลอง

ตุบ!!!

บรรยากาศที่ดูยิ่งใหญ่ตระการตา ทำให้แม้แต่ซารัมยังมีใจกล้าเพิ่มขึ้น แต่ด้วยความฉลาดที่มากล้นของอีกฝ่าย ทำให้มันคิดไปถึงคำตอบปฏิเสธต่างๆ นานา เลยเปิดปากไม่ออก ได้แต่กวาดสายตามองไปรอบข้างอีกหลายเที่ยว และทุกครั้งก็เห็นสีหน้าลึนของคนรอบข้าง หัวใจที่เคยพองโตก็ยิ่งเหี่ยวลงทีละนิด เพราะความเครียดที่สะสมเข้ามาแทน

ทันใดนั้น จออากาศพลันบังเกิดขึ้นที่หน้าเวที ฉายให้เห็นใบหน้าของซารัมที่แดงระเรื่อ มีสายตาลนลาน ปากกล่าวด้วยเสียงสั่นเครือ และพูดตะกุกตะกัก ‘คะ...คือว่า...เวลา...เธออยู่กับข้า...มักจะทำให้ข้าหัวใจเต้นโครมคราม แล้วก็ไม่ได้พูดเพราะมัวแต่ฝันไป เฮ้ย! แกหลอกให้ข้าพูด แล้วทำไมแกเล็งแหวนสถานะของแกมาที่ข้าล่ะ’

ซารัมรู้ทันทีว่าไอ้คนที่เปิดคือเคออส หากคิดให้ดีหญิงสาวตรงหน้าซึ่งหัวเราะคิกคักยิ่งทำให้เขาแทบหัวใจสลาย แต่ยังไงในเมื่อภาพนั้นมันออกไปแล้ว เขาจะกลัวอะไรอีก จึงพูดออกไปสุดเสียง “มิเชล ผมรักคุณ ได้โปรดเป็นแฟนกับผมเถอะ ไม่ว่าคุณสิ่งอะไร ผมจะเชื่อฟังเสมอ”

เสียงหัวใจของซารัมเต้นโครมครามขณะรอฟังคำตอบ

มิเชลซึ่งยืนอยู่ด้านหลังผ้าผืนข้างหน้าของเขา ใช้มือเลื่อนผ้าผืนนั้นออก เผยให้เห็นใบหน้าของหญิงสาวที่สวยงามตามธรรมชาติ มิได้ผ่านการแต่งแต้มจากเครื่องสำอาง ผมหวีทองถูกม้วนขึ้นเป็นมวนย่นยัยน์ตาสีม่วงอ่อน ส่วนสูงประมาณ 160 เซนติเมตร ชุดราตรีสีขาวสะอาดตา ที่หัวไหล่มีผ้าคลุมลายดอกกุหลาบ

เธอส่งยิ้มมาให้แก่ซารัมเล็กน้อย ก่อนจะพูดด้วยเสียงหนักแน่น “ขอปฏิเสธค่ะ”

อย่าว่าแต่ซารัมเลย แม้แต่เคออสที่ยืนหลบอยู่ด้านหลังยังต้องอึ้งรวมถึงคนทั้งหมดด้วย

เคออสพูดเบาๆ “น้องไม่ได้บอกพี่แบบนี้เนี่ย”

“นั่นน้องหมายถึง เมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่มากกว่านี้คะ ขนาดแค่เมื่อวานเขายังไปหาเรื่องหัวหน้าผู้คุมกฏหอนันต์ โดยล่วงเวรผิดกฏหมายหลายข้อหา หากยังทำตัวเป็นเด็กแบบนี้อยู่ ในอนาคตน้องมีต้องเอาอาหารไปเยี่ยมเขาที่คุกของจอมยุทธ์หรือคะ ท่านพี่” กล่าวจบเธอก็เดินออกไปจากห้อง ทิ้งซารัมที่ยืนนิ่งดูจวบไปไว้เพียงลำพัง

แขกที่มาเป็นพยานในพิธีต่างเดินเข้ามาจับไหล่พร้อมกล่าวคำว่า “พยายามเข้า”

ซารัมหันมามองเคออสดูบหนึ่ง พุดขึ้นเบาๆ ด้วยรอยยิ้มเต็มใบหน้า “ฝากแก้ทำเรื่องรับรางวัลแทนด้วยนะ ข้าจะขอไปทำใจก่อนสักหนึ่งถึงสองปี”

เมื่อกล่าวจบ เขาก็โยนกล่องเล็กใบหนึ่งมาให้เคออส แล้วรีบหนีออกไปอย่างรวดเร็ว แต่เคออสก็ยังทันได้เห็นประกายน้ำตาของซารัม

ในใจของเคออสรู้สึกผิดต่อซารัม เพราะเขาไม่เข้าใจในตัวน้องสาวบุญธรรม แต่เขาเองก็ยังคงมีนงว่าทำไมน้องสาวบุญธรรมถึงยอมมายืนอยู่ตรงนี้ และแต่งกายในชุดนั้นหากไม่มีใจให้ซารัม

ในมือขวาของเคออสยังคงถือกล่องใส่สร้อยคอที่ซารัมขอให้เขาไปช่วยเลือกซื้อ เนื่องจากซารัมมักไม่กล้าซื้อของขวัญให้แก่มิเชล แต่เคออสมักจะซื้อให้เป็นประจำในวันเกิดของเธอ ทำให้ซารัมเชื่อว่าเคออสต้องรู้ว่ามิเชลชอบอะไร ทว่าของในกล่องกลับไม่ได้ถูกใช้ในวันนี้อย่างที่ควรจะเป็น

“เฮ้อ!...” เคออสถอนหายใจแล้วเดินออกจากอาคารร้าง แหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า

ประตูดอกหีบเปิดออกเบื้องหน้าเขาอีกครั้ง “อย่างที่ผมบอกไปก่อนหน้านี้ คุณหนูสั่งให้ผมไปส่งท่านจนกว่าจะถึงที่พักครับ”

เคออสเดินขึ้นรถอย่างว่าง่าย กล่าวขึ้นเบาๆ “ผมมีเรื่องปรึกษาหน่อยครับ”

“หากเป็นเรื่องความรักของท่านซารัม ท่านไม่ควรยุ่งเกี่ยวมากนักหรอกครับ เพราะน้องสาวบุญธรรมของท่านตัดสินใจด้วยความกล้าหาญ สิ่งที่คุณทำนั่นถือว่าเป็นเรื่องดี เพราะหากท่านสังเกตให้ดี ตอนนี่เธอคงวิ่งไปร้องไห้ที่ใดที่หนึ่งนะ ท่านจะไปปลอบใจเธอไหมครับ ผมจะได้ไปส่งให้” คนขับรถเปิดกระจกรถสีดำให้เคออส เพื่อให้เห็นทิวทัศน์ธรรมชาติข้างทะเลสาบ และมองเห็นหญิงสาวผมทองนางหนึ่งนั่งร้องไห้อยู่

เคออสลงจากรถ เြงเดินไปนั่งด้านข้างซ้ายของหญิงสาวนางนั้นอย่างว่องไว ยกมือขวาลูบศีรษะของเธอแผ่วเบา ปากร้องเพลงที่น้องสาวบุญธรรมของเขาชอบ “ลัล...ลา”

“ฮือ...” เสียงสะอื้นให้เริ่มหยุดลง

“คนบ้า! ทำไม่ต้องทะเลาะกับพี่ชายของเขาด้วย ถ้าไม่ทำแบบนั้นวันนี้ ฮือ...” ถึงมิเชลจะพูดไม่จบ แต่เคออสก็เข้าใจความหมายของน้องสาวบุญธรรมเป็นอย่างดี

“พี่ชายคนนี้ขอโทษด้วยที่ไม่ได้ระวังเรื่องเมื่อช่วงเย็น”

“ไม่จริงค่ะ แค่นี้ช่วยไกลเกลี่ยให้เขา ก็ถือว่าดีที่สุดแล้ว” มิเชลหันมาตะคอกใส่เคออส

เคออสขยี้ผมของมิเชล “อย่าคิดมากเกินไปนะ ยังไงสักวันที่ซาร์มรวบรวมความกล้ากลับมาอีกครั้ง วันนั้นน้องก็ซื่อสัตย์กับตัวเองแบบในวันนี้ก็พอ พี่เองไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้มากนัก แต่แบบที่พ่อบุญธรรมของน้องสอนพี่ว่า หากอยากทำอะไร จงทำให้ดีถึงที่สุด”

เคออสล้วงมือเข้าไปในชุดสูท หยิบกล่องของขวัญออกมามอบให้มิเชล เธอมีสีหน้าประหลาดใจ “นี่อะไรหรือคะพี่”

“เป็นของขวัญสำหรับวันเกิดของน้องไง ซาร์มขอให้พี่ไปช่วยเลือกให้โดยการคุกเข่าเซี่ยวนะ ลองเปิดดูสิ” เคออสมองไปยังทะเลสาบเบื้องหน้าซึ่งสะท้อนแสงจันทร์เป็นประกาย

มิเชลค่อยๆ บรรจงแกะห่อของขวัญออกอย่างนิ่มนวล

กล่องภายนอกมีสีน้ำเงินเข้ม เมื่อเปิดฝากล่องออก เธอพบเห็นสร้อยคอรูปหัวใจคู่กับเสี้ยวจันทร์ ถูกยึดติดไว้กับฐานรองกำมะหยี่สีแดงด้วยริบบิ้นสีทอง

เธอมีสีหน้าดีใจเล็กน้อยก่อนจะเอามือแตะริบบิ้นเส้นนั้น ปรากฏเสียงหนึ่งดังขึ้น “สวัสดิ์ มิเชล ผมหวังว่าของขวัญชิ้นนี้คุณจะถูกใจ แต่หากคุณไม่ได้รับ ไม่สิ ถ้าไม่ได้รับ เธอจะได้ยินได้ยังไง อ๊ะ! อัดไปด้วยหรือเคออส ตูบ!...”

“คิกๆ” เสียงหัวเราะของมิเชลทำให้เคออสตัดสินใจลุกขึ้น

เมื่อเคออสเห็นว่าทุกอย่างเข้าที่แล้ว จึงเตือนน้องสาวของเขาถึงหน้าที่ผู้จัดการสวนตัวของซาร์ม ว่าควรไปกระทำการใดในวันนี้ “รีบกลับหอพักเถอะ แม้แถวนี้จะปลอดภัย แต่หากป่วยขึ้นมา เย็นวันนี้น้องจะไปรับรางวัลแทนซาร์มไม่ได้นะ”

“ซาร์มไปไหนคะ” ดวงตาของมิเชลทอแววเย็นซา

เคออสรู้สึกว่ามีดีทำจึงเดินถอยห่าง น้องสาวบุญธรรมของเขายังคงขึ้นเสียงอีกครั้ง “อย่าบอกว่าพ่อโดนปฏิเสธก็วิ่งหนีหายไป ไม่มารับรางวัลในงานอันเป็นพิธีสำคัญใช้มั้ยคะ ท่านพี่”

เคออสยังไม่ตอบอะไร น้องสาวบุญธรรมของเขาจึงเดินตามเข้าไปในรถ “หนูไม่สนเขาแล้ว วันนี้หนูจะไปนอนที่บ้านเพื่อน เดี่ยวหนูจ่ายเงินค่ารถต่อเอง”

“น้อง คือว่ารถคันนี้พี่ไม่ได้จอง แต่...”

“ไม่เป็นไรครับท่านเคออส บ้านเพื่อนของคุณหนูเป็นทางผ่านของพวกเราอยู่แล้ว”

เมื่อมิเชลได้ยินเสียงคนขับรถก็หันมามองเคออสชั่วคราว เธอรีบถามคนขับรถด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “ลุงใช้ ท่านลอส ที่เป็นนักแข่งรถมืออาชีพเมื่อร้อยปีก่อนหรือเปล่าคะ”

คนขับรถนิ่งเงียบไปสักพัก จนกระทั่งรถเคลื่อนที่และกระจกหลังสีดำเลื่อนขึ้นมาจะปิด คนขับรถจึงค่อยตอบ “นั่นเป็นเรื่องเก่าแล้วคุณหนู ปัจจุบันผมเป็นเพียงคนขับรถให้คุณหนูเท่านั้น”

“ว้าย!!! ท่านพี่ ท่านลอสเป็นคนเก่งมากเลยนะ พ่อบุญธรรมของหนูไม่เคยพลาดชมการแข่งขันของเขาเลยสักกรอบ แต่เพราะเขาบาดเจ็บสาหัส ส่งผลให้เกิดอาการตกค้างทางจิตใจ จึงต้องเลิกแข่งขันไป” มิเชลเล่าประวัติย่อๆ ของเขาให้เคออสฟังจนจบ

ลอสกล่าวด้วยเสียงจริงจัง “หากในตอนนั้นไม่ได้เทพโอสถช่วยชีวิตไว้ ลุงก็คงตายไปนานแล้ว พ่อของคุณหนูนับว่ามีบุญคุณกับลุงมาก”

มิเชลทำหน้าเศร้าก่อนจะพูดต่อ “แต่ท่านพ่อบุญธรรมบอกเสมอว่า หากไม่ใช่เพราะความอ่อนแอของท่าน ท่านลอสจะต้องหายดี”

“เทพโอสถไม่เคยเล่าความจริงให้คุณหนูฟังเลยหรือ” เสียงของ

ลอสเต็มไปด้วยความสงสัย

“ความจริงอะไรหรือคะ หนูได้อยู่กับท่านแค่ประมาณหกเดือน”
มิเชลเอียงคอมาชนไหล่เคออส

ก่อนที่คนขับรถจะตอบต่อ เคออสก็พูดขึ้นเบาๆ “มิเชลหลับไปแล้วครับคุณลอส”

“หึๆ เหมือนท่านเทพโอสถจริงๆ ผมจะขับให้นุ่มที่สุดเลย เพื่อให้คุณหนูได้นอนหลับฝันดี แต่คุณหนูมิเชลยังไม่ได้ติดต้อไปหาเพื่อน จะให้ทำอย่างไรดีครับท่านเคออส”

เคออสคิดเล็กน้อยก่อนจะถามอีกฝ่าย “แล้วที่พักรั้วผมกำลังจะไป มีห้องพอให้เธออยู่ไหมครับ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง หลับไปก่อนได้เลยครับ อีกหนึ่งชั่วโมงน่าจะไปถึง” ลอสปิดจอตติดต้อไป

ก่อนที่เคออสจะปิดตาลง มิเชลพลันมีน้ำตาไหลซึม ปากของเธอกล่าวเสียงแผ่วเบา “ซารัม...อย่าตายนะ...”

เคออสนั่งคิดไปครู่ใหญ่ ก่อนที่รอยยิ้มจะปรากฏขึ้นตรงมุมปาก เขายกแขนขวาขึ้นลูบศีรษะน้องสาวบุญธรรม แล้วเอ่ยเบาๆ “ซารัมไม่ตายหรอก ถึงเขาจะดูบ้าบอ แต่จริงๆ แล้วเขาเป็นคนฉลาดและเข้มแข็งมากกว่าใครๆ”

“ถึงแล้วครับ ท่านเคออส คุณหนูมิเชล” เสียงของลอส
ดังขึ้น ปลุกทั้งเคออสและมิเชลให้ตื่นนอน

เคออสยังคงสะลึมสะลือ เพราะวันนี้เขาแทบไม่ได้นอนเต็มตาเลยสักครั้ง ร่างกายของเขายังไม่หายดี แต่เมื่อครู่ตื่นฝันใช้คลื่นมังกรเพื่อไม่ให้ซารัมวิ่งไล่ทัน ความเหนื่อยล้าเลยยิ่งเพิ่มพูน ทำให้เขาต้องการหลับพักผ่อนเป็นอย่างมาก

ทว่าเสียงร้องของน้องสาวบุญธรรมกลับทำให้เขาต้องปวดศีรษะเพิ่มขึ้น

“ว้าย!!!” มิเชลร้องเสียงดังก่อนจะหันหน้าออกไปด้านข้าง เสียงหัวใจของเธอเต้นระรัวตุกกลอง ก่อนจะหันมาพูดด้วยความตื่นเต็นยินดี “ขอบคุณค่ะพี่”

พอประตูรถเปิดออกทั้งสองข้าง มิเชลก็รีบลงไปทันที ทั้งที่ไม่รู้ว่าตนเองอยู่ที่ไหน เมื่อเธอลงไปเพียงครู่ก็รีบกระโดดขึ้นรถกลับมาั่งอย่างว่องไว ก่อนใช้แขนซ้ายจับแขนเสื้อของเคออส จ้องมองด้วยสีหน้างุนงงเหมือนไปเห็นสิ่งผิดปกติบางอย่างมา

เมื่อเคออสหายจากอาการปวดศีรษะจึงเริ่มอธิบาย “ก็น้องเล่นหลับไปก่อนจะติดต่อเพื่อน พี่จึงคิดว่าวันนี้เรามานอนพักบ้านเดียวกันไปก่อนชั่วคราว ไม่ต้องห่วง พี่ทำเรื่องติดต่อหอพักของน้องให้แล้ว”

มิเชลกะพริบตาถี่รัวก่อนจะพูดขึ้น “แต่เมื่อก็น้องเห็นสิ่งที่ไม่น่าเรียกว่าบ้านพักเลยนะพี่”

เคออสลองชะเง้อกศีรษะออกไปมองรอบหนึ่ง แวดตาตื่นกลับเข้ามาในรถเช่นกัน รีบถามลอส “คุณลุงครับ นี่ใช่บ้านพักจริงหรือ ผมว่าเหมือนพระราชวังมากกว่า”

“บ้านพักแขกพิเศษของตระกูลชินแคลร์ จริงๆ หากได้ไปพักบ้านของคุณหนูเที่ยวจะสะดวกกว่านี้หน่อย แต่เพราะเรื่องราวของพวกเขา พี่น้องของเธอ ทำให้ท่านต้องมาพักที่นี่แทน” ลอสกล่าวจบก็เดินลงจากรถไป

เคออสซึ่งอยากจะไปหาที่นอนจึงรีบงมมือมิเชลให้เดินลงจากรถ เขาได้กลิ่นของดอกไม้อ่อนๆ บางอย่างที่ทำให้สติของเขาเลือนรางผิดปกติ

เขาจ้องมองพระราชวังเบื้องหน้า มันถูกออกแบบเป็นรูปตัว U

ไ้ระดับสูงสืบขึ้น กึ่งกลางเป็นสระน้ำขนาดใหญ่สะท้อนภาพของ พระราชวัง จนราวกับว่ามีอาคารที่สร้างกลับหัวเอาไว้่ออยู่อีกหนึ่งหลัง ใต้น้ำ หากเป็นยามปกติ เคออสคงต้องตีמד้ากับความงามของสถาปัตยกรรม

แต่ตอนนี้เขาอยากพักผ่อนมาก จึงรีบเดินตามหลังลอสไปยัง ห้องพัก ผมสีเงินของลอสถูกรวบเป็นเปียเส้นเดี่ยวคล้องวนไว้รอบคอ เขาหันมาครั้งหนึ่งทำให้เห็นดวงตาสีเงินของเขา ชายผู้นี้มีส่วนสูง ประมาณ 185 เซนติเมตร เสื้อที่ใส่เป็นชุดพ่อบ้าน สวมหน้ากากแฟนธ่อม จึงเห็นเพียงใบหน้าช่วงล่าง

มิเชลซึ่งถูกลากให้เดินตามมาพลันสะดุดเท้าของตน เพราะความ หรุกรวที่ไม่เคยพบเจอ แต่ก่อนที่เธอจะล้มลง เคออสใช้แขนขวาของเขาคคว้าจับช่วงเอวของเธอแล้วแบกขึ้นไหล่ เดินตามลอสไปอย่างว่องไว

ลอสทักขึ้น “ท่านเคออสยังตื่นอยู่หรือเปล่าครับ”

“อืม” เคออสตอบเบาๆ

“หึๆ” ลอสหัวเราะรำ

“อืม”

ลอสได้ข้อมูลมาจากเทียร์จึงรู้ว่า เคออสในยามกึ่งกลับกึ่งตื่น หรือไม่สนใจสิ่งใดจะเริ่มตอบแค่คำว่า “อืม” ทำให้เขารีบติดต่อกับยัง พ่อบ้านของที่นี่อย่างเร่งด่วน

พ่อบ้านที่เดินออกมามีหน้าตาเหมือนกับพ่อบ้านของคุณหนูเทียร์ ไม่ผิดเพี้ยน พอลอสมองเห็นก็มีสีหน้าครุ่นคิด ก่อนจะส่งมอบเคออส และมีเชลให้เขา

ก่อนที่ลอสจะเดินจากไปก็ถามขึ้นว่า “คุณหนูเทียร์อยู่ที่นี้แล้วหรือ”

“ยังมาได้ แต่ส่งผมมาก่อน” พ่อบ้านส่วนตัวของเทียร์ตอบ

เคออสเดินเหมือนคนสิ้นสติตรงไปเรื่อยๆ จนมิเซลซึ่งถูกอุ้มอยู่ ร้องขึ้นเบาๆ เพราะพี่ชายบุญธรรมของเธอกำลังจะเดินตกลงไปใน สระน้ำ

ทั้งพ่อบ้านและลอสต่างรีบกระโจนเข้ามา แต่เท้าของเคออสพลัน เดินเหนือผิวน้ำด้วยคลื่นมังกรชั้นสูง ทำเอาสองคนที่พุ่งร่างตามมาร่วงหล่นลงน้ำไปเกิดเสียงดังตูม!

มิเซลได้แต่มองตาปริบๆ เพราะเธอไม่เคยรู้มาก่อนว่าพี่ชายบุญธรรมจะมีวิชาสูงถึงขั้นนี้

ซ่า!!! ศิระชะของพ่อบ้านและลอสโผล่พ้นผิวน้ำ

ทั้งสองพุดขึ้นพร้อมเพรียงกัน “ก้าวอย่างเหี่ยววารี!!! ต้องมีคลื่นมังกรชั้น 7 ที่มีเพียงจอมยุทธ์ชั้น 1 ถึงใช้ได้”

กล่าวแล้วทั้งสองก็ค่อยๆ ลอยขึ้นมาเยือนอยู่บนน้ำเช่นเดียวกับเคออส เสื้อผ้าที่พวกเขาสวมใส่เริ่มปลอยไอระเหยออกมาและแห้งอย่างรวดเร็ว

ทว่าเมื่อเคออสเดินผ่านน้ำไปถึงปลายทาง เขาก็ล้มตัวนอนลงกับพื้น ใช้टकของมิเซลแทนหมอนนุ่ม น้องสาวบุญธรรมที่โดนจับวางอย่างกับตุ๊กตาต้องมีสีหน้าหงววย ส่วนผู้ใหญ่อีกสองคนพลันยืนนิ่งอยู่บนน้ำ ไม่กล่าววาจาใดๆ ทั้งสิ้น

ย้อนกลับไปเมื่อแปดปีก่อน

ณ บ้านพักแขกพิเศษของตระกูลชินแคลร์

บริเวณสวนหลังพระราชวังใกล้ต้นไม้อายุพันปีต้นหนึ่ง เด็กชายและเด็กหญิงคู่หนึ่งกำลังนั่งเล่นใกล้ๆ แกว่งนั้นด้วยกันอยู่

เด็กสาวผมทองในชุดวันพีชนางหนึ่งที่ยังมองไม่เห็นใบหน้า ในมือขวาของเธอถือเหรียญเหรียญหนึ่งไว้แน่น ขณะที่เหรียญกำลังแกว่ง

ไปมา เสียงของเด็กสาวพลันดังขึ้นอย่างเชื่องช้า พร้อมหน้าจอบานหนึ่งฉายภาพขึ้น “หากนายได้เห็นพระราชวังแบบนี้และกลิ่นของดอกไม้ นายจะต้องง่วงนอน”

ลึนคำสั่ง เด็กชายหลับไหลไปทันที

ผ่านไปครู่ใหญ่ เด็กสาวพยายามปลุกเด็กชายให้ตื่นขึ้นมา เธอเริ่มบ่นเสียงดัง “ตื่นซะทีสิ เจ้าคนขี้เซา เมื่อไหร่จะตื่น”

ถึงเด็กชายจะตื่นขึ้นมา แต่แววดายังคงดูเลื่อนลอย ใบหน้ายังคงเรียบนิ่ง ปากส่งเสียงคราง “อืม”

เมื่อเด็กสาวเห็นอีกฝ่ายตื่นขึ้นมาจึงพูดขึ้น “ไปเล่นตรงโน้นกันเถอะ”

“อืม”

“นี่ นายไม่ฟังฉันเลยใช่ไหม!”

“อืม”

เด็กสาวฟังคำตอบจากเด็กชายแล้วไม่พอใจเป็นอย่างมาก จึงยกแขนขวาขึ้นกะจะทุบตีเขา ทว่าเด็กชายพลันยื่นมือขวาจับแขนขวาที่กำลังจะตีมา แล้วอุ้มร่างของเด็กสาวขึ้น เดินตรงไปยังต้นไม้ใหญ่ข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

ขณะวางร่างของเด็กสาวลง ชุดวันที่ซซของเธพลันเกี่ยวต้นไม้ด้านข้าง ทำให้ชายกระโปรงเปิดขึ้นจนเห็นต้นขาอ่อน ส่งผลให้เด็กสาวส่งเสียงร้อง “ว้าย!!! นายจะทำอะไรนะ”

แควก!!! เด็กสาวพยายามดึงชายกระโปรงลงมา แต่ด้วยความตกใจจึงผลอใช้แรงมากเกินไป ทำให้กระโปรงขาดยาวไปถึงช่วงเอว

เธอยกสองแขนทุบตีเด็กชายที่ยืนจ้องมองอยู่ แต่แววดาเลื่อนลอยของเขายังคงไม่มีสติกลับมา เมื่อเด็กสาวเลิกตี เด็กชายก็คุกเข่าลงด้านหน้าของเธอ มือจับต้นขาของเด็กสาว ทำเอาเด็กสาวถึง

กับตัวแข็งที่อ

แขนสองข้างของเด็กสาวสั้นเทาเพราะความหวาดกลัว เธอได้แต่ยกมือปิดหน้าของตน ผ่านไปครู่หนึ่ง ศีรษะของเด็กชายจึงนอนหนุนตักเธอ

แขนสองข้างของเด็กสาวคลายออกจากใบหน้า เธอก้มหน้าลงมามองเด็กชายหลายสิบครั้ง เด็กสาวซึ่งยังโกรธจัดได้ทุบร่างของเด็กชายอีก แต่เด็กชายกลับใช้นิ้วชี้รับการโจมตี แล้วจี้ใส่ช่วงกึ่งกลางอกของเด็กสาว จนร่างของเธอแข็งทื่อไป หลังจากนั้นเด็กชายก็นอนหลับต่อ

กลับมา ณ ปัจจุบัน

เคออสลึ่มตาตื่นขึ้นมา มองเห็นภาพแกะสลักของเหล่าทวยเทพบนเพดานห้อง หากดูจากรอยแกะที่ไร้ตำหนิ สมควรเป็นงานฝีมือของเทพนักแกะสลัก เมื่อเลิกผ้าห่มขึ้นเพื่อตรวจสอบ เสื้อผ้าที่สวมใส่ยังคงเป็นชุดเดิม เพียงแต่เสื้อสูทด้านนอกหายไป เหลือแค่เสื้อเชิ้ตสีขาวและกางเกงขาววสีด้า

เพียงเอี้ยวศีรษะมองไปรอบตัว ก็พบว่าเขาอยู่บนเตียงนอนทรงกระบอกสีขาวที่ปรับระดับความนุ่มตามโครงสร้างร่างกาย แค่อียงร่างขึ้นมาระดับหนึ่ง เซนเซอร์ตรวจจับก็ปล่อยกลิ่นหอมออกจากปลายเตียงนอนด้านหลังของเขา

กลิ่นหอมอ่อนๆ ช่วยให้อาการปวดศีรษะเวลาตื่นนอนหายไปจนหมด และยังช่วยกระตุ้นให้รู้สึกสดชื่นกว่าปกติ

ครั้น!!! เสาทีเคยอยู่ด้านข้างเลื่อนมาใกล้เตียงนอนอย่างรวดเร็ว

“ระบบทำการยืนยัน เป้าหมายตื่นนอน” เสียงดังออกจากเสาที

เคออสรู้ทันทีว่ามันเป็นหุ่นยนต์รับใช้ เเท่ที่สังเกตเห็น มันเป็นหุ่นยนต์ทรงกระบอกที่ถูกออกแบบให้เหมือนเสาทีบ้าน แขนกลขนาดเล็กของ

มันยื่นออกจากซอกเสาดู เลื่อนขึ้นไปจับผ้าเช็ดหน้าที่ถูกปล่อยออกจากบริเวณช่วงกลางเสาดู แล้วยื่นส่งให้แก่เคออสอย่างรวดเร็ว

“ขอเชิญเจ้านายเช็ดหน้าด้วยผ้าอุ่นก่อนครับ” เสียงหุ่นยนต์ตัวนั้นดังขึ้นอีกครั้ง

“หลังจากนี้จะเป็นรายการอาหารเย็น...”

ขณะที่เคออสกำลังเช็ดหน้าก็ต้องวิ่งไปเล็กน้อยเมื่อได้ยิน เพราะอาหารเย็นเท่ากับไม่ใช่อาหารเช้า ดังนั้นเวลาขณะนี้ก็ต้องเลยช่วงบ่ายที่เขาต้องเข้าพิธีรับรางวัลไปแล้ว

เคออสรีบกดแหวนที่นิ้วมือขวา ทว่าแหวนดันหายไป มองหาทั่วห้องก็ไม่พบว่าเขาผล็ววางไว้ตรงไหน จึงหันไปถามหุ่นยนต์ “คือว่า...”

เสาดูเงินแนะนำตัวอย่างรวดเร็ว “กระผมชื่อเสาดูเงิน เป็นหุ่นยนต์ดูแลบ้านรุ่น ‘นี่เป็นความลับ’ พัฒนามาจากรุ่น ‘นี่เป็นความลับ’ ปัจจุบันมีการผลิตจำนวน ‘นี่เป็นความลับ’ ”

เคออสยกมือขวาขึ้นกุมขมับ เพราะอีกฝ่ายไม่ได้บอกอะไรให้เขา รู้เลย จึงเปลี่ยนเป็นท่วงสิ่งที่เขาต้องการ “เสาดูเงิน แหวนสถานะของผมอยู่ที่ไหนหรือ”

“เจ้านายมิเชลได้นำไปใช้ เธอฝากข้อความไว้ เจ้านายต้องการฟังไหม” เสาดูเงินถามกลับ

เคออสเพียงพยักหน้า เสียงของมิเชลที่ถูกบันทึกไว้พลันดังขึ้นจากร่างของเสาดูเงิน

‘ท่านพี่ น้องจะจัดการเรื่องรับรางวัลให้พี่เอง ไม่ต้องห่วงค่ะ ขอให้หายไวๆ นะคะ น้องคงกลับไปบ้านพักตอนประมาณสามทุ่ม...’

เมื่อฟังจนจบจึงจะลุกขึ้น ทว่าเสาดูเงินได้ยื่นส่งหน้ากากสีขาวมาให้ เคออสรีบมาถือไว้ในมือขวาและเริ่มสำรวจดู พบว่าหน้ากากใบนี้มีระบบกรองอากาศอยู่ด้วย

เคออสรีบหันไปถามเสาเงิน “ทำไมต้องมีระบบกรองอากาศ”

เสาเงินตอบด้วยเสียงพ้อบ้านในช่วงท้าย “คุณหนูเที่ยวฝากพ้อบ้านส่วนตัวบอกว่า ‘ต้องให้ท่านเคออสสวมหน้ากากนี้ไว้ครับ เนื่องจากท่านมีอาการแพ้เกสรของดอกไม้ชนิดหนึ่ง ที่ปลูกไว้รอบบ้านพักแขกพิเศษของตระกูลชินแคลร์แห่งนี้’ ”

เคออสรู้สึกสับสนเล็กน้อยเมื่อได้ยิน เนื่องจากตอนที่เรียนปรุรงยาอยู่กับชินแสเก้าชีวิต เขาได้สูดดมกลิ่นของดอกไม้มาหลายหมื่นชนิด ดังนั้นหากเป็นเกสรจากดอกไม้ทั่วไป เขาย่อมต้องมีภูมิต้านทานสูงในระดับหนึ่ง

เขามีสีหน้าครุ่นคิดก่อนจะถามเสาเงิน “เกสรของดอกไม้ชนิดใดที่ผมแพ้”

เสาเงินฉายจออากาศขึ้นมาสองบาน หนึ่งเป็นหน้าจอของสถานที่แห่งนี้ซึ่งมีจุดสีแดงอยู่ทั่วไป อีกหนึ่งบานเป็นดอกไม้สีขาวสลบดำเป็นลายพาดกลอน หรือที่เรียกว่า ไทเกอร์เดีย

เคออสจำได้ดีถึงสรรพคุณของมันที่ใช้ผสมกับสมุนไพรอีกสองชนิดเพื่อทำยาแก้ปวดศีรษะ และผู้ฝึกวิชาที่อยู่ในช่วงหน้าสีหน้าขาวานจะใช้ดอกไม้เกอรเดียอบแห้งต้มเป็นน้ำชาเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยอีกจำนวนมากระบุว่ากลิ่นของดอกไม้เกอรเดียใช้บำบัดผู้ป่วยทางจิตได้

เคออสเคยดมกลิ่นและรู้สรรพคุณของมัน มีอวาทของเขาจึงยื่นส่งหน้ากากคืนไป ก่อนจะพูดขึ้น “ผมไม่ได้แพ้เกสรของดอกไม้เกอรเดียแน่นอน ไม่ต้องห่วงหรอก”

แต่เสาเงินเหมือนจะไม่สนใจคำตอบของเขาแม้แต่นิดเดียว มันเลื่อนร่างกลับไปยังที่เดิมแล้วปิดระบบการทำงานทั้งหมดลง

เคออสนั่งอยู่บนเตียง เริ่มมองผนังห้องรอบด้านอีกครั้ง พบว่า

ไม่มีประตูทางออกรวมถึงหน้าต่าง แต่เพียงครู่หนึ่งที่เขาเดินลงจากเตียง ทำสัมผัสพื้นหินอ่อนสีขาว ผนังห้องด้านซ้ายมือแปรเปลี่ยนเป็นกระจกใส ทำให้เขามองเห็นต้นไม้ใหญ่ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป เท่าที่กะดู ขนาดของมันน่าจะมีอายุไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันปี

เขาโยนหน้ากากไว้บนเตียงนอนแล้วหันไปขึ้นชมต้นไม้ต่อ เกิดความรู้สึกคุ้นเคยกับต้นไม้ต้นนั้นยิ่งนัก แต่จำไม่ได้ว่าตนเองเคยมาสถานที่แห่งนี้ตั้งแต่เมื่อไร

คริน!!! เสียงพื้นด้านหลังกำลังทำงาน

เคออสรีบหันไปมองยังต้นเสียง พบว่าเป็นลิปต์เหาะทรงกระบอกสีทอง เขาจึงลองเดินไปเหยียบเพื่อดูว่าลิปต์จะพาเขาไปยังสถานที่แห่งใดภายในพระราชวังหลังนี้

ขณะที่ลิปต์เคลื่อนลงไปที่ละชั้น เคออสเริ่มนับเบาๆ ในใจ

‘หนึ่ง ... สาม ... แปด ... ถ้าเช่นนั้นเมื่อครู่เราคงอยู่ชั้นเก้าสินะ’

ลิปต์หยุดลง พื้นรอบข้างเป็นหินอ่อนเช่นเดียวกับห้องที่เขาจากมา แต่เพดานแกะสลักเป็นลวดลายรากไม้หลากหลายชนิด

ครืด!!! ผนังห้องรอบด้านเลื่อนลงสู่พื้นอย่างเชื่องช้า...

เผยให้เห็นห้องจัดงานเลี้ยงขนาดใหญ่ มีทั้งโต๊ะอาหารและบาร์เหล้าแบบบริการตนเอง เคออสรู้สึกหิวน้ำจึงเดินตรงไปยังบาร์เหล้า มองหาทั้งน้ำเปล่าและน้ำผลไม้ ทว่าหาเท่าไรก็ไม่พบสักขวด จึงลองเดินไปสำรวจโต๊ะที่มีอาหารที่ถูกจัดไว้หลากหลายชนิด

เพียงเมื่อขวสัมผัสลงบนโต๊ะ อาหารทั้งหมดก็หายไป สีหน้าของเขาเปลี่ยนแปลงไปนิดหน่อย เพราะยังไม่เคยเจอสถานที่หรูหราแบบนี้มาก่อน โดยเฉพาะวิทยากรภายในนี้น่าจะก้าวหน้ากว่าภายนอกอยู่หลายร้อยปี เนื่องจากทั้งกลิ่นและสีสันทันของอาหารที่เกิดจากภาพจำลองนั้นล้วนเหมือนจริงยิ่งนัก

ขณะกำลังพยายามค้นหาทางออก ความมืดเริ่มครอบคลุมพื้นที่แห่งนี้อีกครั้ง เคออสรีบตัดสินใจเตะประตูที่อยู่เบื้องหน้าเพื่อทำลายทว่าแรงขาของเขาในตอนนี้อาจไม่ถึงครึ่งของเมื่อก่อน ถึงแม้จะพยายามปล่อยคลื่นมังกรออกมาทำไม่ได้

เสียงหัวเราะของหญิงสาวคนหนึ่งปล้นดังขึ้นจากรอบด้าน “คิกๆ เหมือนจริงจนแยกไม่ออกเลยละสิ คุณเคออส”

เคออสที่ยืนอยู่ในสถานที่มืดมิด หันมองไปรอบข้างก่อนจะโพล่งขึ้น “เทียร์หรือ”

“ขอบคุณนะที่คุณยังอุตส่าห์จำเสียงของดิฉันได้ แต่ดันจำสัญญาไม่ได้ คุณนี่เป็นคนเห็นแก่ตัวจริงๆ”

“ผมอยู่ที่ไหน เทียร์”

ความมืดรอบข้างค่อยๆ หายไป ทำให้ห้องเปลี่ยนเป็นสีขาวยโพลน เวทีประลองแบบที่เคออสเพิ่งสู้กับซารัมไปเมื่อวานพลันบังเกิดขึ้นเบื้องหน้า บนเวทีมีเทียร์ในชุดนักบู๊สีเขียวมรกตยืนอยู่ ผมที่เคยปล่อยยาวสยายจนจุดเอดได้ถูกรวบเป็นเปียคล้องอยู่ที่คอ ที่น่าแปลกใจสุดคือเธอยืนตั้งท่าต่อสู้

“ขึ้นมาสิ ที่คุณบอกว่าจะเรียนรู้ในสนามรบจริง ดิฉันจะช่วยสอนเองว่าคุณนั้นคิดผิดพลาดไปที่ร้อยประการที่ไม่ยอมฝึกกับพวกดิฉันขนาดท่านราชันยูทริยังลำบากขนาดหนักเลยเมื่อคืนวาน” เทียร์ยิ้มเล็กน้อยแล้วกวักมือเรียกเคออสให้เดินขึ้นไป

เคออสมีใบหน้างงวย ทว่าเพราะโดนอีกฝ่ายทำ เขาจึงได้แต่เดินขึ้นเวที ยืนตั้งท่าต่อสู้สบายๆ เคออสยกแขนขึ้นสองข้างตั้งการ์ดแบบหลวมๆ เหมือนเช่นทุกวันที่ผ่านมา ในการประลองช่วงต้น เขาจะอุ่นเครื่องกับคู่ต่อสู้และคอยเก็บข้อมูลของอีกฝ่ายให้มากที่สุด ก่อนจะลงมือในช่วงสุดท้ายเพื่อจบการประลอง

“ขอบอกก่อนนะว่า ดิฉันไม่ได้ช่วยขนาดจะให้คุณเล่นด้วยแบบคนอื่น” ลีนเสียง เทียร์ก็หายไปจากคลองจั๊ญของเคออส

“คุณโดนโจมตีไปหนึ่งครั้งแล้วนะคุณเคออส” เสียงของเทียร์เต็มไปด้วยความยินดี ทำให้เคออสต้องรีบหันไปมองด้านหลัง ทว่าไม่เห็นเทียร์ยืนอยู่

เคออสพลันคิดขึ้น ‘หรือว่าเทียร์มีคลื่นมังกรถึงขั้น 24 เธอจึงสามารถเปิดสัมผัสและกดพลังของเราได้ รวมถึงสร้างภาพหลอนชั้นสูง’

ร่างของเทียร์พลันปรากฏขึ้นเบื้องหน้าของเขา ร่างของเธอค่อยๆ ลอยขึ้นช้าๆ ใบหน้าของเธอยิ้มหวาน ปากกล่าวอย่างรวดเร็ว “คุณเคออส กล้ารับคำท้ามั๊ย หากคุณแพ้ดิฉัน คุณจะยอมเข้าพิธีแต่งงานแบบที่เราเคยสัญญากัน”

เคออสยิ้มบางพร้อมหลับตาลง ร่ายรำมวยอ่อนนุ่มนวนไปมารอบร่างเทียร์หนึ่งเพื่อสัมผัสกระแสลมรอบร่างเขา ปากเอ่ยขึ้นด้วยเสียงจริงจัง “ไม่รับคำท้าหาย เพราะผมไม่อยากทำร้ายคนรู้จัก อย่างมากก็แค่สกัดจุดคุณไม่ให้ทำร้ายผมได้ ก็ถือว่าผมชนะคุณแล้ว”

ใบหน้าของเทียร์พลันเต็มไปด้วยรอยยิ้มขำ “คุณเคออสยังไม่รู้เลยว่าทำไมตัวเองใช้พลังไม่ได้ แต่ฉันมั่นใจว่าดิฉันจะแพ้คุณง่ายๆ เช่นนั้นหรือ”

หญิงสาวกอดคำสั่งบนแวนในนิ้วซี้มือขวาของเธออย่างรวดเร็ว

“แรงโน้มถ่วงเพิ่มขึ้นสิบเท่า” ลีนเสียงจากระบบ แรงดึงดูดทำให้ร่างของเคออสนอนคว่ำลงไปกับพื้นเวที เกิดเสียงดังปึก!

“นี่คือสภาพจำลองในเกมออนไลน์ที่คุณไม่เคยเข้าไปเล่น ไม่เคยสัมผัสกับระบบเหล่านี้แล้วคุณคิดว่าจะอยู่รอดในสถานที่แห่งนั้นจนถึงช่วงสุดท้ายได้หรือ ทั้งที่ยังมีอุดมการณ์ห่วยๆ ฝังอยู่ในหัวอีก”

เคออสพยายามยันกายลุกขึ้นด้วยสองแขน ทว่าพลังของเขา

ไม่มากเหมือนเดิมโดยเขาไม่ทราบสาเหตุ เขาทำได้เพียงย่นร่างขึ้นมาแค่หนึ่งถึงสองเซนติเมตร ฟันกรามที่ขบจนแน่นหมายถึงพลังออกมา ทว่าสิ่งที่ออกมากลับเป็นเลือดรินไหลออกตามไรฟัน ให้กลิ่นรับรู้รสชาติของโลหิต

ติง!!! เลือดไหลออกจากปากหยดลงสู่พื้นเวที

เสียงบางอย่างพลันดังขึ้นที่ศีรษะของเขา

“ติดสถานะเลือดตก เลือดจะลดลง 1 เปอร์เซ็นต์ทุกสิบวินาทีเป็นเวลาห้านาที”

“ติดสถานะกระดูกร้าว หากฝืนใช้แรงต่อไป กระดูกจะหักภายในหนึ่งนาที”

เมื่อได้ยินดังนั้น เคออสก็มีสีหน้าเคร่งเครียด เพราะร่างกายแบบนี้จะอ่อนแออะไรขนาดนั้น เขารีบโพล่งขึ้นอย่างยากลำบาก “ต่อให้เป็นอุดมการณ์จอมปลอม แต่ผมจะรักษาไว้ตลอดชีวิต เพราะผมสืบทอดมาจากท่านน้ำ ยักษ์!!!”

เขาฝืนย่นกายอย่างสุดแรงเกิดจนกล้ามเนื้อแขนโป่งพอง เห็นเส้นเลือดปูดโปนขึ้นมาทั่วร่าง เหงื่อแตกโชกกาย แล้วความพยายามก็สำเร็จ เพราะแผ่นอกค่อยๆ ห่างจากพื้นที่ละนิด จนแขนทั้งคู่เหยียดตรงเงยหน้าขึ้นดูจักษ์ยักษ์ร้ายที่พร้อมจะกระโจนเข้าตะครุบเหยื่อ ทำเอาเทียร์ถึงกับเผลอเดินถอยหลังอย่างลืมหูลืมตา ปากสั่นระริก เพราะแววตาของเคออสในยามนี้ช่างน่ากลัวยิ่งนัก

แต่เคออสยังไม่หยุดเพียงแค่นั้น เขาใช้สองขาค่อยๆ ย่นกายขึ้นยืนเหยียดตรงทั้งที่เลือดเริ่มหลังไหลขโลมกาย แม้น้ำตาที่ไหลออกมายังเป็นโลหิต

เทียร์พูดเสียงสั่นเครือ “ยะ...อย่าฝืนมากกว่านี้นะ เพราะฉันไม่ได้ตัดระบบความเจ็บปวดไว้ให้ คุณจะ...อึ๊บ!”

เคออสไม่สนใจคำเตือน ผืนดินเข้าไปหาเทียร์ทีละก้าว ทำเอาหญิงสาวพูดไม่ออก สองขาเริ่มหมดแรงจนทรุดลงไปนั่งกับพื้น

“คนอย่างผม หากไม่ได้ลองพยายามดูสักครั้ง จะไม่ยอมแพ้และหลบหนีเป็นอันขาด” ลี้นวาทาที่หัวหาญ ร่างของชายหนุ่มยังคงเคลื่อนไปหาอัสตรีเบื้องหน้า ดวงตาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น ถึงทุกอย่างก้าวจะทำให้เกิดเสียงกระดูกร้าว บาดแผลเพิ่มขึ้นทีละนิด ทว่าเขาไม่ส่งเสียงร้องโอดครวญสักครั้งคำ

แม้สภาพของเคออสในตอนนี้จะดูน่าหวาดกลัว ทว่าสำหรับเทียร์ซึ่งได้เห็นความเป็นลูกผู้ชายของเขา ทำเอาหัวใจของเธอเริ่มเต้นถี่เร็ว

จนกระทั่งเคออสได้มาหยุดอยู่เบื้องหน้าห่างจากเธอเพียงเล็กน้อย ชายหนุ่มก็โพล่งขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง พร้อมยื่นมือขวาไปหาเทียร์ “จับมือผมแล้วรีบลุกขึ้นมา ผมพร้อมจะสู้กับคุณแล้ว”

เทียร์ก้มหน้าลง แม้ริมฝีปากครู่หนึ่งก่อนจะเงยหน้าขึ้นและพูดด้วยรอยยิ้ม “ฉันทอม...”

ก่อนที่เธอจะพูดจบประโยค แถบเลือดของเคออสก็หมดลง ร่างของเขาแตกสลายไปต่อหน้าของเทียร์

หญิงสาวอึ้งจนตาค้าง แต่ก็หัวเราะออกมาเพียงลำพัง “ตาบ้าเอ๊ย! ไม่รู้จักเจียมตัวซะบ้าง แต่แบบนี้แหละที่ฉันชอบ...คิกๆ”

หน้าจอรอบข้างของเคออสพลันเป็นสีดำ เสียงน้ำหยดจ๋อมๆ ทำให้เขารีบลืมตาตื่น และพบว่าตนเองยังอยู่ในแคปซูลรักษา แต่มันไม่ใช่แคปซูลรักษาของสนามประลอง เพราะหากมองไปภายนอก จะเห็นโต๊ะแบบที่เขาเห็นอยู่บนเรือสำราญก่อนหน้านี้

ตูม!!! น้ำถูกดูดออกไปอย่างรวดเร็ว

เครื่องแต่งกายของเขาถูกส่งเข้ามา ชุดนักปฐิสีชาวและผ้าคลุมที่

อัดแน่นด้วยสัญลักษณ์ของเหล่าสปอนเซอร์แปะอยู่ ทว่าเคออสไม่ได้สวมผ้าคลุม เพราะในข้อสัญญาเขาแค่สวมตอนขึ้นเวทีครั้งแรกก็พอ แต่คนที่ส่งผ้าคลุมเข้ามาให้คงตั้งใจจนเขาเล่นเสียมากกว่า

เมื่อแต่งกายเสร็จสิ้น เขาได้กดปุ่มเปิดจากภายในแล้วเดินออกไปจากตู้ พบว่ามีเพียงเทียร์ที่ออกมานั่งรออยู่ตรงโซฟาเช่นเมื่อวานก่อน

หญิงสาวก้มมือเรียกเขาพร้อมกดปุ่ม

“พ่อบ้าน นำอาหารหนึ่งชุดสำหรับเคออสมาให้ด้วย”

เคออสเดินมานั่งตรงข้ามเทียร์ พร้อมจ้องมองเธอทั้งที่เขาจู้จี้สึกปวดศีรษะอยู่เล็กน้อยเนื่องจากอาการความดันต่ำ หญิงสาวกอดนิ้วมือลงบนโต๊ะ กลิ่นหอมอ่อนๆ ลอยออกจากรอบข้าง มันเป็นกลิ่นเหมือนในสถานที่จำลองเมื่อครู่ ซึ่งช่วยให้เขาหายปวดศีรษะทันใด

เทียร์ยังคงมองเขาด้วยสีหน้าอ่อนๆ “คุณอยากแพ้มากนักสินะ เพราะคุยกันไปดิฉันก็ว่าคุณต้องแพ้ภายในไม่เกินสัปดาห์ ดีไม่ดีด้วยนิสัยต่อต้านแบบนี้ของคุณ อาจจะต้องแพ้ภายในหนึ่งวันด้วยซ้ำไป”

แววตาของเทียร์ดูหดหู่ เคออสจึงพูดตอบด้วยเสียงจริงจัง “ยังไงผมก็มีพนันกับท่านพ่อ ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรือก”

ครืด!!! ลิฟต์ไสลื่อนเปิดออก

พ่อบ้านเซ็นรถอาหารเข้ามา เขาพูดขึ้นอย่างรวดเร็ว “อาหารมาแล้วครับคุณหนู ท่านเคออส ต้องขออภัยด้วยที่เมื่อคืนเคลื่อนย้ายท่านมาทันทีโดยไม่บอกกล่าวกันก่อน”

เคออสส่ายมือเบาๆ จ้องมองเวลาที่อยู่บนโต๊ะแล้วก็ต้องตกใจมากยิ่งขึ้น มันเป็นเวลาเกือบสองทุ่ม เขาหันมองไปมาระหว่างเทียร์กับพ่อบ้านเหมือนจะถามอะไร

“น้องสาวบุญธรรมของนายช่วยไปรับรางวัลให้ และคืนนี้เธอลงจะมาถึงเกือบเที่ยงคืน ไม่ต้องห่วงหรือก เจ้าคนมักมาก ขนาดมีพวก

ฉันให้เลือกลงอยู่ตัวเป็นๆ ยังไปแย่งคนรักของคนของตัวเองเรียกว่าสหายได้
ลงคอ อี้อูๆ” กล่าวจบเทียร์ก็ยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา

“คุณหนูเทียร์ น้ำตาปลอมอาจทำให้ดวงตาระคายเคืองเมื่อพัน
วัยรุ่นช่วงปลายไป อย่าใช้บ่อยมากนะครับ” พ่อบ้านเอ็ดเทียร์ด้วย
น้ำเสียงจริงจังดุจสอนสั่งลูกหลานของตน

เคออสจ้องมองเทียร์อย่างจริงจังหลังจากแซนดิวิชแฮม สลัดผัก
และน้ำแร่ ภูกวางลงบนโต๊ะ สายตาที่ประสานกันคู่ใหญ่ทำเอาเทียร์
ยังต้องหลบหน้าไป เธอเพียงพุดขึ้นมาเบาๆ “จะกินฉันหรือไง ถึงจ้อง
ชะขนาดนั้น”

“เทียร์ ผมอยากดู...”

พอได้ยินคำว่า ‘อยากดู’ เทียร์ก็คิดไปไกล จึงโผล่ขึ้นด้วยเสียง
ดู “นาย นั่นมันเรื่องหลังแต่งงานนะ ยะ...อย่ามาทำตัวแบบนี้”

เคออสถึงกับคิดติดกันด้วยความสงสัย

“ดูข่าว ทำไม่ต้องหลังแต่งงานด้วย”

เทียร์กอดนิ้วลงบนโต๊ะ หน้าจอคำสั่งค้นหาช่องรายการเปิดขึ้น
เบื้องหน้าเคออส เธอพลันลุกขึ้นเดินเข้าไปในแคปซูลรักษาอย่างรวดเร็ว
มีเพียงพ่อบ้านซึ่งยืนอยู่ใกล้มองมายังเคออส แล้วพุดขึ้นเบาๆ
“เมื่อครู่ท่านจงใจหรือว่า...”

แววตาของเคออสครุ่นคิดวูบหนึ่ง ใบหน้าขึ้นสีเล็กน้อย ปากสั่น
นิดๆ “ผมไม่ได้คิดเรื่องนั้นเลยครับ ขอโทษทีนะเทียร์”

ขณะที่เขาลนลาน ข่าวช่องหนึ่งที่เขาตามดูอยู่พลันรายงานขึ้น
เคออสรีบตั้งสมาธิหันหน้ากลับมามองอย่างจริงจัง

ผู้สื่อข่าวสาวสัมภาษณ์นักสืบยุทธจักรชั้นแนวหน้าคนหนึ่ง เธอเริ่ม
รายงานขึ้น “นักฆ่าอัจฉริยะที่รับจ้างฆ่าแต่คนชั่วมาตลอดสามปี ยังคง
ลอยนวลไปได้อีกครั้ง...เมื่อคืนวานเขาได้ก่อคดีฆาตกรรมเศรษฐีชั่ว

คนหนึ่ง...ท่ามกลางบอดีการ์ดยุทธ์กว่าพันคน...แต่กลับไม่มีใครพบการ
คงอยู่ของเขา...ขอจบรายงานแต่เพียงเท่านี้คะ ดิฉัน...”

เคออสครุ่นคิดด้วยสีหน้าจริงจัง ทำเอาพ่อบ้านที่ยืนอยู่ใกล้ต้อง
จ้องมองมาหลายครั้ง

พ่อบ้านจึงถาม “คนที่ตายเป็นคนรู้จักหรือครับ ท่านเคออส”

“เปล่าครับพ่อบ้าน ผมแค่...เคยปะทะกับคนร้ายมาครั้งหนึ่ง”

พ่อบ้านมีแววดาจริงจัง รีบโพล่งถาม “แล้วรู้อะไรบ้างไหมครับว่า
คนร้ายเป็นใคร”

เคออสส่ายหน้าเป็นคำตอบให้แก่พ่อบ้าน แล้วกล่าวด้วยเสียง
เคร่งเครียด “เมื่อสองปีก่อนที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ตอนนั้นผมสวมหน้ากาก
ปิดบังใบหน้า เพื่อเข้าไปลอบติดตามคนร้ายที่กำลังหลบหนี...”

เขาหลับตาลงพร้อมจินตนาการถึงฉากในวันนั้น “แต่ดันไปพบ
เจอเขาเข้าแทน ผมคงไม่อาจพูดได้ว่าชนะอีกฝ่าย จะให้เรียกว่าเสมอ
ก็คงเป็นไปได้ เพราะเขาบาดเจ็บมาก่อน และทุกการปะทะ เขาจะ
ชิมชับริษาของผมไปได้ทีละนิด แม้ในตอนนั้นจะใช้วิชาสำรวจเพื่อกัน
การโดนจับได้ แต่จนถึงกระบวนท่าที่ยี่สิบ เขาใช้วิชาฝ่ามือแบบเดียวกับ
ผม อาศัยแรงปะทะทะยานร่างหนีไป”

หลังจากกินอาหารจนหมด เคออสยังคงนั่งดูข่าวต่อไปเรื่อยๆ จน
กระทั่งเทียร์เดินออกจากแคปซูลรักษาอีกรอบ เธอนั่งจ้องมองเขาสักพัก
สัญญาณติดต่อก็พลันเปิดขึ้นอีกครั้ง

เทียร์พูดขึ้น “น้องสาวบุญธรรมของนายกำลังขึ้นมาแล้ว จะไป
ยืนต้อนรับหน่อยมั้ยล่ะ”

เคออสเอียงศีรษะเล็กน้อยก่อนพูดตอบ “อืม...ก็ดี ยังไงมิเชลก็
อุตสาห์ไปรับรางวัลแทน”

“นี่นาย...” เธอเงยบลงก่อนจะพูดจบ

เคออสลุกขึ้นเดินไปรอมิเชล พอเธอเดินขึ้นมา เคออสก็รีบพูด
“ขอบคุณมากที่น้องช่วยไปรับรางวัลแทนพี่ และพี่ขอแหวนสแตนดี้กับ
ถ้วยรางวัลได้ใหม่ พี่จะนำไปเยี่ยมท่านน้า”

สีหน้าของมิเชลหดหู่ลงขณะที่เธอส่งของทั้งหมดมาให้ เคออส
เดินสวนลงไปทันใด ทว่าเธียรรีบเดินตามไปด้วยสีหน้าเสียใจ กล่าวด้วย
เสียงที่เต็มไปด้วยความเศร้า “เคออส ขอติดตามไปด้วยได้มั้ยะคะ”

เคออสจ้องมองอีกฝ่ายครู่หนึ่งด้วยความสงสัย แต่ไม่ได้ห้ามเธอ
เพราะคาร์ลก็คงอยากให้มีหญิงสาวไปเยี่ยมเขาบ้าง ส่วนมิเชลพอวาง
ของลงบนโต๊ะเสร็จก็รีบเดินตามเข้าไปในลิฟต์

บรรยากาศอึมครึมเพิ่มขึ้นทีละนิด ทำให้เคออสรู้สึกสงสัยว่าเกิด
อะไรขึ้นกับหญิงสาวทั้งสองคน ทำไมจึงมีสีหน้าเคร่งเครียดปานนั้น

เมื่อลิฟต์ลงมาถึงชั้นล่างสุดและประตูเลื่อนเปิดออก พ่อบ้านซึ่ง
ยืนดูอยู่มีสีหน้าสงสัย ก่อนจะถามขึ้นว่า “จะไปกันที่ใดหรือครับ คุณหนู
เทียร์”

เทียร์ชี้มือมายังเคออสเพื่อให้เป็นคนตอบ ทว่าเคออสจ้องมองไป
ข้างหน้า เห็นรีอากับน้องชายของเธอ เขาจึงลองโบกมือทักทาย

เทียร์ที่ยืนอยู่ด้านข้างได้เดินมายืนเบื้องหน้าเคออส แล้วตะ
หน้าแข็งเขาอย่างรุนแรงถึงสามครั้ง ก่อนจะพูดขณะคิ้วขมวดของเธอ
กระตุกเล็กน้อย “ไม่ทราบว่าจะไปหาคุณน้าของคุณ หรืออยากไปหา
ญาติห่างๆ ของดิฉันเพคะ ท่านเคออสที่รัก”

“คิก...” มิเชลซึ่งยืนอยู่ด้านข้างเผลอหัวเราะออกมา ก่อนจะหัน
หน้าไปทางอื่น

เคออสหันไปจ้องเทียร์ครู่หนึ่งแล้วคิดในใจ ‘ญาติห่างๆ’

“ท่านรีอานเป็นญาติห่างๆ ของคุณรี”

พ่อบ้านกดเปิดหน้าต่างอากาศขึ้นมาบานหนึ่ง แล้วส่งมายังแหวน

สถานะในมือของเคออส ในหน้าจอนั้นรายงานถึงสิทธิ์ของรีอาทั้งหมด ขณะที่เคออสอ่านอยู่ พ่อบ้านก็เริ่มอธิบายให้แบบรวบย่อ “คุณหนูรีอา จัดว่าอยู่ในเครือข่ายของตระกูลชินแคลร์ แต่ยายของเธอซึ่งเป็นน้องสาวของผู้นำตระกูลคนปัจจุบันได้แต่งงานออกจากตระกูลไป แม้เธอจะเสียสิทธิ์ในการสืบทอดมรดก แต่ยังสามารถเข้าร่วมกิจกรรมของตระกูลได้ตามปกติ รวมถึงบ้านพักแขกพิเศษของตระกูลชินแคลร์ที่เธอสามารถขอเข้าใช้ได้”

เทียร์เดินนำไปก่อนโดยไม่รอ พอมิเซลเห็นดังนั้นก็วิ่งตามไป เคออสจึงตัดสินใจเดินผ่านรีอาไปโดยไม่คุย เพราะต้องรีบเดินตามพวกเธอไปให้ทัน ขณะเดินสวนกัน รีอาก็กระโดดมากอดคอเคออสจากด้านหลัง กลืนกายของเธอมือแต่เหล่าไชยออกมา เคออสถึงกับส่ายหน้าเมื่อได้กลิ่น

ทว่ารีอาปล้นโพล่งขึ้น “ลืมนไปแล้วหรือว่า ตอนนายยังเด็ก ฉันเคยอุ้มนายด้วยนะ”

“จะเล่านิยายบทไหนอีกครับ”

“คนใจร้าย ตอนนี้นายอายุแค่หนึ่งขวบ ยังเป็นคนดีกว่านี้เยอะเลย” น้ำตาพร่างพรูออกจากสองตาของรีอา

เคออสยั้งนิ่ง เริ่มคิดว่าที่เธอพูดมาเป็นความจริงหรือโกหกกันแน่ น้องชายของรีอาหรือวินเซ็นต์โพล่งขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความโกรธ “พี่สาวจะหลอกคนอื่นเล่นอีกนานไหม กลับบ้านกันได้แล้ว วันนี้เธอก็คงไม่มาหรอก”

รีอายื่นมือมาบีบจมูกของเคออส แล้วเสียงที่ร่าเริงพลันดังขึ้น “ยอดยุทธ์อำเลน อีๆ”

หมับ!!! ร่างของรีอาถูกวินเซ็นต์กระชากไป

“ขอโทษที่พี่สาวรบกวน” วินเซ็นต์โค้งศีรษะให้เล็กน้อย แล้วอุ้ม

ร่างพี่สาวเดินตรงไปยังลานจอดรถด้านข้างอย่างว่องไว

พ่อบ้านเดินจ้ำอ้าวเข้ามายืนอยู่ใกล้ๆ เคออสแล้วพูดขึ้น “คุณหนู
เที่ยวกับคุณหนูมิเชล รอท่านเคออสอยู่บนรถเหาะเรียบร้อยแล้วครับ”
เคออสเพียงพยักหน้ารับ เกร็งรีบก้าวเท้าเดินตรงไปขึ้นรถทันใด

เมื่อเคออสเข้ามาถึงในรถเหาะ ก็พบว่าทั้งเทียร์และมิเชล
ซึ่งนั่งอยู่ด้านตรงข้ามต่างสวมแว่นกันอยู่ ขณะที่เคออสกำลังจะทัก
ว่าสวมแว่นทำไมในรถ ทั้งสองต่างดึงสายของแหวนสถานะออกมา
เชื่อมต่อกัน วิธีการนี้จะทำให้ผู้ที่ไม่ได้เชื่อมสายสัญญาณไม่อาจมองเห็น
หน้าจ้ออากาศหรือข้อมูลรายงาน เอกสาร และภาพต่างๆ ที่ทั้งสอง
แลกเปลี่ยนอยู่

“พี่เทียร์ นื่องขออันนั้นจนถึงหน้าจ้อนั้นนะ”

“ได้สิ พี่ขออันนั้นด้วยแล้วกัน”

“จะรับน้ำอะไรดีครับ” พ่อบ้านรีบถามหลังจากขึ้นมาถึงในรถแล้ว

“ไม่” สองสาวตอบพร้อมเพรียงกัน

พ่อบ้านจ้องมองหญิงสาวทั้งสองแล้วเผยยิ้มเล็กน้อย แม้
เคออสจะเดาได้ว่าเรื่องตรงหน้าน่าจะมีลับลมคมใน แต่เขาต้องรีบ
พักผ่อนให้มากในตอนนี้อยู่ เพื่อฟื้นฟูสภาพร่างกายให้เร็วที่สุด เพราะ
ตัวเขาเองยังมีศัตรูกลุ่มหนึ่งคอยตามล่าอยู่ เขาจึงปิดตาลงเพื่อหลับ
พักผ่อนทันที

แต่ก่อนจะหลับตาลง เขาก็รีบโผล่ขึ้น “คุณลอส ช่วยปิดระบบ
ล่องหนด้วยครับ ไม่เช่นนั้นพวกเราคงได้ตายแน่นอน”

“ฮ่าๆๆ” ลอสหัวเราะ

“ไม่ต้องกลัวครับท่านเคออส มีที่จอดรถพิเศษสำหรับตระกูล
ซินแคลร์”

ณ เครื่องโรงพยาบาลยู่ทส์ สาขาทวีปการุต้า

เครื่องโรงพยาบาลยู่ทส์จัดเป็นโรงพยาบาลเอกชนที่ดีที่สุดในการัง ทุกทวีปจะมีเปิดไว้อยู่หนึ่งแห่ง นโยบายของผู้ก่อตั้งได้ให้ไว้เพียงสองข้อ คือ แพทย์ดีที่สุกกับความปลอดภัยดีที่สุก นโยบายทั้งสองตรงกับ สัญลักษณ์ของโรงพยาบาล ซึ่งเป็นเครื่องหมายบวกลีเขียวล้อมรอบ ด้วยวงแหวนสีทอง

เครื่องหมายบวกลีเขียว หมายถึง นายแพทย์ยู่ทส์ชั้นแนวหน้า สามารถรักษาผู้ป่วยได้ในทุกกรณี จนเกิดคำร่ำลือว่า

ขอเพียงพวกคุณยังไม่ตาย พวกเราจะหาทางรักษาให้

ส่วนวงแหวนสีทอง หมายถึง แนวป้องกันรอบนอกที่คอยป้องกัน ผู้คิดร้ายต่อคนไข้ ไม่ให้เข้ามาทำร้ายคนไข้ได้ขณะดำเนินการรักษาอยู่

ผู้ก่อตั้งได้ใช้สัญลักษณ์ของโรงพยาบาลมาเป็นรูปแบบการ จัดวางตัวอาคาร หากมองจากบนท้องฟ้าลงมาจะเห็นอาคารที่ถูกจัด วางเป็นเครื่องหมายบวกลีเขียว ถูกล้อมรอบด้วยวงแหวนขนาดใหญ่ สีทองหนึ่งวง

หากพินิจจากอาคารที่เป็นเครื่องหมายบวกลีเขียว ผนังด้านข้าง อาคารทาสีขาว จำนวนชั้นมีถึงหนึ่งร้อยชั้น กึ่งกลางของโรงพยาบาล ทุกชั้นเป็นห้องรักษาผู้ป่วย ส่วนด้านข้างทั้งสี่ทิศเป็นห้องพักผู้ป่วยที่มีถึง 4,000 ห้อง ขณะที่ยังวงแหวนสีทองหรือป้อมปราการวงแหวนขนาดใหญ่ มีเหล่าจอมยุทธ์ชั้น 1 ถึง 2,500 คน ถูกจ้างมาให้เป็นยามเฝ้าระวังเหล่า ผู้บุกรุก

ดังนั้นผู้ที่เข้าไปยังโรงพยาบาลต้องผ่านวงแหวนสีทองนี้ด้วยกัน ทุกคน

ณ ที่จอดรถพิเศษของตระกูลชินแคลร์

“เรากำลังจะลงถึงทางเชื่อมแล้วนะครับ” ลอสพูตขึ้น

เคออสสัมผัสได้ว่ารถจอดลงบนพื้น จากนั้นพื้นซึ่งรถจอดอยู่ก็เลื่อนลงอย่างว่องไว

ส่วนเทียบกับมิเซลยังคงแลกเปลี่ยนข้อมูลกันอยู่อย่างต่อเนื่อง แม้จะผ่านมาแล้วถึงหนึ่งชั่วโมงก็ตามที คงมีเพียงพ่อบ้านเท่านั้นที่ยังคงดูมีสีหน้าใจเย็น เขาคอยสังเกตเคออสอยู่ตลอดเวลา

พ่อบ้านหันมามองเคออสพร้อมส่ายหน้า เขากล่าวเหมือนอ่านใจเคออสได้ “สถานที่แห่งนี้อยู่ห่างจากวงแหวนของโรงพยาบาลประมาณสิบกิโลเมตร ส่วนที่ท่านรู้สึกว่ารถกำลังเลื่อนลงนั้นถูกต้องแล้ว”

เคออสหันไปมองพ่อบ้านด้วยแววตาสงสัย แต่พ่อบ้านรีบโพล่งต่อ “ผมไม่ได้อ่านใจได้ แต่สีหน้าของท่านบอกผมว่าสงสัยสิ่งใดอยู่ครับ”

กึก!!! การเคลื่อนที่ได้หยุดลง ประตูรถเลื่อนเปิดออก

ข้างนอกรถยังคงมืดมิด มีเพียงแสงสลัวจากรถส่องสว่างอยู่จุดเดียว ทันทีที่ปลายเท้าข้างหนึ่งของเคออสได้สัมผัสพื้น แสงสว่างพลันปรากฏขึ้นเป็นเส้นตรงไปยังสถานที่แห่งหนึ่งเบื้องหน้า เมื่อมองไล่ตามไปจึงเห็นลิฟต์ขนส่งขนาดใหญ่ จู่ๆโดยสารถได้เกือบสามสิบที่

เทียร์เดินมาขึ้นข้างหลังเคออส พร้อมอธิบายด้วยเสียงว่าจริง “นั่งลิฟต์ขนส่งไปสักห้านาทีก็จะถึงปลายทาง”

ขณะที่เคออสยังมองดูสถานที่แห่งนี้รอบๆ เทียร์ก็เดินนำหน้าไป เธอหันมาจูงมือขวาของเคออสด้วยรอยยิ้มสดใส “ตามมาสิ จะได้ไปหาคุณน้าไวๆ คิกๆ”

มิเซลซึ่งลงจากรถช้าที่สุดเพราะมัวเรียงข้อมูลในแหวนสถานะเพ็งเสิร์จ กรีดร้องเสียงดังจนคนทั้งหมดต้องหันหน้าไปมอง

“เกิดอะไรขึ้นมิเชล” เทียร์โพล่งขึ้นก่อนเคออส

“เมื่อก็มีอะไรเดินผ่านขาฉันไป...” มิเชลพูดด้วยเสียงหวาดกลัว

เทียร์เดินมายืนข้างซ้ายของเคออสพร้อมปรับมือเสียงดังแปะสามสี่ครั้ง แสงสว่างเริ่มส่องกระจายออกจากจุดที่เทียร์ยืนอยู่ไปทั่วทั้งสถานที่แห่งนี้...

เผยให้เห็นห้องครึ่งวงกลมขนาดใหญ่เหมือนซานซาลา จอรถไฟขนส่งตามปกติ แต่ห้องนี้เพียงถูกออกแบบให้เป็นลิฟต์ขนส่ง เขายังคงพยายามกวาดตามองไปรอบๆ เพื่อค้นหาบางสิ่งที่เลี้ยวขาของมิเชล

จนกระทั่งเสียงหนึ่งพลันดังขึ้นจากข้างซ้ายของเทียร์ มันกำลังจะกระโจนมาด้วยความเร็วเท่าเพลงเตะของซารัม ทำให้เคออสรีบกอดร่างของเทียร์พร้อมหันหลังหันสิ่งนั้นทันใด ในใจของเขาได้แต่หวังฟังพลังคุ้มครองร่างกายที่เพิ่งเรียกได้แค่สี่ส่วน

ตุบ!!!

แรงจู่โจมมิได้รุนแรงอย่างที่เคออสหวาดกลัว แต่บางสิ่งซึ่งเกาะอยู่ตรงหลังทำให้เขาตัดสินใจจะปลดปล่อยคลื่นมังกรขึ้นสูงสุดที่เขา

แผ่ลิบ!!!

ทว่าก่อนที่เขาจะใช้คลื่นมังกร บางสิ่งเหนียวเหนอะก็ตัวผ่านแก้มของเคออสทั้งสองข้าง ทำเอาเขาต้องสยิวกายหันไปมองรอบหนึ่ง จึงพบว่าเป็นสุนัขตัวใหญ่สายพันธุ์โกลเดนรีทรีฟเวอร์

เทียร์ซึ่งอยู่ในอ้อมกอดของเคออสพูดขึ้นเบาๆ “กอดฉันแล้วจะรับผิดชอบด้วยมั๊ยคะ”

เคออสรีบคลายแขนออก สีหน้าของเขาเกือบชินเล็กน้อย หันไปดูเจ้าสุนัขตัวที่เป็นต้นเหตุของเรื่อง มันส่ายหางพร้อมเดินถอยหลังไปก่อนจะเริ่มกระโจนพุ่งเข้าใส่เคออสอีกครั้งจนเกิดเสียงดังตุบ!

ทว่าในครั้งนี่เคออสจับมันนอนลงกับพื้นอย่างนุ่มนวล แล้วเริ่มลูบศีรษะและเกาท้องของมันไปเรื่อยๆ เจ้าสุนัขตัวยักษ์ส่ายทั้งหางและขาไปมาอย่างมีความสุข

เทียร์ซึ่งยืนอยู่ด้านหลังของเคออสพลันเรียกชื่อของมัน “ซันเดย์ ทำไมไม่มาอยู่ที่นี่ล่ะ หรือว่า...จะมาที่นี่ด้วย”

เคออสหันไปมองเทียร์ เห็นเธอยกมือขวาขึ้นมาป้องปาก แหวดาดูตกใจ เสียงพึมพำเบาๆ ดังมาจากเธอ จนเขาเองก็ยังไม่รู้ว่าพูดเรื่องอะไร นอกจากเบ้าตาของเทียร์ซึ่งเริ่มมีน้ำตาคลอ

เมื่อซันเดย์เห็นเจ้านายเป็นเช่นนั้นก็เดินไปชี้หัวของมันถนัดขาของเทียร์ แต่เธอดูเหมือนจะไม่สนใจซันเดย์เลย กลับเดินตรงไปยังลิฟต์ขนส่งอย่างว่องไว ซันเดย์เดินตามเทียร์ไปและเริ่มเห่าโง้งๆ เรียกถึงความสนใจ

เมื่อเทียร์หันมามองซันเดย์ มันก็รีบนั่งลง “อย่าตามมา ที่นี่เขาไม่อนุญาตให้นำเจ้าเข้าไป”

เพียงเทียร์หันหลังให้ เจ้าซันเดย์ก็รีบลุกขึ้นและเดินตามไป เสียงฝีเท้าของมันทำให้เธอหันมามองมันอีกรอบ มันแก้งทำเป็นนั่งลงแล้วหันไปด้านข้างเหมือนไม่ได้ทำอะไรผิด

แววตาของเทียร์ในยามนี้เรียบนิ่งแบบแปลกๆ แต่ทำให้เคออสรู้สึกคุ้นเคยเหมือนกับว่าเขาเคยเห็นแววตาแบบนี้ของเธอมาก่อน ในใจเขาคิดว่า “หรือว่าเราจะเคยรู้จักเธอจริงๆ”

“ซันเดย์ ซันเดย์ มานี่มา” เสียงของลอสดังขึ้นเพื่อเรียกซันเดย์ให้ไปหาที่ข้างรถเหาะ

เมื่อซันเดย์หันไปเห็นลอส มันก็รีบเห่า “โง้งๆ”

หางของมันกระดิกยินดีแล้ววิ่งตรงไปหาลอสทันที ความเร็วในการเคลื่อนไหวยของมันทำให้เคออสสนใจเป็นพิเศษ เพราะการ

เคลื่อนไหวแบบนั้นย่อมไม่ใช่สุนัขอรรถมา แต่สิ่งหนึ่งที่เขาสงสัยมากเป็นพิเศษคือ ก่อนที่เทียร์จะปรบมือให้สว่างขึ้นทั่วทั้งห้อง ทำไมเท้าของมันซึ่งสัมผัสพื้นช่วงแรกถึงไม่ปรากฏแสงสว่างแบบที่เท้าของเขาสัมผัสพื้นในช่วงนั้น

เคออสจับจ้องชั้นเดย์จนกระทั่งมันเดินไปถึงลอส เมื่อเคออสมองหน้าลอสอีกครั้ง ก็กลับพบว่าลอสกะพริบตาให้เขาเหมือนจะสื่ออะไรบางอย่าง ทว่าเคออสกลับไม่เข้าใจว่าเขาต้องการบอกสิ่งใดแก่ตน

พ่อบ้านหยิบถ้วยรางวัลและข้าวของทั้งหมด เดินมาหยุดยืนอยู่ด้านหลัง พลันโพล่งคำตอบให้เคออสทั้งหมดที่เขาารู้สึกสงสัยเมื่อครู่ “ชั้นเดย์เป็นหนึ่งในเจ็ดสัตว์อภิศาสตร์ของตระกูลชินแคลร์ ส่วนลอสต้องการบอกให้ท่านเคออสช่วยดูแลคุณหนูเทียร์”

กล่าวจบก็เดินตามเทียร์และมิเชลไป เคออสยังคงไม่ค่อยเข้าใจสักเท่าไรว่าทำไมเทียร์ถึงมีน้ำตาคลอเบ้า แคเห็นสุนัขเพียงตัวเดียว หรือว่าเจ้าของสุนัขตัวนี้จะมีความสัมพันธ์พิเศษอะไรกับเธอ

เคออสเดินไปนั่งอยู่ด้านข้างเทียร์ ตลอดการเดินทางห้านาที เทียร์ไม่ได้เอ่ยวาจาใดออกมาอีก จนชั้นลิฟต์มาโผล่ตรงด้านหน้าทางเข้าบุคคลชั้นพิเศษของบ่อมปรการวงแหวนสีทอง

เทียร์ยังคงเดินนำหน้าแบบไม่สนใจคนที่เดินตามหลัง เธอเดินเข้าไปยังอุโมงค์ตรวจจสอบทันใด

อุโมงค์แห่งนี้ปกติมีสีขาวตลอดเส้นทาง ทุกๆ ช่วงตรวจจสอบ หากใส่รหัสผ่านที่ลงทะเบียนไว้ไม่ถูกต้อง จะไม่สามารถผ่านประตูกันอาณาเขตแต่ละช่วงไปได้ เหล่าจอมยุทธ์ที่เดินอยู่ด้านข้าง ส่วนใหญ่เป็นแค่พวกมีคลื่นมังกรชั้น 10 ยกเว้นหัวหน้าคุ่มแต่ละจุดที่มีคลื่นมังกรสูงถึงชั้น 15

เคออสเคยได้ข่าวว่า ผู้มีคลื่นมังกรสูงสุดในที่แห่งนี้มีถึงชั้น 24

จัดว่าน้อยกว่าพ่อของเขาเพียงแค่นั้นเดียว แต่บุคคลผู้นั้นไม่เคยปรากฏกายออกมาให้ใครพบเห็น คนส่วนใหญ่จึงคิดว่าเป็นเพียงแค่ชาวลิอโนจอมยุทธ์เน็ต เพื่อสร้างกระแสความหวาดกลัวให้แก่คนที่คิดจะมาลองตีเท่านั้น

ก่อนจะเดินเข้าอุโมงค์ตามเทียร์ เคออสมองซ้ายขวาอยู่หลายรอบ เพราะปกติจะต้องมีจอมยุทธ์เดินตามเขาไปตลอดเส้นทาง แกรมยังต้องผ่านจุดตรวจถึงสิบจุด แต่ในตอนนั้นก็กลับไม่มีใครมาสักที เทียร์ซึ่งเดินนำหน้าก็ไม่ได้หันมาอธิบายอะไรแก่เขาแม้แต่น้อย

พ่อบ้านซึ่งเดินตามมาหยุดยืนด้านข้างได้โพล่งขึ้น “ทางผ่านชั้นพิเศษจะไม่มีคนตามเฝ้าระวัง เพราะคนที่จะผ่านเข้าไป ได้รับการรับรองชั้นสูงสุดไว้แล้วครับ ท่านเคออส”

“แล้วแบบนี้ความปลอดภัยไม่ลดลงหรือ”

พ่อบ้านเฒ่าสายหน้า “ผู้ที่ใช้ทางผ่านพิเศษได้ ล้วนเป็นผู้ที่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของโรงพยาบาลยุทธ์ ท่านเคออสคิดว่าจะมีใครบุบหม้อข้าวของตัวเองเล่นหรือครับ”

ด้วยความรู้อันน้อยนิดที่มีอยู่ เคออสจึงโพล่งถามกลับไป “แต่โรงพยาบาลยุทธ์ไม่ใช่ของเครือสหพันธ์การค้าเอเดลไนต์หรือครับ”

มิเชลส่งยิ้มให้เขาก่อนจะพูดเบาๆ ว่า “พี่ไม่รู้จักจริงๆ หรือว่าสหพันธ์การค้าเอเดลไนต์ก่อตั้งโดยใคร”

“ก็มีตระกูล เอเวอดีน เดลเนียบ ไนต์แมร์”

ขณะที่เคออสเริ่มครุ่นคิดเป็นการใหญ่ พ่อบ้านซึ่งยืนอยู่ด้านข้างรีบตอบแทนให้ “ทั้งสามตระกูลที่ท่านเคออสกล่าวมา ล้วนเป็นลูกหลานของตระกูลชินแคลร์ และแต่งงานออกจากตระกูลไปทั้งสิ้น”

“รีบหน่อยได้มั๊ยคะเคออส ดิฉันจะรีบไปพบท่านพ่อ” เทียร์โพล่งขึ้นด้วยเสียงร้อนใจ

“พ่อของเทียร์อยู่ที่นั่นด้วยหรือ”

“มิใช่ครับ เพียงแต่ท่านคงจะแอบมาเยี่ยมมารดาของคุณหนู เทียร์ ตัวกระผมเองก็ยังไม่เคยได้รับสิทธิ์ให้เข้าพบพวกท่านสักครั้ง”
พ่อบ้านตอบ

เคออสรู้สึกว่เรื่องพวกนี้จะเป็นเรื่องเฉพาะของครอบครัว เขาจึงเร่งเดินตามเทียร์ไปโดยไม่สนใจซักถามต่อ เพราะหากยังคงถามต่อไป ก็จะเป็นการเสียมารยาท

ตลอดเส้นทางมีเพียงด้านตรวจแหวนสถานะกับด้านติดตั้งบอลทรงกลม ดิอายดี⁵ ไว้ที่ไหลขวา

เมื่อผ่านด้านตรวจทั้งหมดจนมาถึงปากทางออก พบว่าสถานที่แห่งนี้ต่างไปจากทางออกของคนปกติแบบที่เคออสเคยมา เนื่องจากหากเป็นทางออกปกติจะเป็นลิฟต์เลื่อนตรงเข้าไปยังอาคารโรงพยาบาลที่ถูกสร้างไว้ใต้ดิน แต่สถานที่แห่งนี้กลับมีลิฟต์เหาะหลากหลายขนาด ตั้งแต่ขนาดเล็กจนถึงขนาดใหญ่

เทียร์เดินขึ้นลิฟต์เหาะขนาดเล็กเครื่องหนึ่ง เพดานเลื่อนเปิดออก เผยให้เห็นท้องฟ้า ก่อนที่ลิฟต์จะลอยขึ้นไป เธอเพียงหันมาพูดเบาๆ “เคออส ไปเยี่ยมหน้าของคุณก่อนได้เลย เดี่ยวดิฉันจัดการเรื่องส่วนตัวเสร็จแล้วจะตามไป ส่วนพ่อบ้านไม่ต้องตามมานะคะ เพราะฉันไม่อยากให้ต้องมายืนรออยู่ข้างนอกเหมือนทุกที”

ขณะที่ลิฟต์ของเธอลอยจนถึงเพดาน ทั้งเธอและลิฟต์พลันล่องหน ทำเอาเคออสและมิเชลต้องหันหน้าไปมองกัน และเริ่มเข้าใจแล้วว่า ทำไมพวกเขาถึงไม่เคยเห็นบุคคลชั้นพิเศษพวกนี้เลยแม้แต่

---

⁵ ลักษณะเป็นลูกบอลมีเส้นผ่านศูนย์กลางหนึ่งนิ้ว เป็นอุปกรณ์ติดตามตัวเพื่อใช้สำหรับควบคุมนักโทษในยุคปัจจุบัน

คนเดียวในเครื่องพยาบาลยุทธร

พ่อบ้านโค้งศีรษะให้คุณหนูของตน ก่อนจะหันมามองเคออส เขาทำท่าเหมือนจะกล่าวบางสิ่ง แต่เคออสรีบยกมือห้ามไว้พร้อมทั้งส่ายหน้า

“ผมไม่อยากจะรู้เรื่องครอบครัวของเธอมากนัก เพราะหากเทียร์จะขอความช่วยเหลือจากผม เธอคงเล่าให้ผมฟังแล้ว”

“ท่านเคออสไม่เคยเปลี่ยนไปเลยจริงๆ ผมก็แค่จะบอกท่านว่าอย่าสงสัยในตัวคุณหนูเท่านั้นเอง” พ่อบ้านพูดด้วยรอยยิ้ม

“เราเคยเจอกันมาก่อนจริงๆ หรือครับ”

พ่อบ้านมิได้ตอบวาทะ แต่เดินไปหยุดยืนตรงลิฟต์เหาะที่มีขนาดกลางพอให้คนใช้งานได้ราวห้าคน เมื่อเคออสเห็นเช่นนั้นก็จึงมีมิเชลเดินตามขึ้นไป

หน้าจ้ออากาศปรากฏขึ้นเหนือฝ่ามือของเคออส แต่เขาสัมผัสเบาๆ เสียงตอบรับจากระบบปลั้ดงขึ้น “โปรดระบุสถานที่ กัดหนึ่ง...ลิฟต์เหาะจะพาไปพบแพทย์ยูทธรประจำตัวของคนไข้ กัดสอง...ลิฟต์เหาะจะพาตรงไปสู่ห้องพักฟื้นคนไข้ กัดสาม...ลิฟต์เหาะจะพาชมสถานที่รอบๆ กัดสี่...ลิฟต์เหาะจะเลื่อนไปยังแผนกการจัดการทั่วไป กัดห้า...เรียกให้แพทย์ยูทธรประจำตัวคนไข้ไปพบกับท่านที่ห้องคนไข้ กัด...”

บริการที่เพิ่มมากขึ้นทำเอาเคออสต้องยิ้มแห้งๆ เพราะปกติเขาทำได้เพียงแค่ตรงไปยังห้องพักฟื้นคนไข้เท่านั้น ไม่มีสิทธิ์ไปพบแพทย์ยูทธรประจำตัวของคาร์ล หรือสั่งให้แพทย์ยูทธรไปพบเขาที่ห้องของคาร์ลได้แบบนี้อย่างแน่นอน แต่เขารู้ตัวดีว่าควรเลือกสิ่งใดจึงกัดสอง

จ้ออากาศบานหนึ่งปลั้ดงปรากฏขึ้นมาก่อนที่ลิฟต์เหาะจะเลื่อนขึ้น ด้านขวาบนของจ้ออากาศมีรหัส A-01 ซึ่งเป็นรหัสของแพทย์ยูทธร

ประจำตัวคาร์ล “สวัสดิ์เคออส นี่พีเองนะ ถ้ามาก็เรียกสิ ไม่ต้องเกรงใจหรอก”

แม้อีกฝ่ายจะพูดกับเคออสเหมือนเพื่อนสนิท แต่เคออสเคยเจอเขาเพียงแค่สองครั้งเท่านั้น

“คือว่า...” ก่อนที่เคออสจะทันปฏิเสธ แพทย์ยูทอร์เจ้าของไซ้เริ่มรายงานอาการอย่างรวดเร็ว “ระดับคลื่นมังกรในตัวผู้ป่วยมีอาการเสถียรขึ้น 2 เปอร์เซ็นต์ แต่ยังไม่อาจเข้าควบคุมร่างกายได้เหมือนคนปกติ ดังนั้นในปัจจุบันทำได้เพียงติดต่อผ่านหน้าจอเหมือนเดิม”

พ่อบ้านยกมือขวาขึ้น ตะเบ็งเสียงดังเหมือนกับจะตวาดอีกฝ่าย “พอเถอะ ให้ท่านเคออสเขาไปเข้าเยี่ยมตามปกติ”

“ครับท่าน...” เหมือนเขาจะกล่าวไม่จบ แต่รีบปิดหน้าจอไปก่อนครั้น!!! ลิฟต์เหาะเลื่อนขึ้นข้างบนอย่างรวดเร็ว

เคออสหันไปมองพ่อบ้านที่กำลังส่ายหน้า “เป็นเรื่องปกติครับท่านเคออส เวลาที่มีการใช้เส้นทางของบุคคลพิเศษ แพทย์ยูทอร์ประจำตัวคนไซ้จะต้องรับมารายงานอาการทันที”

“แต่ผมไม่มีสิทธิ์แบบ...”

“จริงๆ เรื่องนี้ท่านเคออสเพิ่งแค่นี้ไม่รู้...” พ่อบ้านนั่งเสียบไปเคออสเริ่มนึกคิดและทบทวน “หรือว่าจะเป็นที่ท่านพ่อ...”

พ่อบ้านเพียงพยักหน้า “ถูกแค่ครึ่งหนึ่งครับ”

เมื่อเคออสได้ยินคำตอบของพ่อบ้าน เขาก็เริ่มคิดวิเคราะห์ไปถึงเรื่องเมื่อสองปีก่อน

ย้อนกลับไปสองปีก่อน

เสียงฟ้าผ่าเปรี้ยงดังกังวาน สายลมพัดกระแทกใส่หน้าต่างดังซู่ รวมถึงเสียงจากเศษใบไม้ข้างนอกบ้านที่ปลิวมาติดกำแพงดังเฉีอะ แต่

เคออสซึ่งอยู่ในห้องฝึกวิชายังคงยืนตีลังกากลางหัวด้วยนิ้วโป้งมือขวาข้างเดียวเช่นทุกวัน เพื่อวอร์มอัปร่างกายให้พร้อมสำหรับฝึกวิชากับคาร์ลในยามเย็น

วันนี้คาร์ลมาช้ากว่าปกติเกือบหนึ่งชั่วโมง เคออสลองโทรศัพท์ไปหาอีกฝ่าย จนกระทั่งได้ยินเสียงตอบรับจากระบบ “หากติดต่อไม่ได้ ผมคาดว่าคงจะลี้มแหวนสถานะไว้ ขอให้ท่านใจเย็นๆ ผมจะติดต่อกลับไปภายหลัง”

เสียงตอบรับที่แสนคุ้นเคยเพราะคาร์ลมักจะลี้มแหวนสถานะไว้ในห้องเป็นประจำ เคออสจึงวอร์มอัปต่อไป จนเสียงหนึ่งดังขึ้นตรงประตูห้องฝึก

ตุบ!!!

เคออสรีบเปิดประตูออก เผยให้เห็นคาร์ลนอนจมกองเลือด ปากพรั่งพลูโลहितออกมามีขนาดสาย

ดวงตาที่พวามัวของคาร์ลทำเอาเคออสถึงกับหน้าซีด มือขวาของคาร์ลเลื่อนมาจับแขนของเคออส “พวกมารยุทธ์กำลังตามมา ที่นี่ไม่ปลอดภัย หลานรัก เจ้ารีบหนีไป”

ใบหน้าของคาร์ลซีดเผือด เคออสจึงรีบแบกเขาเข้ามาในโรงฝึกพร้อมติดต่อไปยังโรงพยาบาลใกล้เคียง แต่ไม่ว่าที่ไหนก็ไม่ยอมรับให้เขาเข้าไป เนื่องจากเรื่องที่เขาได้กระทำไว้เมื่อสองปีก่อน จนเหลือโรงพยาบาลสุดท้ายซึ่งเป็นของเครือโรงพยาบาลยุทธ์ ค่ารักษาแพงเกินขีดจำกัดที่เขากับคาร์ลจะหามาจ่ายได้ ยกเว้นเขาจะชนะรายการใหญ่ๆ ตลอดทั้งปี และมีสปอนเซอร์ให้การสนับสนุน

เคออสได้แต่กัดฟันติดต่อไปทันใด “สวัสดิ์ครับ ผมเคออสบาเบล ต้องการเข้าใช้บริการ อากาของผู้ป่วยอยู่ในระดับ 8 มีโอกาสตายทุกเมื่อ แต่ผมจะฟันใช้คลื่นมังกรือชีวิตไว้ให้นานที่สุด โปรดรับเข้า

รักษาด้วย”

ผ่านไปหนึ่งนาที่ ยังคงไม่มีการตอบกลับจากปลายสาย น้ำตาของเคออลไหลพรูออกมา ขณะที่มือขวาของเขายังคงปล่อยคลื่นมังกรัดใส่ร่างของคาร์ลเพื่อยื้อชีวิตไว้ให้นานที่สุด

“หลานรัก รีบหนีไป...”

เสียงฝีเท้าจำนวนมากที่ล้อมรอบบ้านทำให้เคออลตัดสินใจจะขอผู้ตาย เพราะชีวิตที่ผ่านมาของเขาก็ไม่ได้วิเศษนักหนา หากจะตายวันนี้ก็คงไม่แตกต่างกับวันหลังจากนี้ เขาเดินไปหยุดรอน้ำประตูป้าน ลอบเกร็งกำลังถึงขีดสุด มือขวายกยิบเม็ดยาสีทองเม็ดหนึ่งขึ้นมาเพื่อเตรียมกินมันก่อนจะผู้ตาย

ทว่าเพียงครู่หนึ่ง เสียงฝีเท้าของคนเกือบทั้งหมดก็หายไป เพราะรถเหาะคันหนึ่งที่มีสัญลักษณ์ของเครือโรงพยาบาลยูทอร์ร่อนลงมาจอดอยู่หน้าโรงฝึก

นายแพทย์ยูทอร์คคนหนึ่งในชุดขาว หน้ากากสีเขียวมีตัวอักษร A-01 เลื้อยคลุมด้านหลังมีสัญลักษณ์เครือโรงพยาบาลยูทอร์เดินเข้ามาใกล้ เคออลรีบหลบทาง

เมื่อแพทย์ยูทอร์คนั้นเดินไปถึงคาร์ล เขาก็ใช้เข็มฉีดยาห้าเล่มฉีดยาเข้าร่างของคาร์ลอย่างว่องไว

เมื่อเสร็จจลัน เขาก็เอ่ยขึ้นเบาๆ “ไม่ต้องห่วง คนไข้จะไม่ตายในมือของเรา”

เขาคดสัญลักษณ์บางอย่างบนแหวนสถานะ จอมยูทอร์อีกสองนายปรีเข้ามาแบกร่างของคาร์ลวางลงบนเปล พาเดินขึ้นไปยังรถเหาะทันใด

เคออลได้แต่นั่งงงกับการติดต่อและความเร็วของพวกเขา แต่ก็คิดว่าคงเป็นโชคดีที่คนพวกนี้มาถึง

กลับมา ณ ปัจจุบัน

“นั่นสินะ คงเป็นแบบนั้นสินะ” เคออสพยักศีระษะขึ้นลงด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เขาเคยเห็นพ่อของเขาและเทียร์ร่วมประชุมกัน ก็พอคาดเดาเหตุผลทั้งหมดได้อย่างแม่นยำ

“ท่านราชันย์ยุทธ์และคุณหนูเทียร์ได้ช่วยเหลือท่านในครั้งนั้น” พ่อบ้านตอกย้ำให้เคออสเชื่อมั่นในความคิดของตน

มิเชลซึ่งนั่งเงิบมาตลอดโพล่งขึ้นเบาๆ “พีคะ ดอกไม้ตรงนั้นสวยมากๆ เลยค่ะ”

เคออสหันมองไปยังทิศทางที่มิเชลชี้ ดอกไม้รูปหัวใจหลากสีล้วนขึ้นเรียงรายอยู่ตามต้นไม้ชนิดต่างๆ พวกมันต่างเปล่งแสงดงามดุจดวงจันทร์ มันคือต้นเลอฟานที่เติบโตได้หลากหลายรูปแบบ แต่ละต้นจะมีรูปร่างคล้ายต้นมะพร้าว ต้นบอน ต้นว่านหางจระเข้ และอื่นๆ อีกมากมาย ที่นี่เป็นส่วนสำหรับพักผ่อนของคนไข้

เขายิ้มเล็กน้อยก่อนพูด “น้องรู้ไหมว่าดอกเลอฟานมีความหมายว่าอะไร”

มิเชลส่ายหน้า นิ้วของเธอเริ่มจิ้มใส่หน้าจอกอากาศประจำลิฟต์เหาะเพื่อค้นหาข้อมูล เคออสเห็นน้องสาวบุญธรรมกำลังยุ่งอยู่จึงมิได้อธิบายอะไร

ทว่าพ่อบ้านกลับพูดขึ้น “เป็นดอกไม้ที่มีไว้สำหรับสื่อรัก หากหญิงคนใดขี้มือไปยังดอกไม้เลอฟานเพื่อให้ชายที่เธอหมายตามองตามันเป็นการบอกโดยนัยว่า ฉันแอบชอบเธอนะ”

น้องสาวบุญธรรมมีสีหน้าเคลิบเคลิ้มกับน้ำเสียงของพ่อบ้านและแอบคิดในใจว่า ถ้าทำแบบนี้กับซารัม อีกฝ่ายจะเข้าใจเธอบ้างไหม แต่ในใจเธอมีคำตอบออกมา “มันไม่เข้าใจแน่นอน”

พ่อบ้านเริ่มเอ่ยต่อ “หากมอบให้ในยามเช้าก่อนวันเดดครั้งแรก

จะเป็นการบอกว่า ขอให้เดดแรกของพวกเขาเราตราตรึงไปชั่ววันจันทร์”

เขาเงยไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดแบบรวบย่อ “ส่วนมอบให้ตอนเย็นเป็นการขอแต่งงาน และด้วยความสามารถที่ขึ้นได้หลากหลายรูปแบบของดอกเลอฟาน ทำให้คนจัดสวนในปัจจุบันมักปลูกไม้ดอกพันธุ์นี้พันธุ์เดียวทั้งสวน”

เมื่อฟังจบ มิเชลก็ถึงกับหน้าขึ้นสี หันไปกระเจ้ากระงอได้ เคออส “พี่บ้า พี่ก็รู้ว่าหนูไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น”

“ก็เพราะน้องมีนิสัยแบบนี้แหละ พี่เลยห่วงน้องเสมอ” เคออส เอื้อมมือไปลูบศีรษะของอีกฝ่าย

“ขณะนี้ใกล้ถึงระเบียบห้องพักผู้ป่วย โปรดระมัดระวังขณะเดินลง” ลิฟต์เหาะค่อยๆ เลื่อนแนวระนาบ ฐานรองยื่นเป็นพื้นที่ออกไป เชื่อมติดกับระเบียบ

ครืด!!! ปีก!!!

ตัวยึดทั้งหมดทำงานเสร็จสิ้น ราวระเบียบที่ขวางกั้นเลื่อนลงเป็นดังตะปูยึดตัวสุดท้าย

เอียด!!! กีก!!!

เคออสเดินเข้าไปในห้องพักผู้ป่วยอย่างรวดเร็ว ภายในห้องมีเพียงแคปซูลรักษาสีทองอันหนึ่ง กับหน้าต่างอากาศที่เผยให้เห็นใบหน้ายิ้มแย้มของคาร์ล “โง่หลานรัก นำกำลังเล่นเกมออนไลน์มันอยู่เลย มีเวลาคุยแค่นี้สิน่าทีนะ ก่อนจะลงภารกิจตะลุยถ้ำกับเพื่อนใหม่ของน้ำ แล้วก็เรื่องเงินไม่ต้องห่วงนะ น้ำหาได้จากในเกมออนไลน์มาเยอะมาก ฮ่าๆๆ แถมน้ำยังคิดเลยว่า นอนอยู่ในแคปซูลรักษาแบบนี้ก็ดี จะได้ไม่ต้องแกลงด้วย หึๆ”

รอยยิ้มประดับเต็มใบหน้าของคาร์ล แต่เคออสมีเพียงใบหน้าเย็นชา คาร์ลซึ่งเพิ่งสังเกตเห็นต้องกระแอมไอเล็กน้อย ยกนิ้วชี้สองข้าง

มาชนกันอยู่กลางอก พุดเสียงละห้อย “หลานรัก ก็แบบว่าน้ำเพ็งจะได้ เจอ...”

หน้าจอกอากาศบานหนึ่งปรากฏขึ้น มันมิได้แสดงให้เห็นใบหน้าของผู้ติดต่อเข้ามา มีเพียงเสียงแส่นไพเราะของอิสตรีนางหนึ่งดังกังวาน “พีคาร์ลจะไปกันหรือยังคะ”

หน้าจอของคาร์ลกลายเป็นสีดำเพื่อเปิดช่องติดต่อลับโดยไม่ให้คนรอบข้างได้ยินเสียง เคออสยื่นยิ้มเข้ากับสิ่งที่คาร์ลทำ “ท่านน้ำ ไม่เปลี่ยนไปเลย ยังคงใช้ชีวิตได้สุดยอดเช่นเดิม”

ขณะที่หน้าจอกลับมาสว่างขึ้นอีกครั้ง ใบหน้าของคาร์ลเต็มไปด้วยรอยยิ้ม “หลานรัก คะ...คือว่าน้ำขอตัวลาไปก่อนนะ ไว้วันหลัง เจอกันใหม่”

เคออสโค้งศีรษะให้เล็กน้อยก่อนจะพุดขึ้น “รักษาสุขภาพด้วยนะครับ ท่านน้ำ”

“ฮ่าๆ หลานรัก ตอนนี้อัจฉริยะของน้ำแข็งแรงกว่าเดิมเยอะ” สิ้นเสียง หน้าจอของคาร์ลก็ได้ดับลง

ก่อนที่เคออสจะหันไปหาฟอบบ้านหรือมิเชล ผนังด้านหนึ่งซึ่งเคยเป็นกำแพงก็เลื่อนเปิดออก เผยให้เห็นผู้ที่เดินเข้ามา เขาใส่หน้ากาก สีเขียวที่มีตัวอักษร A-01 จึงสมควรเป็นแพทย์ผู้ประจำตัวของคาร์ล

ทว่าเสียงของเขาซึ่งเดิมเป็นเสียงบุรุษ กลับกลายเป็นเสียงหวานใสของอิสตรี “ท่านพ่อมากก็ไม่บอก หนูจะได้มาเยี่ยม”

เคออสรีบหันหน้ากลับไปมองฟอบบ้าน มิเชลก็หันไปมองด้วยเช่นกัน แต่ฟอบบ้านมิได้ตอบวาทะใด นอกจากส่งยิ้มให้ลูกสาวของเขา

“ท่านพ่อ หนูมีเรื่องจะปรึกษาท่าน”

“ชีวิตของเจ้าเป็นอิสระจากพันธนาการทั้งปวงของตระกูล อยากจะทำอะไรล้วนเป็นสิทธิ์ของเจ้า” เสียงเย็นชาของฟอบบ้านทำเอาเคออส

รู้ว่าเขาอยู่ผิดที่ผิดเวลา จึงคิดจับมือมิเชลเพื่อเดินออกไปจากห้อง แต่มิเชลกลับยืนนิ่งไม่ไหวติง เคออสจึงรีบโพล่งขึ้น “คือว่า...ผมขอไปห้องพักญาติผู้ปวยได้หรือไม่ครับ”

“ท่านเคออส เรื่องส่วนตัวของข้าไม่สำคัญนักหรอก”

“อย่างไรผมก็ต้องรอเทียร์ ดังนั้นนี่จึงสมควรเป็นช่วงเวลาว่าง”

แพทย์ยุทธ์ยื่นส่งบัตรไตไบเล็กลง แผ่นหนึ่งมาให้ “ในห้องนั้นมีเครื่องเชื่อมต่อคลื่นสมองอยู่ สามารถไปใช้ได้ในกรณีอยากจะร่วมเล่นเกมกับน้ำของคุณหรือค้นหาข้อมูลที่น่าสนใจ”

เคออสมองบัตรในมือที่มีตัวอักษร C สีทองอยู่ตรงกึ่งกลาง มันทำให้เขารู้สึกเหมือนคุ้นเคยกับบัตรใบนี้เสียเหลือเกิน ทั้งที่เขาไม่น่าจะเคยเห็นมันมาก่อน ทว่าแพทย์ยุทธ์สาวเดินมาขึ้นแหวนสถานะที่มีสัญลักษณ์บวกรให้แก่อิยาตต์ที่เหล่าชาวของเคออส “จงนำทางไปให้แก่ผู้เข้าเยี่ยม”

อิยาตต์ของเคออสพลันปรากฏลำแสงนำทาง แม้จะมีลำแสงนำทางปรากฏขึ้นเบื้องหน้า แต่เคออสก็ยังคงสนใจบัตรใบนั้นอยู่ดี

“พี่คะ ไปพักกันเถอะ” มิเชลเดินมาจับมือเคออสทันใด แล้วพาเดินออกไปจากห้อง เขาซึ่งเดินตามไปยังคงจ้องมองบัตรใบนั้นต่อพยายามทบทวนว่าเขาลืมอะไรกันแน่ ทำไมในใจลึกๆ ของเขาบอกว่า เป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อเขาอย่างยิ่งยวด

เบื้องนอกยังคงเป็นเหมือนเดิมกับที่เขาเคยมาทุกครั้ง ห้องทรงกระบอกขนาดใหญ่ที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางกว่าหนึ่งร้อยเมตรมีแสงสลัวส่องออกจากรอบทิศทาง เหล่าผู้มาเยี่ยมบ้างนั่งรอหน้าห้องพัก บ้างนั่งเฝ้ามือกุมศีระด้วยความเครียด บ้างใส่ชุดมาฉลองวันเกิดให้แก่คนไข้

“พีคะ พี” มิเชลเรียกเคออสซึ่งกำลังเหม่อลอย

“มีอะไรหรือ”

“ก็พีนี่แหละ ชอบเหม่อลอยขณะเดินอยู่เป็นประจำ หากเกิดอุบัติเหตุขึ้นมาจะทำยังไง...” น้องสาวบุญธรรมใช้นิ้วชี้มือขวาชี้มายังเขา และเริ่มเอ็ดออย่างยาวนาน ทำเอาคนรอบข้างบางคนถึงกับอมยิ้ม

เมื่อมิเชลได้สติก็หันไปมองรอบข้างก่อนจะมีสีหน้าเขินอาย ปากเริ่มพูดตะกุกตะกัก “คะ...คือน้อง”

เคออสเพียงยกมือขวาขึ้นลูบศีรษะของมิเชลเบาๆ ก่อนจะเอ่ย “ขอบคุณนะ”

มิเชลผลอลบหน้าโดยไม่ตั้งใจ รีบเดินนำหน้าเคออสไปยังห้องพักญาติผู้ปวยอย่างรวดเร็ว

ขณะที่เดินมาถึงหน้าประตู มีชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ทางเข้าห้อง แม้จะเห็นเพียงแผ่นหลัง แต่ผิวกายที่ซีดเซียว ร่างกายที่สิ้นเทา ลมหายใจที่ติดขัดเหมือนคนป่วยร้ายแรง ทำเอาสองพี่น้องต้องรู้สึกแปลกประหลาดใจ

โรงพยาบาลแห่งนี้ปล่อยคนป่วยมาเดินเล่นเพียงลำพังตั้งแต่เมื่อไร

เคออสสองเลื่อนมือไปแตะไหล่ของเธอ

“พี่ชาย ไม่สบายหรือเปล่า”

เขาหันมาอย่างเชื่องช้า ดวงตาสีทองเป็นประกายของเขาสะกดให้เคออสร่างกายแข็งทื่อ รวมถึงจิตสังหารที่อีกฝ่ายปลดปล่อยออกมา นั้นจัดว่ามากโข แม้จะเป็นเพียงแค่ชั่ววูบหนึ่งก็ตามที ผมสีเงินที่ปิดใบหน้าซึ่งความมืดปกปิดใบหน้าหลอหลอแต่ดูเย็นชา ส่วนสูงของอีกฝ่ายมากกว่าเคออสเพียงประมาณหนึ่งเซนติเมตร เสื้อเข้ตเข้ารูปสีดำเผยให้เห็นกล้ามเนื้อได้รูปของเขา

เขากะแทกเสียงใส่เคออส “ถ้าแกไม่ใช่หมอ ก็ไม่ต้องมายุ่ง”
อีกฝ่ายมิได้ปล่อยคลิ่นมังกรใดๆ มาทั้งสิ้น แต่เคออสยังคงจับได้ว่าเขาต้องมีระดับพลังไม่แพ้ตนอย่างแน่นอน

“นี่นายจะบ้าหรือ พี่ชายฉันถามด้วยความเป็นห่วง นายมีสิทธิ์อะไรมาใช้น้ำเสียงแบบนี้” มิเซลโพล่งด้วยความไม่พอใจ

เคออสเพียงยิ้มช้าก่อนจะกดแหวนสถานะเพื่อเปิดหน้าจอผู้มีสิทธิ์ตรวจรักษาโรคทั่วไป ซึ่งได้รับการรับรองจากซินแสเก้าชีวิตให้แก่อีกฝ่ายดู ชายผมเงินถึงกับตาซ้ายกระตุกเล็กน้อยเมื่อมองเห็น จากนั้นจึงเดินเข้าห้องไป

“พี่คะ น้องว่าคนแบบนี้อย่าไปสนใจเลย เขาอยากจะไปตายที่ไหนก็ควรปล่อยให้เขาไป...” มิเซลเริ่มเอ็ดเคออสอีกรอบ

เคออสจูงมือน้องสาวบุญธรรมเดินเข้าไปในห้องพัก ซึ่งมีหมวกจับคลิ่นสมองและที่นั่งพักอยู่เกือบห้าสิบที่ ตรงกึ่งกลางห้องมีพนักงานสาวนั่งอยู่ตรงโต๊ะทรงจันทร์เสี้ยว เธอสวมหน้ากากสีเขียวแต่ไม่มีสัญลักษณ์ใดบนหน้ากาก

เคออสกับมิเซลเดินเข้าไปใกล้เพื่อลงทะเบียนการใช้งาน

“มีทราบว่ เคยเข้ามาใช้บริการของทางเราหรือยังคะ”

“ยังครับ/คะ” สองพี่น้องตอบพร้อมกัน

“อยากได้คำแนะนำแบบไหนคะ ข้อมูลทั้งหมดหรือแบบคร่าวๆ”

เคออสหันไปมองมิเซล ซึ่งเธอรีบโพล่ง “คร่าวๆ พอดี พี่ชายของหนูฟังอะไรนานๆ ไม่ได้ ไม่งั้นจะผลอหลับไปก่อน”

มิเซลกะพริบตาให้เคออส เขาได้แต่ส่ายหน้ากับอารมณ์ขี้เล่นของน้องสาวบุญธรรม

“คิกๆ” พนักงานสาวผลอหัวเราะ

“ขอโทษนะคะ พอดีฉันไม่ค่อยได้พบเจอพี่น้องน่ารักในสถานที่

แห่งนี้บ่อยนัก...” เมื่อเธอกล่าวจบก็เริ่มเปิดหน้าต่างอากาศเกือบสิบหน้าขึ้นมา เผยให้เห็นเครือข่ายโรงพยาบาลยูทึ่ทั้งสิบทวีป แต่ละแห่งล้วนมีสายสีฟ้าเชื่อมโยงต่อกัน

“เครือข่ายออนไลน์ในโรงพยาบาลนี้มีทั้งระบบค้นหาข้อมูลข่าวสารต่างๆ ซึ่งมีหน่วยข้อมูลคอยอัปเดตให้ทุกวัน แต่ระบบเครือข่ายภายในของทางโรงพยาบาลจะเป็นระบบปิดเพื่อป้องกันการบุกรุกจากภายนอก ดังนั้นหากท่านเข้าสู่คอมพิวเตอร์ในเครือข่ายนี้จะพบเพียงคนที่ออนไลน์ในเครือข่ายโรงพยาบาลยูทึ่ทั้งสิบสาขาเท่านั้น”

จ่ออากาศทั้งหมดหายไป พนักงานสาวเบื่องหน้ายังคงยืนนิ่งก่อนจะเปิดหน้าต่างที่มีแป้นพิมพ์อากาศให้กรอกข้อมูลขึ้นมา “ขอให้สมัครสมาชิกด้วย อึ่ง อย่าลืมกรอกรหัสห้องของคนไข้ที่เข้าเยี่ยมเพื่อความสะดวกในการติดต่อ”

สองพี่น้องกรอกอย่างว่องไว เมื่อส่งไปให้พนักงานสาว เธอก็พยักหน้าครั้งหนึ่ง “คุณคือปรมาจารย์น้อยหรือคะ ที่เป็นหลานของท่านคาร์ล”

เคออสพยักหน้า ทว่าพนักงานสาวเพียงเปิดหน้าต่างอากาศบานหนึ่งขึ้นมาอย่างรวดเร็ว เผยให้เห็นภาพเคออสที่กำลังต่อสู้กับซาร์มิในรอบชิงเมื่อสองวันก่อน

พนักงานสาวรีบหยิบบัตรจอมยุทธ์รุ่นเยาว์ขึ้นมา ภาพในบัตรยังคงว่างเปล่า เธอรีบยื่นส่งมาให้แล้วเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบา “ขอลาายเซ็นได้มั้คะ ฉันรู้ว่ามันเป็นการเสียมารยาท แต่ว่างานของฉันนั้น...”

“แะ แะ...” มิเชลใช้นิ้วมือขวาจิ้มมาใส่แผ่นหลังของเขา

เคออสเปิดหน้าต่างอากาศขึ้นมาบานหนึ่ง เพื่อตรวจดูว่าสปอนเซอร์ของเขาอนุญาตให้เขาแจกลายเซ็นได้เองกี่ครั้ง ขณะเปิดดูก็พบว่ามีสิทธิ์แจกเหลืออยู่สี่ จึงกดคำสั่งในบัตรใบนั้นอย่างว่องไว จนปรากฏ

แสงสีเขียวจากบัตรเชื่อมกับแหวนสถานะของเธอ

“ไม่ทราบว่าการตายเชื่อมกับชุดแบบไหนครับ”

“ขอเป็นกิโมโนสีเขียวแบบสองคะ”

หลังจากเคออสกดอีกสองสามครั้ง ภาพบนบัตรใบนั้นก็ปรากฏเป็นเคออสในชุดกิโมโนสีขาว แขนซ้ายวางไว้ในเสื้อ ส่วนแขนขวากำลังถือดาบเล่มหนึ่ง ด้านขวาบนของบัตรมีตราสัญลักษณ์สปอนเซอร์ทั้งสิบลำดับ บัตรใบนี้ที่ด้านซ้ายเขียนไว้ว่าลำดับที่ 9

เธอรีบรับไปอย่างรวดเร็วและเปิดหน้าจออากาศบานหนึ่งขึ้นมา เป็นภาพของเด็กชายคนหนึ่ง “พี่หาของที่น้องต้องการได้แล้ว พFRINGนี่น้องต้องรอดนะ”

เธอยื่นบัตรใบนั้นให้ดู ก่อนที่เสียงของเด็กจะดังขึ้น “จริงหรือพี่นี่พี่ไปหาบัตรใบนี้มาได้จริงๆ หรือ”

มิเซลซึ่งยืนยิ้มมาตลอดเริ่มมีน้ำตาคลอ เพราะเธอรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น เธอเอื้อมมือมาจับแขนของเคออส เขารู้ว่านี่น้องสาวบุญธรรม เป็นคนที่มีจิตใจอ่อนโยน จึงเอื้อมมือไปแตะไหล่ของอีกฝ่าย แล้วใช้มือขวาลูบศีรษะของเธออย่างเช่นทุกที่ “ไม่ต้องห่วง ทุกอย่างจะดีเอง น้องเชื่อพี่สิ”

ย้อนกลับไปเมื่อสี่ปีก่อน

ในค่ำคืนที่หิมะตกพร่างพราย เด็กสาวนางหนึ่งหายใจรวยรินใกล้ตายอยู่ข้างถนนที่เต็มไปด้วยหิมะ

ตอนนั้นเคออสกับน้ำของเขาเดินทางผ่านไปพบพอดี จึงรีบเข้าไปช่วยเหลือ ทว่าเด็กสาวซึ่งถูกความเย็นกัดตามผิวหนัง มิใช่จะรักษาได้ง่ายๆ ยิ่งตลอดทั่วร่างของเธอเหมือนผ่านการโดนสกดจุด ทำให้เขารู้ว่านี่มิใช่การตายตามปกติ แต่เป็นการจัดฉาก

คาร์ลรีบพวงร่างของเด็กสาวขึ้น แล้วพุ่งตรงไปยังกระท่อมร้าง ใกล้ที่สุด เพื่อใช้เป็นสถานที่รักษา เมื่อเขาไปถึงในกระท่อมร้าง เขารีบจุดไฟเพื่อสร้างความอบอุ่น ถือว่าโชคช่วยเพราะภายในกระท่อมร้างแห่งนี้มีท่อนไม้พร้อมใช้งานวางเรียงรายอยู่ เมื่อจัดการทุกอย่างเสร็จสิ้น เขารีบถ่ายคลิ่นมังกรของเขาเข้าไปช่วยพวงอากาศของเด็กสาวทันที

เมื่อเคออสตามมาถึงจึงถามคาร์ลว่า “ท่านน้ำ เธอจะรอดไหมครับ”

ใบหน้าของคาร์ลเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อ เช่นเดียวกับเด็กสาวที่ใบหน้าเริ่มขึ้นสี เฝียงโอแคๆ จากปากของเธอมีเลือดปนออกมาทำเอาเคออสยิ่งร้อนใจ

ทว่าเรื่องน่าเบื่อกที่สุดคงเป็นเสียงฝีเท้าของเหล่านักล่าที่อยู่นอกกระท่อม คาร์ลรีบโพล่งถาม “ผู้มาเป็นใคร วันนี้ข้าคาร์ลมิต้อนรับแขก”

“จงส่งเด็กสาวนั้นมา แล้วเรื่องราวทุกอย่างจะยุติ” น้ำเสียงเหยิ่มเกรี้ยวของพวกข่านอกดงเข้ามา

“เคออสนับได้เท่าไร” คาร์ลถามด้วยสีหน้าจริงจัง

“เจ็ดคน”

“ถูกต้อง จันทานคนเดียวคิดว่าจะล้มพวกมันทั้งหมดได้หรือไม่ เพราะหากนำทั้งเด็กสาวไปในตอนนี้ เธอจะต้องตายแน่นอน” คาร์ลยังคงเร่งถ่ายคลิ่นมังกรเข้าสู่ร่างเด็กสาวอย่างต่อเนื่อง

“ผมจะไม่ทำให้ท่านน้ำผิดหวัง” เคออสกล่าวจบก็เดินตรงไปหยิบมีดสั้นคู่ขึ้นมา แล้วพุ่งกายออกไปนอกกระท่อม

เซ็ง!!! ตูม!!!

เพียงครู่เดียวเขาก็เดินกลับเข้ามาโดยมีบาดแผลทั่วร่าง แต่ยังคงยิ้มให้คาร์ล ทว่าคาร์ลกลับตวาดเสียงดัง “หลานไม่ยอมฆ่าศัตรูอีกแล้วใช่ไหม”

“แต่ผมก็ทำลายจุดกำเนิดคลื่นมังกรของพวกเขาทั้งหมดลงแล้ว”
คาร์ลเพียงส่ายหน้า “เพราะหลานเป็นแบบนี้ล่ะสิ ทั้งพ่อและแม่
ของหลานจึงไม่ให้เป็นศิษย์สืบทอดวิชาสายหลัก”

เคออสมีแวตาศร่าหมอง แต่คาร์ลไม่สนใจมอง ยังคงพูดต่อ
“เอาเถอะ มันเป็นเส้นทางที่หลานของน้ำเลือก น้ำเองก็จะสนับสนุนให้
หลานเก่งที่สุดเท่าที่น้ำจะทำได้”

เด็กสาวพลันฟื้นขึ้นมา เสียงไอแคกๆ ของเธอลดน้อยลง น้ำตาที่
คลอเบาเริ่มแตกพรั่งออก “อย่าทำร้ายหนู! หนูไม่รู้เรื่อง อย่า! อย่า! ไม่!
กรีด!!!!...”

ปึก!!!

คาร์ลทำให้เด็กสาวสลบก่อนที่เธอจะเสียชีวิต จากนั้นเขาลุกขึ้น
แล้วเดินเข้ามาใกล้เคออส “เราต้องเคลื่อนย้ายสถานที่ให้เร็วที่สุด เดี่ยว
น้ำไปจัดการลบความจำชั่วคราวคนพวกนั้นก่อน”

หลังจากยื่นส่งร่างของเด็กสาวมาให้เคออสอุ้มขึ้นหลัง คาร์ลก็
เดินออกไปจัดการธุระ

เขาเดินกลับเข้ามาพร้อมส่ายหน้า “พวกนั้นทุกคนล้วนกินยาพิษ
ที่ซ่อนไว้เพื่อฆ่าตัวตายไปแล้ว”

เคออสมีสีหน้าเคร่งเครียด เพราะเขาไม่เคยอยากให้มีใครตาย...
แม้จะเป็นศัตรูก็ตาม

“ศัตรูของเราคราวนี้อันตรายมาก หลานรักยังคงคิดจะช่วยเธอ
อีกไหม” เสียงของคาร์ลเต็มไปด้วยความเครียด

เคออสรีบพยักหน้าทันที คาร์ลยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย ก่อนจะเดิน
เข้ามาลูบศีรษะหลานรัก “ลูกผู้ชายต้องแบบนี้สิ ถ้าเพื่อความถูกต้อง
ยอมไม่กลัวแม้แต่เรื่องยุ่งยากที่จะตามมา ฮ่าๆ”

คาร์ลเดินไปเตะท่อนไม้ติดไฟเพื่อให้เผากระท่อมหลังนี้ให้ราบ

ทำลายหลักฐานของเขาและหลานให้หมด ก่อนจะไปขอความช่วยเหลือจากคนรู้จักที่อยู่ใกล้เคียงอีกทีหนึ่ง

กลับมา ณ ปัจจุบัน

หลังจากมิเชลเข้าไปดูหนึ่งผ่านหมวกจับคลื่นสมอง เธอก็เริ่มมีสีหน้าสดีใสรำเริงขึ้น

เมื่อเคออสเห็นว่าน้องสาวกลับมาเป็นปกติ เขาก็หันไปมองพนักงานสาวที่เพิ่งจะโค้งศีรษะให้ลูกค้าอีกคนหนึ่ง เคออสเดินไปหาเธอแล้วถามด้วยเสียงจริงจัง “ยังมีบัตรวางเหลือไหมครับ”

พนักงานสาวมิได้ตอบอะไร เธอดูเหมือนยืนครุ่นคิดก่อนจะรีบล้วงเข้าไปในเสื้อเพื่อหยิบกล่องการ์ดออกมาใบหนึ่ง มือที่สั่นเพราะความตื่นเต้นของเธอผลอกทำให้กล่องการ์ดหลุดจากมือ เธอรีบก้มลงไปคว้ากล่องการ์ดอย่างลนลาน

เคออสเห็นท่าทางของหญิงสาวเบื้องหน้า ก็รีบคว้าแขนซ้ายของเธอไว้ก่อนที่เธอจะหกล้ม จังหวะเดียวกันนั้นเขาก็ใช้ปลายเท้าซ้ายดีดกล่องการ์ดขึ้นมาใส่มือซ้ายของตนอย่างแม่นยำ

ตัวเลขที่กล่องคือ 99 เขาเพียงนึกคิดแวบหนึ่งก่อนจะจดมือขวา ลงบนหัวกล่อง ปลอ่ยยให้แหวนสถานะเรียกหน้าจอ ยืนยันคำอนุญาตขึ้นมาเพื่อสร้างกล่องรุ่นจำกัด

ฮูม!!!

ตัวกล่องภายนอกกลายเป็นภาพของเขาในชุดต่างๆ สลับไปมา ส่วนการ์ดภายในทั้งเก้าสิบเก้าใบ ล้วนมีภาพของเขาในชุดแต่งกายแตกต่างกันทั้งสิ้น ด้านบนกล่องการ์ดมีตัวเลข 09

“ขอให้น้องชายของคุณแข็งแรงนะครับ ผมคงช่วยได้เท่านี้”

มีหน้าจอผุดขึ้นมาเบื้องหน้าเคออสจำนวนหนึ่ง แต่ละจอล้วน

เป็นกฎหมายจำนวนมากและค่าปรับต่างๆ ที่เรียกให้เขาต้องไปสะสาง หลังจากละเมิดสัญญาการแจกจ่ายเซ็นเกินกำหนด

พนักงานสาวเบื้องหน้าซึ่งบังเอิญเห็น ต้องยกมือขึ้นป้องปาก ทั้งที่ใส่หน้ากากอยู่ “ขอโทษด้วย...”

“ชีวิตคนสำคัญกว่าเงินตรา หากสูญเสียเล็กน้อยแลกกับชีวิตที่มีค่าได้ คนเราควรช่วยเหลือกัน” เคออสหันหลังเดินกลับไปหามิเชลซึ่งตอนนี้มีได้สวมหมวกจับคลื่นสมอง และกำลังจ้องมองเขาด้วยรอยยิ้มเต็มใบหน้า

แต่ก่อนที่เคออสจะเดินไปถึงมิเชล ชายผมเงินใบหน้าบอบบางดูไม่รับซึ่งพบเจอเมื่อครู่ เดินมาหยุดยืนขวางไว้ “แต่ถ้าไม่มีเงิน คนอย่างแกคงไม่ได้มายืนอยู่ตรงนี้”

พูดจบเขาก็เดินจากไป ขณะที่มิเชลเดินตามไปด่า “นายคิดว่านายเป็นใคร วิเศษวิโสมาจากไหนถึงกล้าพูดกับพี่ชายของฉันแบบนี้ ทั้งที่นายไม่เคยรู้เลยว่าเขาต้องเจออะไรมาบ้าง”

ชายผมเงินคนนั้นหันกลับมา “ไว้ผ่านรอกแบบเดียวกับข้าก่อน แล้วค่อยมาสั่งสอน”

รังสีสังหารซึ่งอีกฝ่ายปล่อยออกมาเกินกว่าที่เด็กธรรมดาทั่วไปจะรับได้ ขนาดเขาไม่ได้ใช้คลื่นมังกรายังกดดันขนาดนี้ มิเชลที่เคยสัมผัสรังสีสังหารแบบนี้มาก่อนจึงยืนนิ่ง เพราะสภาพความกลัวในวัยเด็กได้ตามมาหลอกหลอน ทว่าเคออสเดินเข้ามาคั่นกลางแล้วแจกรอยยิ้ม

“ผมไม่รู้ว่าคุณผ่านรอกอะไรมา แต่อาการบาดเจ็บของคุณควรไปให้แพทย์ผู้รักษา”

เขาเดินสะบัดหน้าออกไปโดยไม่สนใจจะตอบ มิเชลที่กะจะเดินตามไปด่าอีก ถูกเคออสจับแขนห้ามไว้ก่อน เธอจึงส่งเสียง “แต่พี่...”

เคออสเพียงส่ายหน้าครั้งหนึ่ง “แต่ละคนที่มายังโรงพยาบาลนี้

ล้วนเข้ามาเยี่ยมคนป่วยที่เขารู้จัก ดังนั้นเขาคคนนั้นก็อาจจะมีปัญหาทุกชีวิตในใจอะไรก็เป็นไปได้”

“จากประวัติการเข้าใช้ห้องแห่งนี้ เขาจะมาที่นี่เดือนละครั้ง แต่ฉันไม่ทราบว่าเขามาเยี่ยมใคร เพราะฉันเองก็เพิ่งมาทำงานวันนี้เป็นวันแรก ต้องขอบคุณสำหรับชุดการ์ดลายเซ็นมากๆ ค่ะ หากวันหน้ามีโอกาสดจะตอบแทนบุญคุณอย่างแน่นอน” พนักงานสาวที่ยืนอยู่ข้างหลังพูดจบก็เดินออกไปจากห้อง

พนักงานชายสวมหน้ากากสีเขียวคนใหม่ได้เดินตรงเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าเคออส “ขอขอบคุณสำหรับสิ่งที่ทำให้แก่รุ่นน้องในหน่วยงานของผมเมื่อครู่”

ก่อนที่เคออสจะหันตอบ พนักงานชายคนนั้นก็เดินไปนั่งยังโต๊ะทำงาน

“พีคะ หนูว่าพวกเราไปดูสวนสำหรับพักผ่อนของคนไข้ดีกว่ามั๊ยคะ เพราะหนูเองก็ไม่อยากเจอเจ้าคนปากเสียแบบนั้นอีก” มิเชลพูดจบก็แลบลิ้นแบร์ใส่ทิศทางที่ชายผมเงินเดินออกไปก่อนหน้านี้

“ได้สิ พีก็ไม่เคยไปดูเลยว่าดอกเลอฟานของที่นี่เป็นยังไงบ้าง”

ณ สวนสำหรับพักผ่อนของคนไข้ประจำเครือโรงพยาบาลยูทอร์ สาขาทวีปกาฐ์ด้า

แสงจันทร์นวลสาดส่องผสมกับแสงไฟอ่อนๆ ทำให้ดอกเลอฟานเรืองแสงยามค่ำคืนอย่างสวยงาม เหล่าคนไข้และผู้มาเยี่ยมจำนวนหนึ่งยังคงเดินสวนกันไปมาอยู่รอบข้าง

มิเชลเดินชมดอกไม้ไปเรื่อยๆ ด้วยสีหน้าสดใสเหมือนเด็กสาวปกติ เคออสเห็นดังนั้นก็รู้สึกสบายใจที่น้องสาวบุญธรรมผู้เคราะห์ร้ายคนนี้มีโอกาสพักผ่อนเหมือนเด็กสาวทั่วไปบ้าง

“น้องจะมาเรียนแผนกผู้จัดการที่ทวีปการู้ดาก็ได้นะ จะได้พักอยู่กับพี่ที่นี้ด้วย” เคออสกล่าวอย่างจริงจัง

มิเชลมองดอกเลอฟานประจำต้นบอนที่กำลังเปล่งแสงเหลืองนวลอยู่ มิได้หันกลับมา “หนูก็อยากอยู่กับพี่ แต่หนูทิ้งให้ซารัมอยู่คนเดียวไม่ได้ เจ้านั่นมันสร้างปัญหา หากไม่มีหนูอยู่ด้วย เขาจะต้องก่อเรื่องแน่ๆ”

ครู่หนึ่งที่สองพี่น้องมิได้กล่าววาจา มีตากล้องของสำนักข่าวเดินผ่านมาจากด้านหลังของเคออส “วันนี้พวกเรารายการชาวสวนเลอฟานจะมาเก็บข้อมูลของเหล่าผู้มาเยี่ยมเยือนสวนแห่งนี้”

“คู่รักตรงนั้นหันหน้ามาหน่อยสิครับ/คะ” เสียงของชายหนุ่มกับหญิงสาวดังขึ้นจากเบื้องหลัง

เคออสหันไปเห็นพิธีกรคู่หนึ่ง ฝ่ายหญิงแต่งชุดเกาะอกสีขาวย คู่กับชายหนุ่มที่แต่งสูทสีดำ ผมดำยาวของคนทั้งสองผนวกกับใบหน้าได้รูป น่าจะทำให้คนทั่วไปหลงใหลได้ง่าย

เมื่อทั้งสองคนเห็นหน้าเคออสก็ต้องขี้ตาของตน เนื่องจากหากไม่ใช่งานสำคัญจริงๆ พวกนักข่าวจะเข้าไปสัมภาษณ์เคออสไม่ได้เลย เพราะติดเหล่าการ์ดคุ้มครองที่พวกสปอนเซอร์จ้างมาไว้กันตามการแข่งขันต่างๆ

“น้องชายไซ่ปรมาจารย์น้อยหรือเปล่าคะ” พิธีกรสาวเดินเข้ามาอย่างว่องไว

“น้องสาวไซ่คนที่เพิ่งปฏิเสธมััจจุราชไปไซ่ไหมครับ”

เคออสมิได้ตอบวาจา เพียงจับมือของมิเชลแล้วเดินจากไปอย่างเร่งรีบ ทว่าเขากับมิเชลต้องหยุดฝีเท้าลงเมื่อมองเห็นด้านหลังที่คุ้นเคย

ชายผมเงินกำลังเลื่อนรถเข็นหေးได้ตัวหนึ่งซึ่งมีคนสี่พระล้านนั่งอยู่บนรถ ขณะที่พวกพิธีกรเดินตามมา เคออสยกมือซ้ายกั้นไว้

“ไว้เดือนหน้าผมจะมาเยี่ยมคุณใหม่อีกครั้งนะ” เสียงที่สดใส
 ร่าเริงของเขาดังขึ้น

“เทกะซินอย่าฝืนหาเงินอีกเลย ยิ่งงโโรคของฉันก็ไม่อาจรักษาได้
 คุณควรปล่อยให้ฉันไป”

“ต่อให้ต้องรออีกกี่ศตวรรษ ผมก็จะหาเงินมาใช้เพื่อรักษาคุณ”
 น้ำเสียงที่เข้มแข็งของเขา ทำเอาแม้แต่ตากล้องซึ่งกำลังเดินตามมา
 ยังต้องหันกลับไปหา

มือของทั้งสองจับกันไว้แน่น ทำให้มิเซลที่ยืนมองดูอยู่ยังต้อง
 เอียงศีรษะมาชบไหล่ของเคออส “พีคะ หนูทำผิดไปแล้วสินะ”

ขณะที่เคออสส่ายหน้าให้น้องสาว หญิงสาวในรถเข็นปล้นไอ
 เสียงดังแคๆ เทกะซินรีบเข็นรถคันนั้นไปอย่างรวดเร็ว

“ชายคนนั้นเป็นคนดีจริงๆ ทุกเดือนเขาต้องหาค่ารักษาแฟนสาว
 เป็นจำนวนเงินถึง...” เป็นเสียงของหญิงชราคนหนึ่งซึ่งนั่งชมดอก
 เลอพานของต้นมะพร้าวอยู่ นางกำลังซุบซิบอยู่กับกลุ่มเพื่อนของตน

เมื่อเคออสได้ยินเรื่องจำนวนเงินค่ารักษาก็เข้าใจในบัดดล ว่า
 ทำไมคนอย่างเทกะซินที่น่าจะมีฝีมือสูงเยี่ยมขนาดนั้นถึงไม่เคยปรากฏ
 กายบนเวทีการต่อสู้ซังเบ็องหน้า เพราะเคออสเองแทบเรียกว่ากวาด
 รางวัลเกือบทั้งหมดที่หาได้ในทวีปการูต้า หากไม่ได้ทุนอุดหนุนจาก
 สปอนเซอร์ เขาเองก็ยังมีเงินไม่พอจ่ายค่ารักษาให้คาร์ลเลย แต่กับ
 เทกะซินซึ่งต้องจ่ายเงินมากกว่าเขาถึงสิบเท่ายังไม่ต้องพูดถึง

‘อาการบาดเจ็บของเขาคงจะมาจากการต่อสู้ตามสนามประลอง
 ได้สินะ ถึงไม่อาจไปให้แพทย์ยุทธ์ของซังเบ็องหน้ารักษาได้ เพื่อ
 กันการโดนบันทึก และคงมีเงินไม่พอไปให้แพทย์ยุทธ์เดือนรักษา’

เคออสลอบคิดในใจ

“ฮือๆ” มิเซลน้ำตาไหลพรากให้แก่ชีวิตแร้นแค้นของชายแปลกหน้า

ชะเอ!!! เสียงลั่นซัดเตอร์หลายสิบครั้ง ทำเอาเคออสต้องหันหน้าไปมองพิธีกรหนุ่มสาวคู่นั้น

“กลับไปลาท่านน้ำกันเถอะ” เคออสยื่นมือไปจับแขนของมิเชล แล้วเร่งเดินไปพร้อมกัน

ณ ห้องพักรับคนไข้ของคาร์ล

สองพี่น้องซึ่งเพิ่งเดินมาถึงกลับพบเพียงแพทย์ยูทส์ประจำตัวคาร์ล เธอพูดขึ้น “คุณหนูเทียร์มีธุระด่วน จึงกลับไปพร้อมท่านพ่อของฉันแล้วค่ะ”

เคออสหันไปมองแคปซูลรักษาสีทองแวบหนึ่ง จึงค่อยโค้งศีรษะให้ “ท่านน้ำ ไว้วันหลังผมจะมาเยี่ยมใหม่ นะครับ”

เคออสเดินไปหยิบถ้วยรางวัลทองคำทั้งหมดสี่ถ้วย ยื่นส่งให้แก่แพทย์ยูทส์สาว “เหมือนเช่นเดิมครับ ฝากขอบคุณทางเครือโรงพยาบาลยูทส์ด้วย ที่ช่วยเป็นสปอนเซอร์ใหญ่มาตลอด”

เธอยื่นหน้าเข้ามาใกล้เคออส พอมิเชลมองเห็นก็รีบเอามือปิดตา เพราะเธอคิดไปไกลแล้ว

“ควรจะขอบคุณคุณหนูทั้งสี่มากกว่านะค่ะ”

เคออสยิ้มพร้อมกับส่งบัตรคืนให้แก่แพทย์ยูทส์สาว แล้วค่อยเดินออกไปจากห้องเพื่อกลับทางปกติ ทว่าเทกะชินที่เดินวนรอบอยู่หน้าห้องหนึ่งด้วยสีหน้ากั๊กกั๊ก สัญลักษณ์วงกลมสีแดงเรืองรองอยู่ตามผนังห้องส่วนนั้นเป็นสัญญาณรักษาด่วน

เมื่อเคออสมองเห็นจึงมีอาจตั้งใจเดินกลับไป มิเชลจับแขนเสื้อของเคออสเหมือนจะบอกให้เข้าไปหาชายคนนั้น เคออสจึงเดินเข้าไปใกล้เทกะชิน

“ไม่ว่าแจะได้อินอะไรไปก็ไม่ต้องมาสน เพราะนี่คือชีวิตของข้า”

เทกะชินกระแทกเสียงใส่เคออสกับมิเชล หากใครฟังเคยพบเจอเทกะชิน
เพียงแค่นี้ก็สอวน คงไม่เชื่อแน่ว่าชายคนนี้จะใช้น้ำเสียงแบบนี้ได้

เคออสเลื่อนมือไปยังแหวนสถานะของเขา แล้วส่งหน้าจอบาน
หนึ่งไปให้เทกะชิน เหลือเพียงแค่อีกฝ่ายกดรับเท่านั้น แต่เกือบ
สิบวินาที อีกฝ่ายก็ยังไม่กดรับ

เคออสรีบอธิบาย “พี่ชาย นี่คือนิยามัญแพทย์สมุนไพโร สามารถ
ใช้รักษาอาการบาดเจ็บของพี่ชายได้นะ”

เทกะชินยังคงมองมาด้วยแวตาคอดตัน และบอกเป็นนัยว่า หาก
ยังยุ่งกับเขาอีกแม้แต่วินาทีเดียว เขาจะฆ่าคนคนนั้นทันที

“หากพี่ชายมองทุกคนเป็นศัตรูหมดสิ้น สักวันพี่ชายก็ต้องมอง
แม้แต่คนที่พี่ชายพยายามช่วยเหลือว่าเป็นศัตรู...”

ก่อนที่เคออสจะกล่าวจบ เทกะชินพลันต่อออกมา

ตบ!!!

เคออสมิได้หลบเสียง แต่ยืนนิ่งรับหมัดที่ต่อยใส่แก้มขวาอย่าง
ไม่สะทกสะท้าน

“ทำไมแกไม่หลบ” เสียงกราดเกรี้ยววันนั้นรุนแรงขึ้น

“ถ้าหากผมหลบ แล้วพี่ชายจะหยุดหรือ”

อายตীবอลที่หัวไหล่ขวาทั้งของเทกะชินและเคออสพลันเรืองแสง
สีแดง ทำให้ตามพื้นอาคารปล่อยหุ่นทรงกระบอกความสูงหนึ่งเมตรขึ้นมา
ถึงสามเครื่อง

“เกิดเหตุต่อสู้ในอาคารชั้น 94 ความรุนแรงระดับ 1 ไม่ต้องการ
กองกำลังเพิ่ม ขอปรับโทษผู้มาเยี่ยมคนป่วยเป็นเวลาหกเดือนห้ามเข้า
เยี่ยม ผู้ก่อเหตุทะเลาะวิวาท เทกะชิน ชิกิ่งามิ คูกรณี เคออส บาเบล
ผู้เห็นเหตุการณ์ มิเชล เอเวอดีน” หุ่นยนต์ทรงกระบอกทั้งสามเครื่อง
พูดพร้อมกัน

เคออสเห็นแววตาของเทกะชินเต็มไปด้วยความเศร้า จึงรีบยกมือขึ้น “ซ้าก่อน”

“เมื่อก็เพียงแค่ทักทายภาษาเพื่อนเอง คุณเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ” เคออสพูดด้วยเสียงสบายๆ

หน้าจ้ออากาศสีดำนานหนึ่งพลันเปิดขึ้น “ไม่จริง ระดับความตึงเครียด ปริมาณการเต้นของหัวใจ และอื่นๆ รวมถึงฉากประกอบ ทางเราเก็บข้อมูลไว้ทั้งหมด”

“ไม่เชื่อก็ตามพี่เทกะชินสิ เขากำลังจะรับไฟล์ข้อมูลที่ผมส่งไปให้อยู่เลย” เคออสจ้องมองเทกะชิน

เทกะชินยังคงนั่งอึ้งก่อนจะตัดสินใจกดรับไฟล์ เขายกมือซ้ายขึ้นมาจิ้มที่แก้มซ้ายของตน เคออสพลันต๋อยไปทันใดเหมือนต้องการบอกว่าเป็นการละเล่นของคนรู้จัก

“เห็นรีเปล่า คุณเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ พวกเราแค่เล่นกันปกติ”

เจ้าหน้าที่ตรวจสอบกำลังวิเคราะห์รูปการ ถึงจะรู้ว่าทั้งสองมีปัญหากันจริงก่อนหน้านี้ แต่หากทั้งสองคนต่างช่วยกันกลบเกลื่อน พวกเขาก็คงไม่อาจทำอะไรได้ จึงพุ่งไปที่มิเซล “แล้วผู้เห็นเหตุการณ์ละ เจ้าคิดแบบพี่ชายของเจ้าจริงหรือ”

“ใช่ค่ะ”

“วันหลังอย่าเล่นกันแบบนี้อีก ครั้งนี้จะทำเพียงแค่ดักเตือน” ลึนเสียงเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ จ้ออากาศพลันหายไป ส่วนหุ่นยนต์ก็เคลื่อนกลับไปอยู่ที่เดิมของมัน

เทกะชินจ้องมองเคออส เขาส่งยิ้มที่เต็มไปด้วยไมตรี ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงที่ไม่ค่อยพอใจนัก “บุญคุณครั้งนี้ซ้าจะทดแทนให้ภายหลัง แต่ยังไงแกก็อย่ามายุ่งกับชีวิตของซ้าอีก”

ขณะที่ปากของเทกะชินจะกล่าวอะไรต่อ สัญลักษณ์สีแดงที่

เรื่องรองตามผนังห้องได้เปลี่ยนเป็นสัญลักษณ์สีทอง ซึ่งหมายถึงพวง
อาการสำเร็จ เทกะชินรีบเดินเข้าไปในห้องทันที

มิเซลอยากเดินตามเข้าไปเพื่อดูใบหน้าของหญิงสาวที่เทกะชิน
ทุ่มเตให้ แต่เคออสรีบยกมือขวางจับแขนของเธอไว้ เมื่อเธอหันกลับมา
เคออสก็ส่ายหน้าให้

มิเซลมีท่าที่ตื้อรั้นนิดๆ “หนูแค่ออยากเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้นสักครั้ง
นะพี่”

โปก! เคออสสับมือใส่ศีรษะของมิเซลเบาๆ

“เรานี่นะ ชอบสนใจโน่นนี่อยู่เรื่อยเลย สามปีก่อนที่น้องอยากไป
เรียนสายผู้จัดการส่วนตัวจอมยุทธ์ พี่ยังอดหวังไม่ได้ ดินะที่คู่นั้น
เขาจับให้ได้เป็นเจ้าของพอดี”

“เปล่าค่ะ เขาไม่ได้จับให้” มิเซลตอบด้วยเสียงหดหู

“แต่ซารัมบอกกับพี่ว่า เป็นบุพเพสันนิวาสจึงได้คู่กับน้อง”

“บุพเพอาละวาดค่ะพี่” มิเซลยิ้มจืดเจื่อน

เคออสกะพริบตาถี่แล้วเริ่มจินตนาการจากท่าทางของน้องสาว
บุญธรรม ในใจคิดถึงความเป็นไปได้ “อย่าบอกนะว่ามันอาละวาด”

มิเซลพยักหน้าสองครั้ง “ใครก็ตามที่ได้จับคู่กับหนู จะต้องได้รับ
บาดเจ็บจนต้องเข้าพักรักษาตัวหนึ่งถึงสามเดือนทุกราย จนกระทั่งทาง
ผู้อำนวยการจับเข้าคู่กับซารัม โดยมีข้อแลกเปลี่ยนจำนวนหนึ่งที่ซารัม
ต้องปฏิบัติตามหากอยากคู่กับหนู”

“ฮ่าๆๆ” เคออสหัวเราะเสียงใส

“พี่ก็ ไม่ใช่เรื่องตลกเลยนะ เพราะซารัมทำแบบนั้นไป ทำให้ไม่มี
ผู้ชายคนใดในโรงเรียนกล้าพูดคุยหรือเดินใกล้หนูเลย พี่คิดดูสิ ตอน
ติดต่อรูจะ หนูจะต้องยุ่งยากขนาดไหน” มิเซลทำหน้าองก่อนจะร้อง ฮิ!

เคออสยกมือลูบศีรษะของน้องสาว “ก็ดีแล้ว เพราะน้องน่ารักขนาดนี้

พี่เองก็หวังเสมอว่าจะมีคนมาลวนลาม”

สองพี่น้องพูดคุยกันอย่างสนุกสนานตลอดการเดินทาง จนกระทั่งเดินออกมาถึงรอบนอกของวงแหวนสี่ทองซึ่งเป็นสถานที่รอรถรับส่ง มีเพียงแท่นอ่านแหวนสถานะเพื่อใช้ในการติดต่อรถรับส่งจากภายนอกเขต มีคนยืนอยู่ด้านข้างหลายสิบคน บางคนมีสีหน้าเหนื่อยหน่าย บางคนมีสีหน้ายิ้มแย้ม

แสงอาทิตย์เริ่มสาดส่องทั่วท้องฟ้าจากมุมหนึ่ง เหล่านกน้อยบินออกมาเที่ยวกันเป็นฝูง หยดน้ำสะท้อนแสงตามยอดหญ้าเป็นประกายวิบวับ

เคออสเรียกหน้าจ้ออากาศขึ้นมาดูเวลาบนแหวนสถานะ หันไปหามิเชลที่ยืนอยู่ด้านขวา “รีบเรียกรถรับส่งแล้วไปกินเถอะ เพราะวันนี้ น้องต้องขึ้นเครื่องบินตอนหกโมงเย็นไม่ใช่หรือ”

“คะพี่” มิเชลกระโดดเข้ามาอกตแขนขวาของเคออส

เคออสหันขึ้นสี่เล็กน้อย ก่อนจะเริ่มเอ็ดน้องสาวกลับ “พี่บอกน้องก็ครั้งแล้วว่าน้องโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว อย่ามาอกตแขนพี่แบบนี้อีก”

“คิกๆ” มิเชลยังคงกอดค้างไว้

คนรอบข้างซึ่งยืนรอรถเปลอหัวเราะออกมาเสียงดัง เคออสเริ่มหน้าแดงเพิ่มขึ้นทีละนิด ต้องคิดแผนตอบโต้โดยยกเรื่องในอดีตขึ้นมาพูด “น้องจำได้ไหมว่าช่วงแรกที่พี่ดูแลน้องเมื่อสี่ปีก่อน ทุกคืนน้องจะ...”

มิเชลรีบดึงแขนกลับ เปลี่ยนเป็นยกมือขวามาบีบจมูกของเคออส ทำให้เสียงของเคออสเริ่มเพี้ยน “หนูไม่แกล้งพี่แล้วก็ได้ แต่ห้ามพูดต่อนะ”

เมื่อคนที่มาต่อแถวเริ่มขึ้นรถไปที่ละคนจนถึงคิวของสองพี่น้อง พวกเขา ก็เริ่มเดินทางไปทำธุระของวันนี้ให้เสร็จก่อนจะจากลากันในยามเย็น

ขณะเวลาเดียวกับที่สองพี่น้องขึ้นรถไป ชายชราผมขาว สวมหน้ากากหมียืนอยู่หน้าแคปซูลรักษาของคาร์ล มีแพทย์ยูทอร์ถึงสี่คน ยืนอยู่ด้านข้าง

ชายชราเอ่ยขึ้นด้วยเสียงจริงจัง “คาร์ล เจ้าพร้อมที่จะร่วมเล่นเกมนี้หรือยัง”

หน้าจออากาศพลันเปิดขึ้น เผยให้เห็นใบหน้าของคาร์ล “พร้อมนานแล้วเพื่อนรัก แต่มันจะสนุกจริงหรือ”

“สนุกไม่สนุกกลัวขึ้นอยู่กับตัวตัวเอง ฮ่าๆๆ”

“ฮ่าๆๆ”

ณ สนามบินนานาชาติประจำทวีปการูด้า

เวลา 18.00 นาฬิกา

เคออสโบกมือลามิเซลและพวกพ้องของซาร์มที่กำลังจะผ่านไป ยังจูดรอขึ้นเครื่อง ทว่าสีหน้าของมิเซลดูตกใจไปพักหนึ่ง ทำให้เคออสต้องหันไปมองด้านหลัง จึงพบว่าซาร์มรีบวิ่งมาจนเหงื่อแตกหัวร่วง

พอวิ่งมาถึง ซาร์มพลันยกมือขึ้นจับบ่าซ้ายของเคออส มันพ่นลมหายใจแฮกๆ ทำท่าเหมือนพยายามพูดบางอย่าง แต่ยังไม่ออก ทำให้เคออสรู้สึกประหลาดใจที่คนแบบซาร์มเห็นอย่างถึงเพียงนี้

เมื่อซาร์มหายใจเข้าจนเต็มปอดจึงเริ่มพูดกับเขา “โทษที่ ข้าวิ่งมาจากเมือง...”

เคออสถึงกับหน้าซีด เพราะหากมันวิ่งมาจริงจากสถานที่แห่งนั้น เรียกได้ว่าแทบจะเหาะมาเลยก็ไม่ปาน แต่ก่อนที่เคออสจะถามอะไร ซาร์มพลันเปิดหน้าจอบานหนึ่งซึ่งมีรูปของมิเซลมองดอกเลอฟานประจำต้นกุหลาบที่กำลังส่องแสงเรืองรองทั้งน้ำตา

“เคออส ข้าจับน้องสาวของแกติดจริงๆ ด้วย”

ใช่ หากเธอหลังน้ำตาดอกเลอฟานยามราตรี ย่อมหมายถึง คิดถึงคนรักที่เพิ่งต้องจากลา ทว่าที่มีเซลหลังน้ำตาในตอนนั้นเพราะ สงสารทะเลจีน ความป็นจริงข้อนี้เจ้าพิธีกรผู้นั้นไม่ได้อธิบายจนครบ เพียงขายข่าวอย่างมั่วซั่วว่าอภิสตรีผู้ปฏิบัติเสธมัจจุราชยังคงสนใจในตัว มัจจุราชอยู่

เคออสก็จะสะสางความเข้าใจผิด แต่ซาร์มกลับยกมือขึ้นมา “ไม่ต้องเคออส ข้าเข้าใจแล้วว่ามิเซลชอบข้า แต่ต้องการให้ข้าเป็นผู้ใหญ่ขึ้นกว่านี้ ดังนั้นข้าใกล้จะได้เป็นผู้ใหญ่แล้ว...”

ประโยคหลังของซาร์มทำให้เคออสที่รับฟังรู้สึกขัดแย้งในบาง ส่วน ทว่าเขาคงได้เพียงยื่นส่ง เพราะซาร์มพุ่งร่างไปยื่นใกล้มิเซลอย่าง ว่องไว

มิเซลเริ่มดึงหูซ้ายของซาร์มจนเขาทำหน้าเจ็บปวด เมื่อเคออส เห็นว่าทุกอย่างกลับมาปกติ ก็โบกมือลาขบวนเดินทางของมิเซลแล้ว ค่อยหันหลังเดินออกไปยืนรอหน้าสนามบิน โดยไม่รู้ว่าตนควรจะไปทาง ไหนดี เนื่องจากของใช้ถูกย้ายไปอยู่บนเรือสำราญของตระกูลชินแคลร์ แต่การจะเข้าไปยังที่นั่น เขายังไม่ได้ข้อมูลเพื่อการติดต่อใดๆ ทั้งสิ้น

ณ ชายหาดใกล้สนามบิน

เหล่าดวงดาวต่างแข่งขันประชันแสงเปล่งประกายบนท้องนภา ยามราตรี สายลมอ่อนๆ จากทะเลพัดผ่านร่างของเคออส เขาตัดสินใจ เดินชมทิวทัศน์ยามค่ำคืนริมทะเลเพียงลำพัง เพื่อทำจิตใจอันเหนื่อยล้า ในช่วงนี้ให้ผ่อนคลายลงบ้าง

เสียงคุ่นหูของหญิงสาวนางหนึ่งพลันดังขึ้นพร้อมมือที่ยื่นเข้ามา ปิดตา “ใครเอ่ย”

“เทียร์”

“ผิด”

“ทั้งเสียงและกลิ่นกาย รวมถึงระดับคลื่นมังกรแผ่วเบา ยิ่งไงก็ต้องเทียร์”

“ผิด”

เคออสเริ่มรำคาญนิดๆ จึงเดินไปข้างหน้า ทำให้มือของหญิงสาวหลุดออกจากตา เขาก็หันหน้ามามองหญิงสาวซึ่งบัดนี้ใส่ชุดเหมือนเช่นวันแรกที่เจอตรงสนามประลอง เธอมีสีหน้าหงุดหงิดนิดๆ ไม่พอใจหน่อยๆ “ซิ! ถ้าไม่เพราะนายเคยช่วยฉันไว้ตอนเด็ก และฉันดันเปลอชอบนายละก็ อย่าหวังเลยว่า...”

เคออสเอื้อมมือไปปิดปากของเทียร์อย่างรวดเร็ว เพราะเขาจับสัมผัสของคนกลุ่มหนึ่งที่ตามล่าเขามานานได้ จึงหันไปมองซ้ายขวาอยู่หลายรอบ

เมื่อเทียร์เห็นสีหน้าจริงจังของเคออส ก็เริ่มรู้ตัวว่ากำลังตกอยู่ในอันตราย จึงรีบกดแหวนสถานะของตนเรียกพ่อบ้านมาช่วย แต่หน้าจอติดต่อกลับไม่ยอมปรากฏขึ้น

ชายในผ้าคลุมกว่าร้อยคนค่อยๆ เดินต้วมเตี้ยมา “อย่าคิดจะติดต่อกันไปให้ยาก พวกเราแทรกแซงคลื่นแอมนี้ไว้หมดแล้ว พวกเรามารยุทธ์จะขอล้างแค้นแทนท่านหัวหน้าเมื่อสี่ปีก่อน”

เคออสมีสีหน้าเคร่งเครียดเพิ่มขึ้นทีละนิด เพราะแต่ละคนที่มาล้อมรอบเขาล้วนมีระดับคลื่นมังกรสูงส่ง คนที่มีน้อยสุดน่าจะไม่น้อยกว่าชั้น 9 ถ้ามีตัวเขาเพียงลำพังน่าจะตีฝ่าวงล้อมออกไปได้ แต่ในยามนี้มีหญิงสาวอบบางนางหนึ่งอยู่ด้วย ย่อมเป็นเรื่องยาก

“ปล่อยเธอไปได้หรือไม่” เคออสถาม

“เมื่อสี่ปีก่อน แกฆ่าพ่อของข้า ทำให้ชื่อเสียงตระกูลของข้าต้องพังพินาศ จนกระทั่งโดนขับออกจากสภาจอมยุทธ์ แต่แกซึ่งเป็นลูกของ

ราชันยุทธกลับลอยนวล วันนี้อ่าจะได้ล้างแค้นให้บิดาที่ถูกคนชั้นต่ำอย่างแกฆ่าตายไป” ชายคนหนึ่งที่มีสวมหน้ากากสีดำลวดลายคลื่นสีขาว โพล่งขึ้น

หัวหน้าหอลำดับที่ 1,000 เมื่อสี่ปีก่อน มีคลื่นมังกรแค่ชั้น 5 ทว่าคนของพวกเราในตอนนี้นักกลับมีถึงชั้น 9 เป็นอย่างต่ำ ทำให้เคออสแปลกใจยิ่งนักว่าพวกเขาไปได้ยาดีมาจากที่ไหน

เคออสหันไปมองเทียร์ครู่หนึ่ง แววดาคำครุ่นคิดของเขาทำให้เธอรู้สึกผิด “เทียร์ ผมจะเปิดทางให้ แต่คุณต้องไปโดยไม่หันหลังกลับมา...”

“หากจะต้องตายก็ตายด้วยกัน ฉันทงก็สู้ได้นะ” เทียร์ปลงคลื่นมังกรถึงชั้น 4 ให้เคออสเห็น

“พลังของคุณน่าจะสูง แต่พลังของฝ่ายนั้นอย่างต่ำสุดคือชั้น 9 ส่วนคนที่ม่พลังสูงสุดในกลุ่มนั้นผมยังไม่รู้”

“แล้วพลังแค่ชั้น 7 อย่างนายจะสู้ยังไง” แววดาห่วงใยของเทียร์ แต่จากคำพูดของเธอ ทำให้เคออสรู้ว่าสงสัยเขาจะโดนสโตกเกอร์มายาวนานโดยไม่รู้ตัว

“ใครบอกว่าผมอยู่แค่ชั้น 7” เคออสหมุนร่างวอร์มอัปเล็กน้อย ก่อนจะพนมมือขึ้นมาครั้งหนึ่ง แล้วใช้นิ้วโป้งสกดตามจุดต่างๆ ของร่างกายถึงสิบแปดจุด

ครืน!!!

บรรยากาศที่หนักอึ้งทำเอาศัตรูนั้นบร้อยยังต้องเผยท่าทางลนลาน บางคนทรุดลงกับพื้น บางคนทำอาวุธตกจากมือ

“เป็นไปได้ แกมีพลังถึงชั้น 16 ได้ยังไง เมื่อสี่ปีก่อนแกยังมีพลังแค่ชั้น 6 เอง”

“ก็แค่ฝึกหนักทุกวัน แบบที่เรียกว่า ยอมตายดีกว่ายอมอ่อนแอ

ก็เท่านั้น” แรงลมที่พัดออกไปรอบๆ ทำเอาเทียนซึ่งยืนอยู่ใกล้ยังต้องรู้สึก
อึดอัด

ชายสวมหน้ากากสีดำลวดลายคลื่นสีขาวถึงกับเข่าอ่อนทรุดลง
ไปกับพื้นเมื่อได้ยินคำตอบของเคออส

“ผมสัญญาว่าจะไม่ทำให้คุณได้รับบาดเจ็บ แต่คุณต้องสัญญา
กับผมว่าจะยืนอยู่นิ่งๆ” สิ้นเสียง เคออสก็ทาบฝ่ามือลงบนร่างของหญิง
สาว ทรอยตามพื้นได้หลอมขึ้นมาเป็นแผ่นแก้วใสล้อมรอบร่างของเธอ
เป็นจังหวะเดียวกับที่ร่างของเคออสก็หายไปจากคลองจึกษุของทุกคน

เพียงชั่วเสี้ยววินาที เสียงอัดกระแทกก็เกิดขึ้นตามจุดต่างๆ
หลายครั้ง

ตูม!!!

เหล่าศัตรูที่รายล้อมกว่าครึ่งสิ้นสติลง คนที่มีคลื่นมังกรต่ำกว่า
ชั้น 14 ล้วนโดนทำลายจุดกำเนิดคลื่นมังกรไปแล้ว

ร่างของเคออสพลันปรากฏอยู่ด้านข้างของเทียนอีกครึ่ง ในสภาพ
เสื้อผ้าฉีกขาดเพราะชนพลังของตนเองไม่ไหว เลือดรินไหลออกตาม
ผิวหนังของเคออส บ่งบอกว่าร่างของเขายังไม่แข็งแกร่งพอที่จะใช้พลัง
ถึงขั้นนี้

“ผมจะให้โอกาสพวกคุณที่เหลืออีกครั้ง หากยอมกลับใจไป
มอบตัว ผมจะไม่ทำลายวรยุทธ์ของพวกคุณ” ถึงจะเป็นคำพูดสวยหรู
แต่บางคนดันจับได้ว่าเคออสนั้นกำลังอ่อนล้าถึงขีดสุด

ชายสวมหน้ากากสีดำลวดลายคลื่นไหล่งขึ้นจับไวด้วยเสียงที่
ดุดัน “พวกเราอย่าไปเชื่อมัน ยังไงมันก็ใกล้หมดพลังแล้ว รุมยิงจาก
ระยะไกล”

เหล่าชาวยุทธ์แต่ละคนล้วนถือปืนขึ้นมาแล้วยิงระวูออกไป
เคออสได้แต่หุบยืมพลังของคลื่นตามชายทะเลมาสร้างเป็นโล่ ป้องกัน

รอบตัวเทียร์และตัวเขา

“เลี้ยงยั้งแต่ผู้หญิง มันจะได้ไม่เคลื่อนไหว”

คนในผ้าคลุมสีขาวยคนหนึ่งร่อนร่างลงมาจากฟากฟ้า เสียงแหบแห้งดุจคนชราดังขึ้น “คุณชายครับ พี่น้องของข้าอีกสามคนกำลังยื้อพวกคนติดตามของเด็กสาวไว้ให้ แต่คงทำได้อีกแค่ครึ่งเดียว ดังนั้นขอให้ข้าลงมือเองเถอะ”

พลังของคนในผ้าคลุมสีขาวยที่เคออสสัมผัสได้ พอคาดเดาได้ว่าเขาจะต้องมีคลื่นมังกรเกินกว่าชั้น 20 หากจะสู้ด้วยในตอนนี้อยู่โดยไม่คิดแลกชีวิตคงเป็นไปได้ยาก แถมพลังที่ลดน้อยลงเกินกว่าครึ่งย่อมไม่ใช่คู่ต่อสู้

ชายสวมหน้ากากสีดำลวดลายคลื่นสีขาวยักหน้าเห็นด้วยกับผู้มาใหม่ ร่างของคนในผ้าคลุมสีขาวยไปจากคลองจักษ์ เสียงกระຈกแตกพลันดังเพลิงขึ้นเบื้องหลังของเคออส เขารีบหันไปมอง แต่ร่างของเทียร์หายไปแล้ว เมื่อหันกลับมาองเหล่าศัตรูอีกครั้ง พบว่าเทียร์ซึ่งเสื้อผ้าบางส่วนขาดวินตอกอยู่ภายในมือของศัตรู

เคออสถึงกับเดือดตาล ดวงตามีประกายโกรธเกรี้ยว แต่เขาพยายามไม่ปล่อยออกมา

“หากเจ้ายอมตาย ข้าจะรับรองความปลอดภัยของนางให้เอง” เสียงแหบพร่าของคนในชุดคลุมสีขาวยดังกังวาน

“ผมจะเชื่อคุณได้จริงหรือ มารราคะ”

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเป็นข้า” คนในผ้าคลุมสีขาวยทำลายผ้าคลุมของตน เผยให้เห็นใบหน้าของชายชราที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มมารราคะ หนวดยาวถูกตัดขึ้นมาเป็นรูปนารีทั้งสองข้าง กลางศีรษะล้านโล่งสีกรุปหัวใจไว้เป็นจำนวนมาก เท่ากับจำนวนอิสตรีที่มันทำลายพรหมจารี

มือขวาของมันเริ่มลวนลามทรวงอกของเทียร์ หญิงสาวซึ่งโดน

สกัดจุดไว้ได้แต่ตะโกน “อย่ามอง! อย่า...”

น้ำตาที่พรุ่งพรูออกจากใบหน้าของเทียร์ ทำให้จิตใจของเคออสเต็มไปด้วยความกราดเกรี้ยวเพิ่มขึ้นอีกหลายสิบเท่า จากพลังคลื่นสีขาวยุติภัยที่เคยล้อมรอบกายเปลี่ยนเป็นสีดำนามิฟ ลวดลายตามร่างเริ่มเกิดเพิ่มขึ้นทีละนิด ก่อนที่เขาจะทันเคลื่อนกาย

ทราจรอบร่างของเคออสพลันเปลี่ยนเป็นโซ่สีดำจำนวนมากยึดร่างกายของเขาไว้แน่น พลังที่ซำแรกผ่านมากับโซ่สีดำได้ทำลายพลังของเขาลงไปอีกกว่าครึ่ง

เคออสได้แต่ยื่นมองเทียร์ถูกลวนลามอย่างสิ้นหวัง ในใจของเขาพลันนึกถึงของบางสิ่งทีซิ่นแสบแก้วชีวิตเคยมอบให้ไว้ ปากกูร์องตะโกนก้อง “ได้ ถ้าพวกแกอยากได้ชีวิตของซำ ซำจะมอบให้ด้วยตัวเอง”

ยาเม็ดสีทองค่อยๆ ลอยออกจากชายเสื้อเข้าปากของเคออสอย่างแม่นยำในเวลาเพียงเสี้ยววินาที มารราคะที่มัวแต่ลวนลามเทียร์ยอมไม่อาจสกัดได้ทัน

มันเป็นสิ่งมีค่ายิ่งยวดในยุทธภพ ยาแรงชีวิตแก้ฟ้า มันถูกจัดว่าเป็นสุดยอดของยาพิษในตำนาน แต่ก็ยังถูกจัดเป็นยาเสริมพลังในตำนานเช่นกัน

เพียงเคออสกลืนลงไป เส้นเลือดรอบร่างก็ปูดโปนพร้อมกล้ามเนื้อที่ขยายออก ดวงตาเปล่งแสงเรืองรอง คลื่นมังกรในร่างแม่พุ่งออกมาทะยานขึ้นสู่ฟากฟ้าดุจมังกรมีชีวิต แสงสีดำสลับขาวค่อยๆ หลอมรวมเป็นสีทอง ผสมสีดำนามิฟเริ่มเปลี่ยนเป็นสีขาวและยาวจดปลายเท้า

เทียร์เผลอมองจนแทบไม่สนใจเลยว่าตนเองโดนลวนลามอยู่ เพราะชายเบื้องหน้าซึ่งตนรักกำลังจะรณหาที่ตายเพื่อเธอ

ณ เรือสำราญของตระกูลชินแคลร์

ราชันยูทธรณ์นั่งชมทิวทัศน์อยู่บนดาดฟ้าเรือ ตีมด่ากับความงามของทะเล มีขอชาติถือแก้วไวน์ไว้อย่างสนุกสนานโดยไม่ให้ไวน์หกออกจากแก้ว ทว่าเมื่อเขาสัมผัสได้ถึงบรรยากาศอิมคริมจากทิศหนึ่ง จึงเร่งพลังสัมผัสคลื่นมังกรถึงขีดสูงสุด แก้วไวน์ในมือถึงกับแหลกสลาย ไวน์ในแก้วระเหยกกลายเป็นไอ

ใบหน้าเคร่งเครียดเมื่อรู้ว่าพลังขุมนั้นส่งออกมาจากใคร เขาจึงร้องตะโกนดั่งลั่น “ไม่นะ! ลูกพ่อ เจ้าอย่าทำแบบนี้”

สิ้นเสียงตะโกน ผิวน้ำทะเลถูกแยกออกเป็นแนวยาว คนที่ได้ยินเสียงของราชันยูทธรณ์ เมื่อหันมาก็มองไม่เห็นเขาอีกต่อไป เพราะร่างของเขาได้หายไปจากสถานที่แห่งนี้แล้ว

ณ เรืออีกลำหนึ่ง

อิสตรีสะคราญโฉมกำลังจับจ้องดวงดาว ผสมสีทองยาวสยายจุดพื้นถูกปล่อยให้สะท้อนแสงจันทร์เป็นประกาย นัยน์ตาสีดำล้วนไหววูบหนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นเผยให้เห็นทรวดทรงที่ชายใดพบก็ต้องเหลียวมอง เธอสูงประมาณ 179 เซนติเมตร นิ้วมือขาที่ยกขึ้นและขยับไปมาเหมือนนับดวงชะตา เธอเร่งพุ่งร่างออกจากเรือไป

ชุดจอมยุทธ์หญิงสีขาวของเธอ ชายเสื้อโบกสะบัดตามแรงลม บนใบหน้าที่เคยมีรอยยิ้มกลับเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด

บนเครื่องบินลำที่พวกมิเซลนั่งไป

ซารัมสะดุ้งตื่นจากฝันร้ายเช่นเดียวกับมิเซล ใบหน้าของคนทั้งสองเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ เสียงหอบหายใจแสบๆ ของคนทั้งคู่ดังขึ้น ทั้งเขาและเธอต่างมองหน้ากันครั้งหนึ่ง ก่อนจะล้วงมือลงไป

กระเป่าเสื้อ มิเชลรีบโยนสิ่งของของตนให้ซาร์ม เพื่อให้เขาใส่พลังคลื่น มังกรอัดลงไป ปรากฏว่าโลหะสีขาวยของมิเชลและโลหะสีดำของซาร์ม ล้วนส่องแสงสีทองที่แปลว่า คนที่อยู่ปลายทางกำลังใช้พลังคลื่นมังกร สูงเกินกว่าชั้น 20

แม้ซาร์มจะตกใจที่เคออสมีพลังคลื่นมังกรสูงกว่าตนหลายสิบชั้น แต่ความปลอดภัยของสหายทำให้เขาต้องประสานสายตากับมิเชล ก่อนจะพูดขึ้นพร้อมกัน “ต้องรีบกลับการูด้าด่วน เคออสเกิดเรื่องใหญ่!”

แต่พวกเขาไม่ใช่เจ้าของสายการบิน ย่อมไม่อาจทำอะไรตามใจ ได้ ต่อให้อยากโวยวายหรือขมขู่ ก็ได้แต่นั่งร้อนใจอยู่บนเครื่องบินลำนี้

ณ ถ้าเลียนเสียง

อ๊อฟเพยเดินโซเซออกมาจนถึงหน้าถ้ำ เห็นพวกอิงหลงและโกลด์มา ยืนรอ พวกเขากำลังส่งกล่องของขวัญใบเล็กให้แก่อีกฝ่าย แม้อ๊อฟเพยจะ แอบทำหน้ามุ่มยออยู่ได้หน้ากาก เพราะคาดหวังว่าเพื่อนทั้งสามจะให้ของ ขึ้นใหญ่กว่านี้

เธอรีบแกะกล่องของขวัญที่มีห่อรูปดาวออก เมื่อเปิดขึ้นมา ภายในกล่องมีกุญแจดอกหนึ่ง เมื่อเธอเห็นสัญลักษณ์บนกุญแจก็ต้อง ตกใจ “นี่พวกนาย ซื่อของแพงขนาดนี้ให้ฉันทำไม”

อิงหลงเอ่ยเบาๆ “เจ้าโกลด์มันพูดเล่นๆ แต่เคออสดันเอาจริง เพราะมันบอกว่าเพื่อนในกลุ่มทุกคนคือสมบัติที่มีค่าของมัน”

“เฮอะ! ใครจะยอมเป็นสมบัติของมัน” โกลด์แกล้งเก๊กพูดเล่นๆ แต่ในใจของเขารู้ดีว่า เวลามีปัญหาเมื่อไร เคออสมักจะช่วยเหลือให้เขาก้าวหน้าขึ้นไปได้อีกขั้นเสมอ แม้จะเป็นการฝึกหนักกว่าที่อาจารย์สั่งสั่งก็ตาม

“หือ? ไม่มีอะไรหรอก มันก็แค่เป็นหนุ่มปากไม่ตรงกับใจ เมื่อไม่ก็

เดือนก่อน มันแอบเตรียมเหล่าสาบานและเครื่องเคียดครบชุด ตั้งเอาไว้ในห้องรอให้เคออสกลับมาเพื่อทำพิธีสาบานเป็นพี่น้อง”

“แล้วเกิดอะไรขึ้น ไม่เห็นเคออสเล่าให้ฟังเลย” อี๊เฟยมีแววตาสนใจ

“แต่พอเคออสกลับมา มันก็ดันไปบอกว่าเตรียมของไปให้หัวหน้าลุ่มศพญาติ ทั้งที่เคออสเห็นเหล่าสาบานแล้วก็รู้ว่าเจ้าโกลด์มันต้องการอะไร เลยลองพูดว่าช่างเป็นวันที่จะมีพี่น้องร่วมสาบาน แต่เจ้าโกลด์กลับเก๊กบอก คนอย่างข้าไม่ต้องการพี่น้องร่วมสาบาน เป็นคำโกหกที่โง่จริงๆ ฮ่าๆๆ” อิงหลงหัวเราะลั่น

เมื่อถูกอิงหลงแฉความจริง โกลด์จึงเร่งเดินเตาะเท้าออกไปก่อนขณะที่อี๊เฟยมองหมู่ดาวแล้วก็รีบหยิบกระบี่ประจำตระกูลขึ้นมากวัดแกว่งไปรอบๆ เพื่อใช้กระบวนยุทธ์แมวทำนาย ภาพนิมิตหนึ่งพลันปรากฏขึ้นเบื้องหน้าอี๊เฟย อิงหลงและโกลด์ที่เห็นภาพนั้นด้วยถึงกับหน้าซีดเผือด เนื่องจากมันเป็นภาพร่างของเคออสกำลังลุกไหม้

อิงหลงและโกลด์รีบวิ่งไปหาอาจารย์ลิทันที เพราะพวกเขาารู้ดีว่าคำทำนายของอี๊เฟยแม่นยำกว่าครึ่ง

กลับมา ณ จุดเกิดเหตุ

จากก่อนหน้านี้นี้ มารวาคะซึ่งลวนลามเที่ยวอยู่ได้แปรเปลี่ยนเป็นสงบนิ่ง ใบหน้าของเขาเริ่มเผยความจริงจิงมากกว่าปกติหลายสิบเท่า ปากสันระริกขณะพูด “กะ...แก คลื่นมังกรชั้นสูงสุด 25 เป็นไปไม่ได้ ยาเร่งชีวิตเก่าฟ้าหายสาบสูญไปจากยุทธภพแล้ว ซินแสเก่าชีวิตที่พวกข้าฆ่าไป ยังไม่อาจผลิตได้ พวกข้าเลยได้แคื่อยาเร่งพลังชั้นต่ำ”

เมื่อเคออสได้ยีนชื่อของคนที่เคารพและทราบข่าวการตายของอีกฝ่าย ก็เข้าใจทันทีว่าทำไมก่อนจะแยกทางกันเมื่อสามปีก่อน ซินแส

เก้าชีวิตถึงฝากของสิ่งนี้ไว้กับตน

เล็บของมารราคะงอกยาวออกมาพาดผ่านลำคอขวามือของ เทียร์จนเลือดไหลซึม “หากเจ้าขยับ นิ่งนี่ตาย!”

“คุณยังคิดว่าผมต้องขยับอีกหรือ” ลี้นเสียงของเคออส เหล่า มารยุทธ์ทุกคนรอบข้างล้วนโดนบางสิ่งอัดกระแทกจนร่างต้องล้มลงสู่พื้น จากจุดที่โดนอัดของแต่ละคนล้วนเป็นจุดกำเนิดคลื่นมังกร พลังรอบร่างของพวกเขากำลังเข้าทำลายตนเองอย่างช้าๆ

แม้มันจะเป็นการสลายวรยุทธ์เหมือนกับที่กลุ่มก่อนหน้านี้โดน แต่ครั้งนี้พลังของเคออสสร้างความเจ็บปวดแผ่เข้าไปด้วย จนแต่ละคนต้องล้มลงไปชกดินชกอกกับพื้นทราย

เหลือเพียงมารราคะกับชายสวมหน้ากากสีดำลวดลายคลื่น สีขาวที่ยังยืนนิ่งไม่ไหวติง แต่แท้จริงกลับเป็นสองคนที่โดนหนักที่สุด เพราะสิ่งที่พวกเขาโดนไม่ใช่ทำลายวรยุทธ์ หากแต่กำลังจะค่อยๆ ตายไปอย่างเชื่องช้า

ชายสวมหน้ากากสีดำลวดลายคลื่นสีขาวที่มีคลื่นมังกรไม่ถึงชั้น 10 ร่างของเขาจึงแตกสลายไปอย่างรวดเร็ว

ส่วนผู้มีคลื่นมังกรถึงชั้น 22 อย่างมารราคะ กลับค่อยๆ ได้สัมผัสถึงความเจ็บปวดอย่างยาวนาน ปากกระอักโลหิตออกมาที่ละนิด มีอสุภะซึ่งหันมาจะชี้ใส่เคออสพ่นแตกสลายราวกับปราสาททรายถูกคลื่นซัด

ร่างของเทียร์ที่เคยอยู่ในวงแขนซ้ายพลันหายไป แต่ละภาพเหตุการณ์ค่อยๆ เกิดดูจอยู่ในสถานที่แห่งความฝัน บัดนี้มารราคะเริ่มร้องตะโกนก้องดูคนบ้า “ฮ่าๆๆ ข้าฝันอยู่แน่นอน ตื่นสิ ตื่น...”

ใบหน้าบิดเบี้ยวของเผ่าซามิได้หยุดลง แต่เริ่มเพิ่มขึ้นทีละนิดๆ บัดนี้เทียร์อยู่ในอ้อมกอดของเคออสแล้ว ถึงเสื้อผ้าของเธอจะขาดวิน

แต่ในยามนี้เธอมิได้สนใจ น้ำตาที่พร่างพรูมิได้เกิดขึ้นเพราะโดนลวนลาม แต่เพราะคนรักที่กอดเธอไว้กำลังจะตาย

เสียงตะโกนเสียงหนึ่งปลันดังขึ้น “น้องของข้า ใครทำกับเจ้า เยี่ยงนี้”

อีกสามมารซึ่งมีใบหน้าเหมือนมารราคะได้ตามมาสวมทาบ ได้แก่ มารอ้อฉล มารตะกละ และมารโทสะ เบื้องหน้าของเคออสนับว่าเป็น วันแห่งตำนาน เพราะสี่มารแห่งยุทธภพกำลังรวมตัวกันในวันเดียว แต่ หากพูดให้ถูกต้องก็ต้องบอกว่าเหลือเพียงสามมาร

แม้พวกเขาจะมาถึง ทว่าชะตากรรมความตายของมารราคะก็ไม่เปลี่ยนแปลง ร่างที่แตกสลายมีอาจช่วยเหลือได้อีกต่อไป

เพียงเสี้ยววินาทีที่มารราคะได้แตกสลายไป พ่อบ้านของเทียร์ และลอสก็ปรากฏกายขึ้นเบื้องหลังสามมารที่เหลือ

พ่อบ้านและลอสมองมายังเทียร์ เมื่อเห็นบุรุษผมขาว พวกเขา ก็มีสีหน้าสิ้นหวัง แต่มันมิใช่เรื่องแปลก เพราะผมที่ยาวจดปลายเท้าของ เคออสในตอนนี บ่งบอกว่าพลังชีวิตของเขากำลังจะมอดดับลง ผิวกาย มีเลือดรินไหลออกมาตลอดเวลา

“เคออส พอเถอะ หากหยุดตรงนี้นายยังรักษาชีวิตได้ พอๆ” เสียงของเทียร์ดังอยู่ด้านข้าง แต่เคออสกลับไม่ได้ยินแล้ว ปากของเขา เพียงพูดซ้ำซาก “ต้องช่วย! ต้องช่วย! ต้องช่วย! ต้องช่วย! ต้อง...”

หญิงสาวที่ได้รับพลังคุ้มครองจากเคออส ทำได้เพียงยกมือขึ้นมา เช็ดน้ำตาที่หลังไหล

สามมารล้วนพุ่งมาหาเคออสอย่างบ้าคลั่ง พวกเขาคิดจะแลกตาย แต่ร่างของทั้งสามปลันจมมิดลงฝั่งพื้นทราย ด้วยวิชาที่มองไม่เห็น ดังเช่นที่คนทั้งหมดเมื่อครู่ต่างถูกกระทำ

“หมัดจิต” พ่อบ้านซึ่งยืนอยู่ข้างลอสโพล่งขึ้น

ลอสหันไปมองพ่อบ้าน แม้จะมีคำถามว่ามันคือสิ่งใด แต่เขาก็ไม่อาจถามได้ เนื่องจากพ่อบ้านกำลังนำตาไหลพรากเหมือนเศรำโคกปากของพ่อบ้านบ่นพึมพำ “คาร์ล ข้าขอโทษที่ช่วยปกป้องหลานเจ้าไม่ได้”

ขณะที่มารทั้งสามค่อยๆ แผลงสลายกลายเป็นละออง แรเงอืดลมซึ่งฟุ้งมาจากชายทะเลได้หยุดลงด้านข้างเคออส เสียงปะทะดังสนั่นหวั่นไหวเกิดขึ้น รวมถึงสิ่งของที่ลอยตามมา ทำเอาทั้งพ่อบ้านและลอสไม่อาจมองเห็นว่ามีสิ่งใดเกิดขึ้นใกล้กับคุณหนูของพวกเขา

ตูม!!!

สิ้นเสียงและหมอกควันจางไป ก็พบเพียงร่างของเทียร์ยืนมองเคออสอยู่บนผืนทราย ด้านหลังมีราชนัวยุทธ์กำลังถอยทอดคลื่นมังกรสีทองอัดแน่นเข้าสู่ร่าง แต่ไม่ว่าจะใส่เข้าไปเท่าไร พลังล้วนไหลทะลักออกมา

“ไม่ได้นะ ลูกข้า ข้าจะไม่ยอมเสียเจ้าไปอีกเด็ดขาด”

ทันใดนั้นเอง คลื่นมังกรสีขาวได้ร่อนลงมาจากปากฟ้า “ท่านพีเกิดอะไรขึ้นกับลูกของเรา”

“น้องหญิง เจ้ามาช่วยข้าอีกแรง ผนวกคลื่นมังกรจำศีลที”

หญิงสาวสะคราญโฉมได้เร่งพลังสีขาวของเธอ สร้างเป็นผลึกคริสตัลขนาดใหญ่ล้อมรอบร่างของเคออส ในทางตรงกันข้ามภายในผลึกล้วนโดนอัดพลังสีทองเข้าไปโดยราชนัวยุทธ์เพื่อสร้างชีพจรเทียมให้แก่ลูกชาย

ตู!!!

ทว่าผลึกที่สร้างมาอย่างดีกลับเริ่มมีรอยร้าว แต่ทั้งพ่อและแม่ของเคออสล้วนไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว ยังคงตั้งต้นพยายามสร้างเพื่อยื้อชีวิตบุตรชายของตนไว้ จนกระทั่งใบหน้าของพวกเขาเริ่มซีดเซียว

แม้ปากจะกระอักโลหิตออกมาคำโต ก็ยังคงฝืนทนต่อไป

รถเหาะล่องหนคันหนึ่งพุ่งตรงมาจากทางทะเล มันจอดลงอยู่ด้านข้าง ขนาดของรถใหญ่กว่าปกติเกือบสิบเท่า ด้านหลังของรถเปิดออก เผยให้เห็นแคปซูลรักษาขนาดใหญ่กว่าปกติถึงห้าเท่า

“ไอ้เพื่อนบ้า! แกอยากตายมากนักรหรือ ถึงฝืนสร้างของแบบนี้ขึ้นมา นำเด็กคนนั้นเข้ามาในแคปซูลด่วน หากยังอยากรักษาชีวิตของพวกเขาเอาไว้” เสียงของผู้นำตระกูลชินเคลร์ดังขึ้น ทำให้รู้ทันทีว่าคนที่ขับรถมาเป็นใคร

ตอนนี้มีรถเกราะป้อมปราการจำนวนมากล้อมรอบพื้นที่นี้ไว้ทั้งหมด

หัวหน้าหออนันต์ที่มาถึง เร่งทะยานร่างมาช่วยใช้พลังของตน พยายามผลักที่มีเคออสอยู่เข้าไปในแคปซูลรักษาชนิดพิเศษนั้นอย่างรวดเร็ว

เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้น สัญญาณคลื่นสมองของเคออสยังมีอยู่เพียงเบาบาง ส่วนพลังชีวิตยังคงมากพอที่จะรักษาร่างกายไม่ให้ตายไป จึงเปิดระบบเข้าสู่ช่วงกึ่งจำศีลทันที

หัวหน้าหออนันต์รีบโผล่ “ท่านอาจารย์ รับรองว่าไม่มีข่าวร้ายไหลออกไปแน่นอนครับ ส่วนการหยุดเรียน ทางสมาคมยุทธ์จะทำเรื่องให้ รับรองไม่มีผลกระทบต่อคะแนนของเด็กๆ ที่ร่วมกลุ่มกับศิษย์พี่ใหญ่”

ราชันยุทธ์และราชินียุทธ์ยังคงเหม่อมองบุตรชายของตน ผมสีขาวยาวของเขาที่มีแสงสีทองวิ่งผ่านทำให้ดูเรืองรองขึ้น ผิวกายที่แตกร้าวเหมือนกำลังจะแตกสลาย ในใจได้แต่ภาวนาว่าจะมีคนหาทางรักษาเขาได้ในเร็ววัน

เทียร์เดินมายืนมองเคออสครู่หนึ่ง ปากพิมพ์ว่า “เป็นความผิด

ของหนู เป็นความผิด...” แล้วก็กลับไป

เกือบหนึ่งเดือนผ่านไป

เทียร์และพี่น้องของเธอยังคงมานั่งเฝ้าอยู่หน้าแคปซูลรักษาที่ชั้นใต้ดินของเครือโรงพยาบาลยูทรี ห้องแห่งนี้ถูกแยกออกมาอยู่ห่างจากพื้นที่อีกส่วนหนึ่ง ซึ่งพื้นที่นั้นในอนาคต วันที่เปิดเกมลิมิเต็ดออนไลน์ ผู้สมัครทุกคนจะถูกพาเข้ามาใช้เพื่อเล่นเกมดังกล่าว

ภายในห้องนี้ นอกจากตรงกึ่งกลางที่มีแคปซูลรักษาขนาดใหญ่ ซึ่งมีร่างของเคออสนอนสลบไสลอยู่ รอบข้างยังมีแคปซูลรักษาอีกสิบสองตู้วางอยู่ล้อมรอบ สำหรับพวกเธอและพ่อแม่ของเคออส รวมถึงพ่อแม่และลอสที่จะติดตามเข้าไปด้วย

เทียร์เปิดหน้าต่างอากาศบานหนึ่งขึ้นมาเบื้องหน้าแคปซูลรักษาของเคออส “เคออส นายจำได้มั้ยวันที่นายชนะเลิศ ฉันก็มาพุดอยู่หน้าแคปซูลรักษาของนายแบบนี้ละ แต่ตอนนั้นนายดันตื่นขึ้นมาก่อนและแอบฟังที่ฉันพุด”

“เทียร์ ที่นั่นมีระบบเครือข่ายปิดนะ จะเชื่อมต่อกับระบบสื่อสารภายนอกได้เหรอ” ฮิเนะถามขึ้น

เทียร์จ้องมองฮิเนะด้วยแวตเรียบนิ่ง “ไม่เชื่อม แต่หน้าต่างด้านนอกเขตวงแหวน จะถูกกล้องวงจรปิดตรงวงแหวน อดทั้งภาพและเสียงเข้ามาให้”

เสียงจากหน้าต่างอากาศเริ่มดังขึ้น

“ต่อไปจะเป็นการประกาศถึงเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นการพลิกประวัติศาสตร์วงการเกมออนไลน์ไปตลอดกาล ผู้จะมากล่าวคือ ผู้นำตระกูลชินแคลร์”

ตบ!!! เสียงเคาะโต๊ะหลายสิบครั้งดังขึ้น

“สวัสดิ์ที่พี่น้องชาวซาร์จ ข้าผู้นำตระกูลชินแคลร์ขอประกาศเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่ง นั่นคือ...” หลังจากกล่าวคำว่านั้นคือ เขาก็เงยไปเกือบสิบนาที ทำเอาประชาชนเกือบทั้งซาร์จต้องหยุดนิ่ง พวกเขาเหล่านั้นทำเพียงจ้องมองหน้าจออากาศบ้านนั้นรอการประกาศต่อไป ในใจของทุกคนต่างรอลุ้นว่าจะมีประกาศอะไรออกมา เพราะมหาเศรษฐีคนนี้เวลาโผล่หน้ามาที่ไร มักมีคนโชคดีได้กลายเป็นเศรษฐี

แต่เมื่อผ่านไปถึงยี่สิบนาทีแล้ว ความหงุดหงิดพลันบังเกิดกับคนหมู่มาก บ้างปิดหน้าจออากาศ บ้างเริ่มก่นด่าในใจ ทว่าเพียงชั่วครู่หนึ่ง คนที่ยังเปิดหน้าจออากาศไว้อยู่ พลันเห็นรหัสของหน้าจอบานหนึ่ง เมื่อพวกเขาคลิกตามเข้าไปกลับพบคำว่า ลิมิเต็ดออนไลน์

จนกระทั่งที่มุมขวาบนของหน้าจอมีคนคลิกเข้ามาถึง 100 ล้านคน ผู้นำตระกูลชินแคลร์พลันกระแอมไอออกมาครั้งหนึ่งก่อนจะเริ่มประกาศต่อไป “ผู้ชนะในเกมออนไลน์นั้นจะได้รับสิทธิ์สองอย่าง หนึ่งคือทรัพย์สินหนึ่งในสามของตระกูลชินแคลร์ สองคือโอกาสแต่งงานกับหลานสาวหรือหลานชายที่ข้าเลือกให้”

สิ้นวาจาของผู้นำตระกูลชินแคลร์ เสียงของชายที่ประกาศตอนแรกพลันดังกลับมาอีกครั้ง “ขอจบรายงานแต่เพียงเท่านี้ ขอให้ทุกท่านสนุกกับการเดินทางครั้งนี้ยิ่งใหญ่มาก”

เฮ!!! เสียงดังกระหึ่มกึกก้องไปทั่วทั้งซาร์จ จนแม้กระทั่ง
เหล่าคนที่หลับไหลอยู่ในแต่ละทวีปยังต้องตื่นตาม คนส่วนใหญ่ที่หวังลุ้นให้ตนได้รับสิทธิ์นั้น ต่างแข่งกันสมัครใจได้อย่างว่องไว ภายหลังจากต่อมาเหตุการณ์ครั้งนี้ถูกเรียกว่า วันที่ดาวซาร์จตื่นนอน

เทียร์และพี่น้องของเธอก็ได้ดูหน้าจออากาศด้วย ทั้งสี่ได้แต่ยิ้มจืดเฉือนส่งให้กัน แม้พวกเธอจะเตรียมการมาตลอดทุกขั้นตอนการแบ่งหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานไปจนถึงคัดเลือกหน่วยข่าวกรองที่จะคอยคัดข้อมูลต่างๆ เมื่อเข้าเกมออนไลน์ไป ทว่าพวกเธอก็ยังคงมืดแปดด้าน เพราะปู่ของพวกเธอไม่มีคำว่า ‘รั้ว’ ปล่อยข้อมูลออกมาให้แม้แต่หน่อย

ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา พวกเธอพยายามสะกดรอยตามปู่ของตนตลอดเวลา แต่ก็ไม่รู้ว่่าเซิร์ฟเวอร์ของลิมิเต็ดออนไลน์ตั้งอยู่ที่ใด ขนาดลองไปคาดคั้นผู้ช่วยและพ่อบ้านของปู่ พวกเขາต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า นายท่านสร้างเพียงคนเดียว โดยพวกเขาไม่รู้ว่่าท่านกำลังทำสิ่งนี้ จนกระทั่งเพิ่งรู้พร้อมพวกเธอเมื่อไม่กี่วันก่อน

สี่สาวซึ่งนั่งอยู่ด้านหน้าแคปซูลรักษาของเคออส เริ่มพูดกันอีกครั้งหลังจากรำลึกเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมามาตลอดหนึ่งเดือน

เทียร์ในชุดรัดรูปสีขาว แขนขวาของชุดเขียนไว้ว่า ลิมิเต็ดออนไลน์ ผมสีทองยาวที่ปลายตัดเป็นลอนกำลังถูกนิ้วของเธอหมุนเล่นพร้อมเอ่ยวาจาที่เต็มไปด้วยความจริงจัง “หากคลื่นสมองของเคออสยังไม่กลับเข้าสู่ระดับปลอดภัยจนเข้าเล่นเกมออนไลน์ได้ พวกเราคงจะต้องเปลี่ยนแผนการทั้งหมด”

“ใช่ อย่างที่น้องเทียร์กล่าว” โอเซร่าพูดขึ้น เธอสวมชุดเหมือนเทียร์

ฮินะซึ่งยังคงสวมชุดมิโกะกล่าวขึ้น “น้องเชื่อว่าเคออสต้องหายทันแน่”

ฟารีในผ้าคลุมสีดำยังคงนั่งเงียบ ขณะที่พี่สาวทั้งสามของเธอหันมองมา เธอเพียงเดินไปจับแคปซูลของเคออส “น้องไม่อาจจับสัมผัสได้ถึงจิตวิญญาณของเขาเลยคะ”

พี่สาวทั้งสามมีสีหน้าเศร้าสร้อย เพราะพวกเธอรู้ว่าน้องสาวคนเล็กมีความสามารถพิเศษคือสัมผัสจิตวิญญาณได้

“เป็นความผิดของหนู เป็นความ...” ก่อนที่เทียร์จะทันพูดซ้ำ โอเซร่าก็ตบหน้าเทียร์จนเกิดเสียงดังเฝียะ! แวดตาของโอเซร่ามีน้ำตาคลอ เธอสวมกอดเทียร์แล้วกล่าวด้วยเสียงอ่อนโยน “ต่อให้ไม่ใช่พี่น้องที่ยืนอยู่ตรงนั้น แม้เป็นคนอื่น คุณเคออสก็ต้องช่วยเหลืออยู่ดี เพราะแบบนี้ไม่ใช่รีที่ทำให้พวกเราหลงชอบเขา”

ทั้งสี่สาวลั่นหวนรำลึกถึงเหตุการณ์ช่วงฤดูร้อนเมื่อแปดปีก่อน

เทียร์ในวัยเด็กนั่งอยู่ด้านข้างเวทีประลองของบ้านพักตน

เธोज้องมองสองพ่อลูกในชุดนักสู้สีขาวคาดเอวด้วยผ้าคาดสีด้า พวกเขากำลังต่อสู้กันอย่างเชื่องช้าเหมือนภาพสโลว์โมชั่น

เทียร์พนมมองมาได้พักใหญ่ก็บ่นด้วยความรำคาญ “นี่อะนะ การต่อสู้ มีที่ไหนเคลื่อนไหวช้าขนาดนั้น”

พ่อบ้านที่ยืนอยู่ด้านข้างโค้งศีรษะขอโทษราชันยูทธ์ ทว่าราชันยูทธ์ผู้มีแววตาดลกลกลับดึงร่างของเทียร์ให้ลอยเข้ามาใกล้ แล้วร่างของเขาก็หายไปจากเวทีประลอง ทั้งให้เทียร์เผชิญหน้ากับเคออสในวัยเด็กเพียงลำพัง

“หากคุณหนูสามารถทำลายกระบวนท่าของลูกชายข้าได้ ข้าจะมอบวิชาประจำตระกูลส่วนหนึ่งให้เป็นของขวัญ” เสียงของราชันยูทธ์เต็มไปด้วยความยินดี

เทียร์รีบพุ่งร่างเข้าไปจูโจมเคออสอย่างรวดเร็ว ทว่าหมัดที่เชื่องช้าของเคออสมิได้สั้นไหวแม้แต่น้อยเมื่อต้องปะทะกับเพลงเตะของเทียร์ เด็กสาวรีบชักเท้ากลับแล้วย่อตัวลงเพราะความเจ็บปวดที่ไม่เคยได้รับมาก่อน ส่วนเด็กชายรีบก้มลงไปมองเด็กสาวด้วยสีหน้าลนลาน เพราะ

เขาเองก็ไม่รู้มาก่อนว่าสิ่งมีชีวิตนอกสำนักจะอ่อนแอปานนี้ เนื่องจากเป็นครั้งแรกที่เขาได้ออกจากสำนัก

เด็กสาวน้ำตาคลอก่อนจะขึ้นไหล่หน้า “นายต้องเล่นโกง”

หน้าตาของเด็กชายถึงกับลนลาน หันไปมองราชันยูทธ์ซึ่งนั่งอยู่ข้างเวที พ่อของเขาเพียงแยมยิ้มแล้วหัวเราะพลางยกมือกุมทรวง ส่วนพ่อบ้านของเทียร์ได้แต่ยืนก้มหน้าเพื่อตัดสินใจว่าจะขึ้นเวทีไปตีหรือไม่

เพียงครู่หนึ่งก่อนที่พ่อบ้านจะเคลื่อนกาย ร่างของราชันยูทธ์พลันปรากฏด้านข้างของเด็กสาว เขาทาบมือที่มีแสงสีทองเรืองรองลงที่ขาขวาของเธอครู่หนึ่ง อาการบวมช้ำก็หายไป

เคออสในวัยเด็กรีบพูด “ขอบคุณครับท่านพ่อ”

ขณะที่เด็กสาวจะต่อวาจา ร่างของเธอพลันถูกส่งออกจากเวทีไปนั่งที่เดิม แล้วสองพ่อลูกก็เริ่มต่อสู้กันอย่างแข็งขันต่อไป

พ่อบ้านซึ่งยืนอยู่ด้านข้างเริ่มอธิบาย “นี่คือเคล็ดสุดยอดของจอมยูทธ์ เน้นความแข็งแกร่งแต่ทำให้วิชาทุกอย่างมันคง ต่อให้โดนแรงกระแทกหนักหน่วงปานใด ก็ไม่สิ้นคลอนสูญเสียสมดุลของกระบวนท่า เมื่อจู่โจมต้องโดน เมื่อป้องกันต้องสะท้านครบคุณหนู”

“ซิ! หนูรู้หรือก แคะอยากลองเล่นด้วยเท่านั้น” เทียร์ในวัยเด็กไม่ยอมรับว่าตนไม่รู้เรื่อง จึงหันหน้าหนีไปด้านข้าง ไม่ให้พ่อบ้านเห็น

“หึๆ ถ้าเช่นนั้นจะลองอีกสักครั้งดีไหม” เสียงที่แผ่มากับอากาศดังขึ้นข้างหูของเทียร์

เทียร์รีบหันไปมองราชันยูทธ์ เธอมีสีหน้าไม่พอใจก่อนจะลุกขึ้นเดินออกจากสถานที่แห่งนั้นไปอย่างรวดเร็ว ในหัวใจของเธอรู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เมื่อเทียร์เรียกสติกลับมาได้ พลันพบว่าพี่น้องของเธอยังคงนั่งเงียบ เธอเดินไปแตะข้างแคปซูลรักษา เอ่ยเสียงแผ่วเบา “ตาบ้า! จำฉันก็ได้ แล้วมาเสียงตายเพื่อฉันอีกทำไม หากในตอนนั้นไม่มีนายสักคน ปานนี้ฉันก็คง...”

“แอบชอบราชันยูทรีไหม้ย” เสียงของฮินะดังขึ้นข้างหูของเทียร์

“ฮินะ บอกก็ที่แล้วว่าฉันไม่ได้ชอบพ่อเขาแบบนั้น แต่เป็น...”

“พี่เทียร์โกหก” พาร์โผล่ขึ้น

โอเซรำโมาเข้ากอดน้องสาวทั้งสามของเธอ “พาร์ อย่าแก๊ง พี่เทียร์สิ น้องเทียร์แค่ชอบราชันยูทรีแบบพ่อเท่านั้น เพราะความจริงแล้วพวกเราไม่มี...”

“อย่าพูดนะ!” พาร์ตะโกนด้วยเสียงเครียดๆ

ฮินะกับเทียร์ก็มีสีหน้าเศร้าสร้อย มันเป็นความลับแห่งตระกูลชินแคลร์ มีเพียงคนในตระกูลสายหลักเท่านั้นที่รู้ และทุกคนจะไม่มีทางบอกต่อใครเด็ดขาด ว่าพวกเธอเป็นแค่...

หญิงสาวทั้งสี่ต่างแยกย้ายกันเข้าไปในแคปซูลรักษาเพื่อเชื่อมต่อกับเกมออนไลน์ในเครือโรงพยาบาลยูทรี เพื่อฝึกฝนความชำนาญและการตัดสินใจในหลายๆ เหตุการณ์ต่อไป...

โดยหากพวกเธออยู่ดูเคออสอีกเพียงแค่นาทีเดียว ก็จะได้เห็นเขาขยับนิ้วมือเล็กน้อย

บู้!!!

ฟองอากาศลอยผ่านใบหน้าของเคออสไป เปลือกตาของเขาเริ่มกระตุกหลายครั้ง ก่อนจะได้ยินเสียงบางอย่างดังกังวานในห้วงความฝัน

ในห้วงความฝัน ภาพแห่งอดีต

เคออสรู้สึกก่อนล้ำจนเหมือนจะหมดแรง หูของเขากลับได้ยิน

เสียงซ่าของน้ำที่วิ่งผ่านร่าง ถึงจะพยายามเปิดตาและขยับร่างกาย แต่กลับมีอากาศทำอะไรได้ทั้งสิ้น มีเพียงสองหูที่เริ่มได้ยินเสียงสนทนา

“เด็กคนนี่ไม่รอดแล้ว พวกเจ้าทำใจเถอะ” เสียงคนแก่ที่แสนคุ่มเคย

“ไม่จริง” เสียงของราชันยูท

“ขอแค่เขารอด แม้พวกเราต้องสูญเสียอะไรก็ยอม” เสียงของราชินียูท

“ไม่ว่าช้าไม่ยอมช่วย แต่เขาอาจจะต้อง...”

บัดนี้เวลาล่วงเลยมาจนถึงวันเปิดเกม

ทั้งพ่อและแม่ของเคออสที่เพิ่งเข้าแคปซูลรักษาด้านข้างไป รวมถึงเอลู ลอสกับเหล่าพ่อบ้านของคุณหนูแต่ละคน ในห้องตอนนี้มีเพียงแค่คุณหนูทั้งสี่ที่ยังคงไม่ได้เข้าไปในแคปซูลรักษา

“ตื่นมาครั้งหน้า นายต้องเป็นคนมาปลุกฉันนะ” เทียร์ลูบลงบนแคปซูลของเคออส

“ท่านเคออส ข้าขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองท่านจนหายดี” ฮินะในชุดมิโกะพนมมือขึ้นอธิษฐาน

ไอเซโร่เดินเข้าไปจ้องมองเคออส เธอมิได้พูดอะไร เนื่องจากความชอบที่เธอมีต่อเคออสไม่เหมือนของเทียร์และฮินะ เป็นเพียงความรู้สึก...

ขณะที่ฟาร์ไม่ได้ลา เธอเพียงเดินเข้าไปในแคปซูลรักษาของตนเพื่อเชื่อมต่อเข้าสู่ลิมิเต็ดออนไลน์

พวกเธอทั้งสี่ต่างเตรียมใจไว้แล้ว เพราะแถบคลื่นสมองด้านข้างแคปซูลรักษาของเคออสยังไม่อยู่ในสภาวะปกติ หากฝืนบังคับฟอร์ซลิกออิน อาจทำให้สติกับร่างของเขาต้องแยกจากกันไปตลอดกาล ใน

กรณีเลวร้ายอาจเป็นสภาวะคลื่นสมองเสื่อมถอยจนกระทั่งกายเนื้อตาย หากโชคดีอาจได้เป็นวิญญาณอิเล็กทรอนิกส์ในระบบคลื่นสมอง

เมื่อทุกคนเข้าแคปซูลของพวกเขาเสร็จสิ้น...

ที่พื้นเบื้องหน้าแคปซูลรักษาของเคออสพลันแยกออก เผยให้เห็น ลิฟต์เลื่อนขึ้นมาเครื่องหนึ่ง เมื่อฝาลิฟต์เปิดออกเผยให้เห็นผู้นำตระกูล ซินแคลร์คนปัจจุบัน เขาเดินมาด้านหน้าแคปซูลรักษาของเคออส เพียง ยกมือทาบ ลำแสงมากมายต่างวิ่งไปทั่วแคปซูลรักษา จนเกิดหน้าจอ อากาศจำนวนมากเพื่อรายงานสภาพร่างกายของผู้ผู้ข้างใน

เมื่อเขาดูจนจบทุกหน้าจอก็ได้แต่ส่ายหน้า แล้วเอ่ยออกมาด้วย เสียงเศร้า “เจ้าคงพินไม่ทันสินะ แต่ข้าจะให้โอกาสเจ้ามากกว่าคนอื่น เพื่อเป็นค่าตอบแทนที่อุตสาหะช่วยเหลือนางสาวของข้าก็แล้วกัน”

หน้าจอลิมีเต็ดออนไลน์พลันเปิดขึ้นที่แคปซูลรักษาของเคออส

ผู้นำตระกูลซินแคลร์เอ่ยด้วยเสียงยินดี “เด็กน้อยที่น่าสงสารเอ๋ย วันใดก็ตามที่คลื่นสมองของเจ้าเข้าที่ เจ้าจะถูกส่งเข้าไปในเกมลิมีเต็ดออนไลน์ทันที ขอให้เจ้าพินก่อนเกมจบก็แล้วกัน”

ชายชราเรียกหน้าจอจำนวนมหาศาลขึ้นมา ทำให้เห็นว่าผู้เข้า เล่นเกมลิมีเต็ดออนไลน์ทุกคนถูกขนส่งเข้าไปยังฐานลับใต้เครือ โรงพยาบาลยูทรีที่กระจายอยู่ทั่วซาร์จ รวมถึงเหล่าคนป่วยที่อยู่ในเครือ โรงพยาบาลยูทรีและเข้าร่วมเล่นเกมลิมีเต็ดออนไลน์ “เจ้าไม่ต้องกังวล เรื่องเงินค่ารักษาของน้ำเจ้า เพราะทุกคนที่เข้าร่วมเกม トラバドที่พวกเขา ยังไม่แพ้ออกมา ทางบริษัทจะออกค่ารักษาพยาบาลให้ โดยข้าจะทำทุกวิถีทางเพื่อหาเงินจ่ายให้เอง ฮ่าๆๆ”

ชายชราเดินไปยังลิฟต์ของเขา ทว่าเพียงเดินไปได้สามสี่ก้าว ร่างของเขาก็ต้องทรุดลงไปครึ่ง ก่อนจะรีบลุกขึ้นมา แขนขาของเขามีอาการ ลั่นเทา หากใครได้พบเห็นในตอนนี้จะรู้ได้ทันทีว่าเขาใกล้ตายเพียงใด

เขาใช้นิ้วมือซ้ายกดลงบนแหวนสถานะของตนอย่างว่องไว
หุ่นยนต์ทรงกระบอกได้เลื่อนขึ้นจากฐานลิฟต์พร้อมหยิบยาฉีดใส่ร่าง
เจ้านายของตนอย่างคล่องแคล่ว

ผ่านไปครู่หนึ่ง ชายชราที่ลุกขึ้นเดินลงลิฟต์ไป เพราะเขายังต้อง
ไปทำงานสำคัญที่สุด นั่นคือ การเปิดโต๊ะพนัน

โต๊ะพนันซึ่งเขาเปิดนั้น ใช้เหล่าผู้เล่นที่เข้าไปในลิ้มิตี้ออนไลน์
ที่กำลังจะเผชิญวิกฤตของชีวิต สงครามและการต่อสู้ระหว่างผู้เล่น
ด้วยกัน โดยจะให้เหล่าผู้คนที่ไม่ได้เล่นเกมมาเดิมพัน ซึ่งทางบริษัทจะ
เป็นผู้ตั้งอัตราต่อรองที่เหมาะสมให้ในแต่ละครั้ง

บัดนี้ในห้องคงมีเพียงแคปซูลรักษาของเคออส ซึ่งเบื้องหน้าฉาย
ให้เห็นหน้าจอลิ้มิตี้ออนไลน์ ที่ยอดคนเข้าเล่นกำลังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
จนถึง 1,000 ล้านคน

เมื่อทุกคนลือกันเข้าไปเสิร์จลัน ยอดยังคงเพิ่มขึ้นทีละนิดจน
ท้ายที่สุดหยุดอยู่ที่ 2,437,578,134+1⁶ ยอดคนเข้าได้ถูกล็อกไว้

ผู้สมัครซึ่งไม่ได้ขึ้นรถที่ส่งไปรับ ล้วนโดนตัดสิทธิ์ออกจากการ
เข้าร่วม คงเหลือเพียงตัวเลข +1 ที่ต่อท้ายเพิ่มขึ้นมาในยอดคนเล่น

กาลเวลาผันผ่านไปถึงสองปีอย่างรวดเร็ว

หน้าจอบานหนึ่งพลันเปิดขึ้นที่แคปซูลรักษาของเคออส คลื่น-
สมองของเขาเข้าสู่ระดับปลอดภัย หน้าจอลิ้มิตี้ออนไลน์พลันเริ่ม
หมุนวน ตัวเลขค่าการเชื่อมต่อค่อยๆ เพิ่มขึ้นทีละนิดจนกระทั่งถึง 100

ร่างของเคออสสั่นวูบครั้งหนึ่ง ก่อนจะเชื่อมต่อเข้าไปสู่เกม

⁶ ประชากรบนชาวรังมีทั้งหมด 15,795,384,211 คน ผู้สมัครลงพนันถาวร
7,985,365,794 คน

ออนไลน์ เมื่อเขาลืมตาตื่นขึ้นในสถานที่แห่งนั้น จะเป็นจุดเริ่มต้นของ
การเดินทางที่ยาวนานเกินกว่าร้อยปี

ปัจจุบัน เกมเปิดมาได้ 2 ปี 3 เดือน 18 วัน 17 ชั่วโมง 15 นาที
20 วินาที ผู้เล่นเหลือ 1,037,589,629+1 คน

ระบบทำการแก้ไขจำนวนผู้เล่น +1

ปัจจุบัน เกมเปิดมาได้ 2 ปี 3 เดือน 18 วัน 17 ชั่วโมง 15 นาที
21 วินาที ผู้เล่นเหลือ 1,037,589,630 คน